

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Rosenkrantz, Palle.

Titel | Title:

Million-Petersen : en Roman om Forbrydere.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Aarhus : Forlaget af 1907, 1908

Fysiske størrelse | Physical extent:

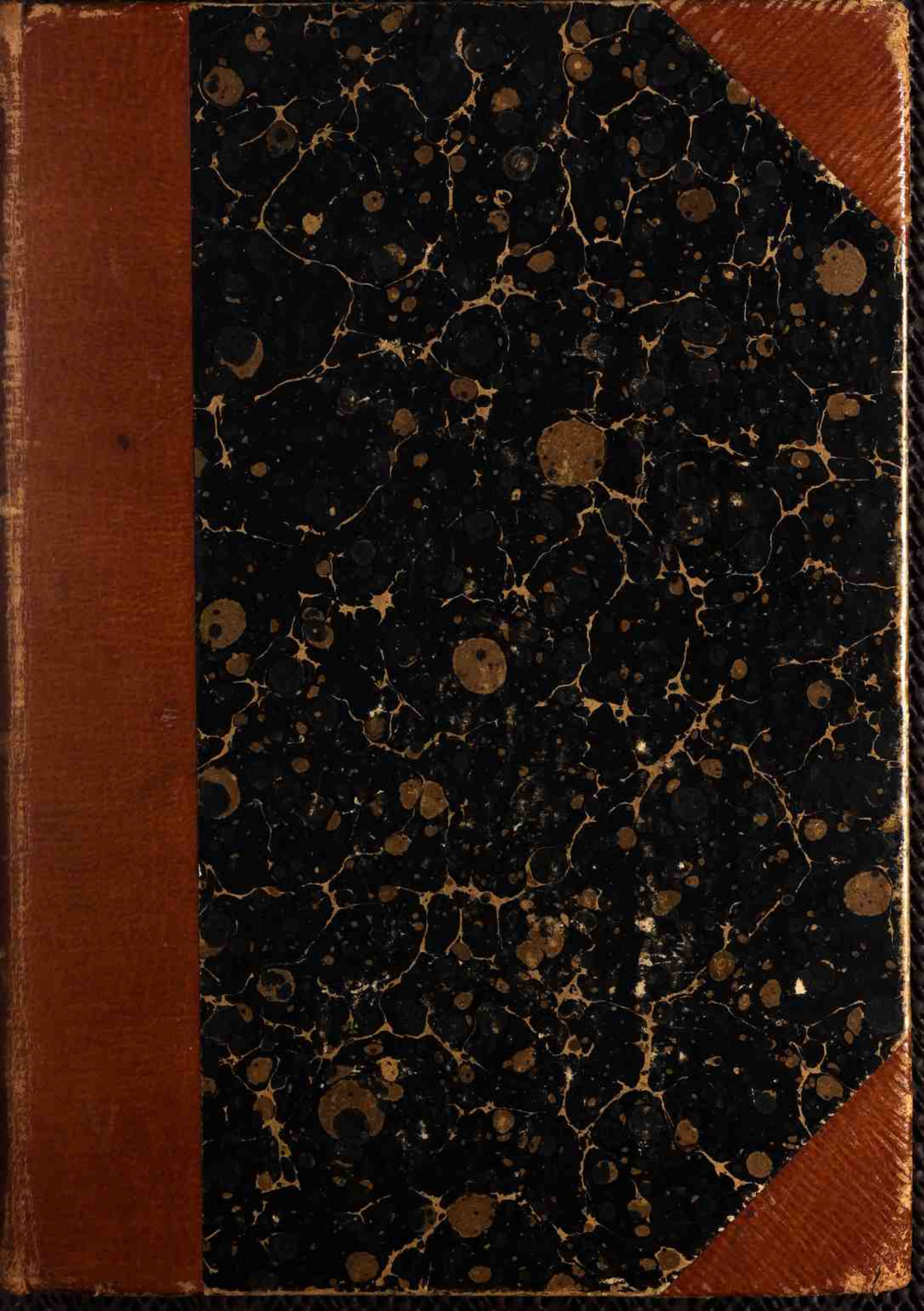
238 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

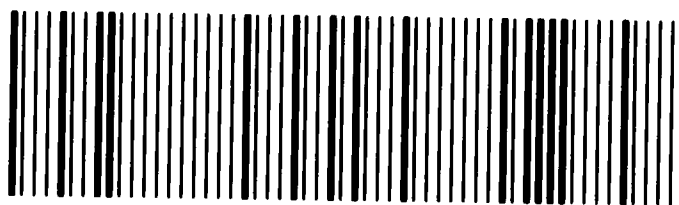
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 250.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022510178

MILLION PETERSEN

MILLION-PETERSEN

EN ROMAN OM FORBRYDERE

PALLE ROSENKRANTZ

MILLION-PETERSEN

EN ROMAN OM FORBRYDERE

FORFATTEREN HAR I AL BE-
SKEDENHED TÆNKT SIG DENNE
BOG SOM ET LED I DEN
AKTUELLE DISKUSSION OM
„FÆDRELANDETS FORSVAR“

BROPALÆ - FORLAGET AF 1907, A/S. - AARHUS

MCMVIII

BUSCH & PETERSEN - AARHUS

INDLEDNING
„NOCTURNE“

INDLEDNING

(Der omhandler en Morgenvisit hos Guldsmed Sølvtoft og i og for sig burde være ret underholdende uden dog at staa i nøje Forbindelse med Handlingen, da den skildrede Episode ligger 10 Aar forud for den Tid, der er Romanens).

Candidatus juris Niels Brask vilde være bleven meget fornærmet, hvis nogen den graatunge Vintermorgen, da han drejede om Hjørnet ved det store Torv for at naa sin Bolig, havde paastaet, at han var beruset. Og dog vilde selv en Afstemning af Meningsfæller have givet det Resultat, at han ikke var ædru. Han bevægede sig sikkert hen ad Fliserne, saa sikkert, at han selv vogtede paa ikke at træde udenfor anden Fliserække og ikke at sætte Fødderne mere end en Gang paa samme Flise. Derved blev hans Gang ganske vist noget ujævn, thi nogle Fliser er korte og andre lange, men den bar alligevel et Præg af Bevidsthed, der narrede ham selv og fik ham til at tro, at han var helt ædru. Han bar sit Hoved løftet og smilede, men han saá ikke morgenfrisk ud. Han havde røget en ugudelig Mængde stærke Cigarer, og den, han dampede paa, smagte

22

ham ikke. Klokken var $5\frac{1}{4}$, hvilket om Vinteren kun kan kaldes sent, og det var en ækel, taaget, surkold Morgen. Niels Brask gik altsaa „villet“ henad Fliserne og kiggede efter Politibetjente. Ogsaa det talte imod hans fuldkomne Tilregnelighed. Selv var han ret sej over at have antruffet 5 saadanne Ordenshaandhævere halvt blundende i fem temmelig langt fra hverandre beliggende Kælderhalse. Han kom fra Vesterbro og skulde til Kvarteret ved Sct. Annæ Plads, hvor han boede.

Den sidste „Panser“ havde forskanset sig paa en Trappe paa Hjørnet af Kongens Nytorv og Bredgade. Han lod til at være fredelig, og Niels Brask's haanlige Bemærkninger naaede ham ikke. Der var Fred i de Egne, hvor hans Sjæl jog. Niels Brask kluklo og ilede videre, stadig under Bestræbelser for kun at sætte Foden én Gang paa hver Flise.

Og stadigvæk ikke helt ædru, ikke søvnig, ikke utilpas, men ikke heller helt velbefunden. Den foregaaende Dag havde han absolveret fuldstændig juridisk Examen med Karakteren *laudabilis*; det havde gjort ham til Midtpunkt i et Ungkarlegilde, der var begyndt i Festglans i Bredgade og gennem mange Faser endt i Mørke paa Vesterbro. Niels Brask kluklo ved det. Og han havde Ret til at klukke selv paa en graatung Vintermorgen, for han var heldigt stillet, var han, i det hele taget. Eneste Søn af en Modelæge, raadig over Mødrenearv, rask, velskabt og velbegavet. Ungkarl med 20 Aar og Kandidat med 24, dristig nok til at prøve og klog nok til at hytte sig.

Banesikker var cand. jur. Niels Brask.

Men ikke desto mindre den Morgen ikke rigtig ædru. — — —

Det var dog underligt, at Gadedøren ikke var aflaaet. Niels Brask puttede Nøglen i Lommen igen og kiggede forsigtigt ind i den brede, flisebelagte Korridor. Dybt inde i Bunden af Korridoren var Bagindgangen til Guldsmed Sølvtofts Juvelérbutik. Der stjal sig en ganske tynd, haarfin Lysstribe henover Gangen henne ved den Dør.

Det var en af Niels Brasks fortræffelige Egenskaber, at han aldrig blandede sig i noget, der ikke kom ham ved. Under almindelige Omstændigheder kunde de have slæbt hele Sølvtofts Lager bort for Næsen af Niels Brask, uden at han havde rørt en Finger for at hindre det. Han passede sig selv, det havde han fra Bedstefaderen, der havde været Skipper og hjemmehørende i Løkken ved Jammerbugten, hvor Folk i det store og hele passer sig selv. Men den Morgen var Niels Brask altsaa ikke helt ædru, og han gav sig til at klukle ligesom før, da han passerede „Panseren“. Det var aabenbart, at her udspilledes en Scene, der dannede et fortræffeligt Sidedestykke til den slumrende Ordenshaandhæver: Der var Indbrudstyve i Guldsmed Sølvtofts Butik!

Niels Brask kluklo igen. Aa, hvor det var Sjov. Ude i sit pragtfulde Palæ i Stockholmsgade laa den lille, slikkede Guldsmed med de sortviksede Knebelsbarter og drømte om Skydebanepapegøjer i Trøffelsauce, medens et Par haandfaste, københavnske Baggaardsindivider slog en Handel af med ham om

Kongens Ærespris og Kejserens Snusdaaser, som de fik under Indkøbspris.

Det var til at le sig fordærvet over.

Og Niels Brask maatte virkelig se de to fortjenstfulde Gentlemen i Arbejde. For der var to, og de var fulde af Fortjeneste. Ganske stille paa Tip-Taa listede han sig hen til Døren, der førte ind til Guldsmedebutikken. Det var en tyk Jerndør, der skærmede Juvelerne; den stod paa Klem, og da Niels Brask lod Haanden glide hen over den, følte han et stort, forrevent Hul over, om og i Laasen. Ho-ho-ho! lo han. — Den var sprængt med Dynamit.

Han ligefrem brændte af Begærlighed efter at gøre de to Herrers Bekendtskab. Der maatte mindst være to. Og hvor de vilde blive ophidsede, naar de pludselig fik Øje paa en Herre med høj Hat og Skindpels, der, sendt af misundelige Guder, dalede ned paa deres Arbejdsmark. Det gjaldt om en flot Entré.

Altsaa løs!

Niels Brask slog Døren op med et rask Tag og traadte let og sikkert — ligesaa sikkert, som han passerede Fliserækkerne — ind ad Døren. Med en allerkæreste, smuk lille Haandbevægelse rev han sin Hat af Hovedet og slog kongeligt ud med den.

„God Morgen, mine Herrer!“

Butikken var ret dyb, men temmelig smal. Vinduerne til Gaden var dækkede med Skodder, og de to arbejdende Herrer — for der var ganske rigtig to — var beskæftigede med at foretage Udvalg af

Montrerne ved Disken efter at have aabnet og undersøgt en Række Skabe langs Væggene.

„God Morgen, min Herre!“

Niels Brask saa meget glad og fornøjet ud.

Den ene af de to arbejdende Herrer stod kun fem Skridt fra ham; han snurrede rundt paa Hælen, og inden Niels Brask fik set sig rigtig for, pegede Munden af en lille Browningrevolver lige imod ham.

„De bør ikke skyde“, sagde Niels Brask meget venlig. „Jeg er kun en tilfældig Besøgende, der absolut ikke har til Hensigt at forstyrre Dem“.

„Er De alene?“ spurgte den anden hurtig og tvært.

Niels Brask nikkede.

Herren, der havde sænket Vaabnet et Sekund, løftede det igen. Det var en lille lys, velklædt Mand. Niels Brask betragtede ham roligt og ufravendt, stadig smaaleende. Det vilde dog være for idiotisk at skyde paa en Mand, der var saa fuld af fredelige Hensigter, som Niels Brask var det.

Nu kom den anden Forretningsmand til. Han havde været beskæftiget henne ved Vinduet. Det var en lille, sortsmudset Karl, klædt uden Smag — en Sydbo syntes Brask, der kun fik Tid til at sende ham et Øje. Pistolen begyndte at genere ham.

„Højstærede“, sagde han, — „De har uden Tvivl ganske overset, at min Ven, Juveler Sølvtoft, hvis Sølvtøj, mellem os sagt, er lidt undervægtigt, har en aldeles fortræffelig Kollektion af ædle Stene bag den Dør der, som De slet ikke har gjort Dem den Ulejlighed at lukke op“.

„Skal det være en Fælde?“ spurgte Manden med Pistolen, stadig i den samme klangløse Tone.

Niels Brask lo.

„Paa Æresord, Højstærede. Jeg har i en Række af Aar misundt min Husfælle Sølvtoft hans Smaragder, og vil d'Hrr. overlade mig et Par af Stenene for min Hjælpsomhed, saa skal jeg med Fornøjelse paapege Effekterne“.

„Kan jeg stole paa Dem?“ spurgte Manden med Pistolen. Han sænkede Vaabnet lidt. Det var aabenbart, at han helst vilde undgaa Blodsudgydelse. Imidlertid var den lille, sortsmudsede kommen til. Han legede paa en ækel Maade med en lille, spids Dolk, og syntes mindre utilbøjelig til at skride til det uhyggelige end den lyse.

Men han var aabenbart kun en Kraft af anden Rang. Den lyse vinkede ad ham med venstre Haand.

„Vent lidt, Christobal“, sagde han.

Han holdt endnu Pistolen løftet og vendt mod Niels Brask, der stod de tre Skridt indenfor Døren, han hele Tiden havde staaet. Nu var han igen kun interesseret. Man skal skyde straks, naar man vil gøre en let beruset Mand ædru.

„De kan stole trygt paa mig, elskværdige Ubekendte“, sagde Niels Brask. „Jeg er Privatmand og bor her i Huset paa fjerde Sal. De andre sover, og de vaagner vel ikke, fordi de Herrer skyder til Maals efter mig. Men det er saadan et forbandet Svineri, og det er ganske overflødigt. Jeg er opfyldt af de redeligste Hensigter, og naar jeg skal være ærlig, forskrækkelig essig

efter at faa bare en lille Del i d'Hrr's Bytte. Jeg har hver eneste Nat i det sidste Aar ønsket, jeg kunde dumpe ned i netop denne Situation, og de Herrer kan da for Fanden ikke slæbe hele Kramkisten bort. Altsaa jeg tilbyder min Assistance. Og vil begynde med at lukke Døren rigtig, hvad d'Hrr. burde have gjort. Kl. 6 kommer Mælkemanden. Altsaa maa vi skynde os“.

Det lod virkelig til, at den lyse Mand blev mere tillidsfuld. Den sortsmudsede saá endnu temmelig skummel og faretruende ud.

Niels Brask gik roligt frem i Stuen henimod Døren i Baggrunden.

„Det vilde være klogt at lukke den Dør op“, sagde han. „Jeg har længe handlet her, og Guldsmeden er som sagt min Vært. Der ligger nogle aldeles fortræffelige Smaragder i et lille Skab her indenfor Døren, og der er Skodder ud til Gaarden. Naar de Herrer ikke har set den Del af Lokalet, har De slet ingen Ting set. Det Kram der i Monterne er ikke saa megen Snedighed værd, som d'Hrr. allerede har udfoldet“.

Niels Brask mente, hvad han sagde. Han syntes, det var en aldeles fortræffelig Historie, og han undte Guldsmeden at blive af med Smaragderne.

De to Næringsdrivende holdt en kort Konference paa et Sprog, der kunde være Portugisisk og ogsaa var det.

Den lyse nærmede sig Niels Brask og sagde til ham i en kort, skarp Tone: „Jeg bliver her. Rører De Dem, skyder jeg“.

„Meget fornuftigt“, lo Niels Brask. „Deres Kompagnon ser ud til at være Professional. De skal nok faa at se, at jeg er fyldt til Randen med redelige Hensigter“.

Og det viste sig virkelig, at Niels Brask var en Mand, man kunde stole paa. Den lille Ekspedition, som den sortsmudsede foretog sig inde i Bagværrelset, førte til Opdagelse af en saa udsøgt Samling af kostbare, uindfattede Ædelstene, at den lille Portugiser ligefrem straaledede af Fornøjelse.

„Ser d'Hrr“, sagde Niels Brask. „Det kommer der af at lytte til en erfaren Mands Raad. Har De noget imod, at jeg deltager i Festlighederne?“

„Saalænge De holder Dem i Skindet“, sagde den lyse lidt mere velvilligt. Men han stolede aabenbart endnu ikke rigtig paa Niels Brask.

Kandidaten havde taget Plads paa en Stol og saa hjemmefredelig ud.

„Jeg synes ikke, d'Hrr. kan være bekendt at udelukke mig. Jeg forpligter mig til at forlade Lokalet sidst og lukke Døren saa godt, jeg kan. Da jeg bor her i Huset, har jeg jo ikke lang Vej hjem — Og d'Hrr. bør benytte Tiden. Hvis det kan berolige Dem, skal jeg sætte mig helt hen til Vinduet“.

Det gjorde Niels Brask.

De to Herrer forsynede sig overordentlig rigeligt med et skønsomt Udvalg af Guldsmed Sølvtofts gode Sager. De holdt sig til Guld og Ædelstene, og Niels Brask kunde se, at de var Fagmænd. Han ligefrem godtede sig, saa det tog i Beholdnin-

gen. Han havde knappet sin Pels op og fremtog af sin Inderlomme et Eksempplar af et ikke overdrevent morsomt Vittighedsblad, som i Aftenens Løb var faldet ham i Hænde. Deraf lavede han sig et lille Kræmmerhus, som han snoede med stor Omhyggelighed.

„Lad mig saa faa et Par Stene“, sagde han barnlig venligt til den lyse Herre. Denne var efterhaanden kommen i godt Humør og ansaa aabenbart Niels Brask for drukken og uskadelig. Han dryssede en Haandfuld smaa Ædelstene ned i Kræmmerhuset, blaa Safirer, røde Rubiner, grønne Smaragder og gule Katteøjne. Niels Brask rystede Stenene og kluklo.

„Det var en af Smaragderne“, sagde han.

Og saa fik han oven i det hele en pæn ottekantet grøn Sten, som han fandt nydelig. De to Herrer var aabenbart blevne færdige. De lavede sig til at gaa.

Niels Brask tændte en frisk Cigar.

Der var ret mørkt i Lokalet. Belysningen bestod af et Par Voksstabler, der stod paa Disken. De brændte godt, men ikke overdaadigt.

Den lyse Herre vendte sig mod Niels Brask.

„De er nok saa venlig at blive her, til vi har forladt Lokalet“, sagde han.

Brask saá paa ham.

Det var en lille Mand med et tyndt, lyst Over-skæg; elegant var han, krøllet lod han til at være under Pelshuen. Øjnene var kolde og graa, men ikke nederdrægtige. Han saá international ud, men

dansk var han, det sagde hans Maal. Brask kendte ham ikke.

„Skal vi ikke præsentere os for hinanden“, sagde han. „Det kunde være, vi senere kunde træffes“.

„Jeg rejser“, sagde den lyse kort.

Brask rakte ham sit Kort.

Den lyse læste — saa smilede han — og stak Kortet til sig.

„Mit Navn er Petersen“, sagde han muntert.

„Navnet er mig bekendt“, lo Niels Brask.

Og efter denne lille, spøgefulde Ordveksel blæste de to Herrer Voksstabilen ud og forlod Lokalet.

Niels Brask tog den med Ro. Han havde hos sig en lille elektrisk Lommelampe, der hjalp ham, medens han krydsede frem langs Disken. Henne ved Døren så han paa Gulvet noget hvidt glimte. Han bøjede sig mekanisk og tog det op. Det var hans Kort, som den Tyveknægt havde ladet falde paa Gulvet — naturligvis for at skaffe ham Ubehageligheder. Men Niels Brask var for menneskevenlig den Morgenstund til for Alvor at blive vred paa nogen Medskabning.

Han tog stille Kortet op og gik forstandigt op ad Trappen til fjerde Sal, hvor han boede.

Det lille Kræmmerhus med Ædelstenene holdt han fastklemmt i sin Haand.

Uden yderligere Eventyr naaede han op til sin Dør, fik den lukket op og fik tændt Lys. Forinden han gik i Seng, laasede han omhyggelig Kræmmerhuset med Ædelstenene ned i sit Skrivebord.

Nu var han begyndt at blive lidt søvnig.

Og derpaa gav han sig Søvn i Vold — den menneskevenlige Søvn.

Madam Hansen var en mønsterværdig Husholderske for en Ungkarl. Hun saá alt og lagde Mærke til intet. Hendes Dag begyndte Kl. 7, men hun respekterede sin Herres Nattero til Kl. 12, om det skulde være, og hun vovede sig aldrig ind i det allerhelligste, uden at der blev ringet paa hende. Niels Brask generede sig ikke for hende, og hun generede aldrig ham. Men den Morgen trængte hun til at meddele sig.

Kl. 10 bankede hun høfligt, men indtrængende paa Døren til sin Herres Soveværelse, ladet til Sprængefærdighed med Nyheder. De havde brudt ind hos Guldsmeden om Natten og stjaalet for over en halv Million Guld og Ædelstene.

Det var da en Nyhed, man kunde være bekendt at møde med.

Niels Brask var ikke saa lidt søvnig, og i Grunden havde han Tømmermænd. Men overfor den Art rystende Meddelelser paa Morgenkvisten maatte han strække Gevær. Han gav altsaa Audiens, og siddende halvt oprejst i Sengen modtog han Madam Hansens Rapport om Indbrudstyveriet hos Guldsmed Sølvtoft. Døren til Butiken inde paa Gangen var bleven sprængt med Dynamit. Grossereren paa 1ste Sal havde hørt Bumpet, men ikke tillagt det Betydning. Det var Portneren, der havde opdaget det hele, og han havde straks tilkaldt Politiet. Af Tyven var der ikke Spor, men man havde allerede tele-

foneret til alle Stationer, og en stor Styrke Opdagere var dampet af Sted i alle Retninger for at holde Vagt ved Grænsen baade mod Tyskland og Malmø. Man formodede, at det var en international Bande, der havde været paa Spil, og alle Hoteller blev afsøgte nu straks til Morgen.

Madam Hansen vidste fortræffelig Besked og Niels Brask var overvældet, om end ikke helt uforberedt.

Han fik nu The paa Sengen, stod tidligere op, end han ellers vilde have gjort, gik ned i Stuen og hilste venligt paa Guldsmeden, der gik rundt i Butiken og vred sine Hænder, medens der var sort af Mennesker udenfor. Han lod sig hele Historien foredrage paany og undrede sig over, at han ikke havde opdaget det allermindste, han var dog kommen hjem Kl. 5¹/₄.

Saa blev han kapret til Rapport af en Opdager, der indsamlede Materiale og interviewet af fire Reportere, der var ude i samme Ærinde. Og alt dette tog ikke saa lidt paa ham.

Han trængte til at være ene med sine Tanker, og desuden havde han de mest bansatte Tømmermænd.

Niels Brask var en fuldstændig uangribelig Gentleman. Han havde henimod 7000 Kr. om Aaret allerede, takket være sin Mødrenearv, og vistnok det dobbelte i Vente, naar Professor Brask gik til sine Fædre. Han havde derfor ikke en Øres Gæld, og havde aldrig ladet sig finde i nogen Uredelighed efter sin Konfirmation. Da det ikke er strafbart at

forføre uskyldige Medskabninger af det svage Køn til Ubesindigheder, kunde Niels Brask med god Samvittighed bekræfte, at han bortset fra den os alle iboende Arvesynd ikke var behæftet med specielle moralske Mangler, og hans Horoskop maatte, om det blev fornuftigt stillet, føre ham frelst uden om den almindelige, borgerlige Straffelov.

Men i hans Skrivebordsskuffe laa et lille Kræmmerhus med ædle Stene, som oprigtig talt begyndte at genere ham. Han slængte sig paa sin Divan og tog ret kraftigt til Sodavand med et Par svage Stænk Whisky. Tobak smagte ham ikke. Han maatte have været forfærdelig fuld, da han gik hjem, og dog huskede han aldeles tydelig alt, hvad der var passeret. Han saá lyslevende for sig de to Herrer, den blonde, elegante „Petersen“ og den sortsmudsede Christobal, han erindrede tydeligt, at han havde givet Anvisning paa Smaragderne, der spillede Hovedrollen i alle Referaterne og var Aarsag i medynksindgydende Hændervridninger fra Guldsmedens Side. Kort sagt, Niels Brask var meget tæt ved at have en overordentlig betyngtet Samvittighed.

Og ærlig talt, det, der generede ham allermest, var den Mulighed, der ganske vist var lidt fjernt liggende, at det skulde lykkes det energiske Politi at fange de to Herrer, inden de forlod Riget med deres Rov. I saa Fald vilde han være ganske afhængig af de to Skurke, og de vilde næppe nægte sig den Fornøjelse at inddrage ham i Sagen.

Hvilket vilde være ganske forbandet.

Niels Brask forstod saa udmærket godt det hele.

Han havde været fuld. — Han overdrev til Undskyldning for sig sin Beruselse meget betydeligt. Hans Natur var det at lade alt have sit Løb, ikke at gribe ind i det, der skete om ham. Han undte Guldsmeden, som han ikke led, af ganske Hjerte en Aareladning. Han kunde ogsaa forsvare sig med, at det var i allerhøjeste Grad nødvendigt for ham at undgaa at blive forsynet med en Blyklump inde i Hovedet, da dette vilde have skadet hans Velbefindende meget betydeligt. Men den Satans Idé med Smaragderne. Og ad denne Vej naaede han ind i forskellige retsfilosofiske Afvejelser, der endte i Religionen og paaskød Arvesynd som sidste Bolværk. Det ærgrede ham uhyre og gjorde ham trodsig. Han vilde ganske rolig lade staa til og løbe an paa, at Politiet gjorde, hvad man ventede af det — nemlig ikke opdagede de to Gavtyve, der, om de bar sig fornuftigt ad, allerede maatte være over alle Bjerge.

Man kunde umuligt tro, at et Par habile, internationale Indbrudstyve ikke skulde have lagt deres Planer forstandigt. Kl. 6 havde de fjernet sig fra Gerningsstedet. Det var næppe sandsynligt, at de vilde vove sig ud med et Tog eller en Færge, der ikke førte dem ud over Landegrænsen, inden Tyveriet var bekendt og Opdagere detacherede til Grænsen. Det rimeligste var, at de holdt sig skjult et eller andet Sted i Byen eller paa Landet, til den første Bevægelse var ovre. Ja, det rimeligste var vel, at de straks gik hver sin Vej og først mødtes paa et meget sikkert Sted ude i den store Verden.

Niels Brask haabede af Hjertet, at de to ud-

mærkede unge Mænd ikke vilde svigte den Tillid, han nærede til dem, og han ønskede dem ærligt og trofast alt muligt Held med deres Bestræbelser for at bringe Rovet i Sikkerhed.

Saa bestilte han Frokost og spiste den med taalelig Appetit. Han besluttede sig til at være temmelig blaseret overfor Begivenheden, som han vel vidste vilde beherske Stadens Presse i et Par Dage eller saa.

Og samtidig besluttede han sig til at blive af med Kræmmerhuset med Ædelstenene. Han laasede derfor sin Dør og satte sig til at betragte sin Andel i Byttet. Han kunde egentlig godt lide saadanne Stene og havde gerne beholdt en enkelt. Naar alt kom til alt, var Stene jo Stene, og det lod sig næppe gøre at indentificere dem. En Mand med 7000 om Aaret har Raad til at købe en Brystnaal med en Smaragd i Hamburg eller Berlin.

Altsaa besluttede han sig til at beholde Smaragden. Leverer den tilbage kunde han jo alligevel ikke uden at blive indblandet i Affæren. Derimod vilde han ikke beholde de andre Stene.

Og medens han sad og grundede over dette, fik han et af sine sædvanlige Indfald. Han vilde ganske roligt tage hele Herligheden, indpakket som den var i Vittighedsbladet, og henlægge den paa en ganske tilfældig Trappegang et Steds i den indre By. Der vilde saa Kræmmerhuset blive fundet af en intetanende Person, der enten vilde tilegne sig det og saa muligvis falde paa sin Gerning, som ret og billigt var, eller aflevere det til Politiet og be-

virke, at denne ypperlige Institution blev endnu mere raadvild og forvirret, end den ventelig allerede var.

Niels Brask kluklo.

Og den hele Begivenhed stod for ham i det forsonende humoristiske Skær, der for ham overstraalede og afsvalede alle store og smaa Begivenheder, saavel i hans eget private Liv som i hele det Liv, der til daglig omgav ham. Han havde virkelig formaaet at opløse Situationen i de enkelte Bestanddele, der dannede den, og uddraget det latterlige Element til Lise for sin bekymrede Sjæl. Og ad denne Vej forlod han roligt og smilende de religionsfilosofiske Abstraktioner og skred videre ad Realitetens banede Vej — i stille Munterhed.

Klokken 4 om Eftermiddagen fandt en lille Arbejderdreng paa en Trappegang i Vimmelskaftet en Pakke, der bestod af et ikke overdreven morsomt Vittighedsblad, svøbt om et Par Snese smaa Ædelstene, der Natten forud var røvede fra Guldsmed Sølvtofts Butik.

Dette gjorde ganske overordentlig Lykke. Hele Byen lo, og Vittighedsbladet gik ud i Ekstranummer uden nævneværdig Forbedring af Indhold. Politiet blev i allerhøjeste Grad desorienteret, og Niels Brask fulgte sin Sædvane.

Han kluklo og følte sig igen som samfundsbevarende Bedsteborger.

Men to Dage efter modtog han en Konvolut, adresseret fra Berlin, der indeholdt en lille Billet,

skreven med en elegant, fast Haand, af følgende Indhold:

Højstærede Medarbejder!

Min Tak for den fortræffelige Assistance. Skulde vore Veje en Gang atter krydse hinanden, kan De regne paa Gentjeneste. Jeg skylder Dem at meddele Dem, at vi begge er i Sikkerhed, og at vi virkelig er i Gæld til Dem. De grønne er overordentlig værdifulde, Resten er mindre betydelig. Søg Dem en anden Guldsmed.

Deres taknemlige

Petersen.

Niels Brask var saa helt beroliget og indregistrerede Begivenheden blandt de Episoder, der danner en Mands Liv. Brevet gemte han. Det var kun af Værdi for den, der havde Nøglen.

Og saa styrede Niels Brask videre mod det, der foreløbig var hans Maal her i Livet.

•FØRSTE DEL
„SCHERZO“

1. KAPITEL.

(Der foregaar paa Villa „Dannevang“ og rummer den egentlige Præsentation af Bogens Helte og Heltinder, hvorfor det væsentligst maa opfattes som orienterende).

„Har De truffet ham før, Hr. Brask?“
„Ham — hvem?“

„De ved godt, hvem jeg mener“.

„Million-Petersen?“

Overretssagfører Niels Brask slog Smut henover Øresund, saa det klukkede. Selv var han ikke fri for at gøre det samme.

Men Frk. Elinor Warming rynkede Brynene og bed i Cigaretten, som hun holdt mellem to smaa kineserspidse og rosenrøde Fingre.

„Kan De ikke selv høre, hvor det klinger af Grønnegade og Middagsavis? Det klæder Dem slet ikke at være Københavner med K, min gode Brask. Og De ved desuden, at alt, hvad der hedder Jargon og Revue, er mig saa inderligt imod. De kan lige saa godt gnide en tør Kridtsvamp op ad en Tavle.

Frk. Elinor gøs og trak Langsjavlet fastere om Halsen.

Brask smilede.

„De har altid været en Storborger, Frk. Warming, og jeg kan kun beklage, at Etatsraadens nyeste Forretningsven kun hedder Petersen og ikke Gyldenkærne. Hvad Deres Spørgsmaal iøvrigt angaar, saa tjener det til Deres Underretning tjenstærbødigt og gunstbehageligst, at Deres Fader har bæret mig uværdige med en Indbydelse, specielt for at gøre Milli . . . — om Forladelse, Hr. Petersens Bekendtskab. Hr. Petersen har Brug for en habil Overretssagfører, og da jeg i de 7 Aar, i hvilke jeg har været etableret som saadan, har faaet Ord for at være „smart“ — det Ord kan De vel heller ikke lide —, skal altsaa jeg lyksaliggøres med Hr. Petersen, som gør med Japanerbanken. Og da Deres Hr. Fader meget rigtig ser, at det altid giver et vist Fortrin at have spist med dem, man vil dyrke, har han fodret mig og Petersen ved samme charmannte Ædetrug. — Jeg har aldrig set Manden før“.

Frk. Elinor rystede paa Hovedet.

„Han kender Dem“.

Brask lo.

„Hele Sevilla kender Don Bartholo. Oprigtigt talt, Frk. Warming, hvis en ung og uden Overvurdering ret net, ugift Overretssagfører i Skuddet ikke skulde være bekendt i de Kredse, hvor vi bevæger os, maatte Danmark være bleven sørgelig forandret. Desuden har Hr. Petersen to alvorlige

Grunde til at holde skarpt Øje med mig. For det første er han i Færd med at betro sine Millioner til mine prøvede Hænder. For det andet er han ved at tabe sit lille Guldhjerte til Dem“.

Frk. Elinor slængte Cigaretstumpen hen i det vaade Græs og drejede sig paa Hælen.

Brask kiggede efter hende, lidt sørgmodigt, lidt fortrydende.

„Frk. Warming“, sagde han.

Hun vendte sig igen imod ham.

„Er De vred?“

„Jeg bærer ikke Dem med min Vrede, Brask“, sagde hun. „Og hermed er Audiensen forbi“.

— — — — —

Villa „Dannevang“ laa ved Kysten, hvor denne er smukkeste og Skoven nærmest, Nord for København. Den tilhørte Direktør i Japanerbanken, Etatsraad Warming, og den bestræbte sig alvorligt for at være dette værdigt. Rokokko forinden og Rokokko foruden. Meget hvidt og meget lysegrønt, klippede Hække, Terrasse ned til Vandet og Marmorfigurer paa barberede Plæner. Fornem, utilnærmelig for Fremmede, indbydende hyggelig for Venner, en lille Plet Europa midt i Dannevang. Saadan var Villaen.

Og naar Etatsraad Warming, der havde begyndt sin Livsfærd i et beskedent Bindingsværkshus i en meget lille By, stod paa Terrassen, omgivet af Husets Gæster, og sendte sit lidt flakkende Blik over mod Sverrig, ud over de vuggende Vover, saa forsømte han aldrig at sige mildt højkirkeligt og

forsynspaaskønnende: „Til mine sidste Dage vil jeg takke for det, der blev mig givet“.

Og saa ekkuede i Reglen en Skumler i Baggrunden ind i sig selv: „Og for ikke at blive snydt for de sidste Dage har Etatsraaden skrevet hele Guds Gave over paa Konen og Datteren“.

Det havde Etatsraaden.

Etatsraad Warming var for Tiden Børsens Forgrundsfigur. Ikke at han var en særdeles betydelig Mand, men han egnede sig til at indlede et Perspektiv. Og han havde formaaet at skabe en vis Afstand mellem sig selv og „næste Mand“, der flatterede Perspektivet. Han var begyndt med at sælge Baand i Alenvis, det passede ham ikke, saa slog han sig paa det, man kalder dansk Jura, og som er en Slags Retsvidenskab, der plejer at ende med Justitsraad, naar det gaar højt, og kun ganske abnormt med Etatsraad. Ham førte denne letfattelige Retsvidenskab til en Plads som Fuldmægtig hos en Herredsfoged, der i en Række gode Aar levede af ham; men Warming var ærgerrig og blev Student, medens en Kontorist passede Skøderne og Auktionerne. Det var noget af et Særsyn. Og saa blev Warming juridisk Kandidat og fulgte Herredsfogden til et Hovedstadsbirk, hvor denne Hædersmand modtog Warming og blev ved med at leve af ham. Forsynet lagde sin Velsignelse i Warmings Arbejde, og næppe 45 Aar gammel var han Direktør i Japanerbanken, hvis Aktier stod i 130, og som man — lidt letsindigt dog — ansaa for lige saa fin som Bank of England.

Alt dette kom til Warming. I Mellemtiden var der kommen Datteren af en eventyrlig velhavende Hestehandler, der skikkelig havde lukket sine Øjne — han var nemlig ikke rigtig dekorativ — og havde efterladt Formuen til Fru Warming, som var god, rund, tavs og højkirkelig. Og medens Forsynet og Handelsstanden havde gjort deres for Warming, havde Fødelandet ikke glemt ham.

Nu var han Etatsraad, hvad der ærgrede Direktøren i Kineserbanken, der oprindelig var udenlandsk, hed Nathan og kun var „Direktør“. Men dette glædede netop Landets Børn, der havde svært ved at forsones sig med selv de mindste Nationalitetsforskelle, og desuden bremsede Etatsraaden ved i Krogene at paastaa, at Direktøren var den klogeste af de to.

Thi det var det mærkelige ved Etatsraad Warming, at medens det var let at se, at han selv havde drevet det særdeles vidt, var det ikke helt klart, hvad Fødelandet egentlig skyldte ham. Men da han heri forholdt sig som alle Tidens store Mænd — Nathan maaske undtagen —, fandt Folk sig i det og skumlede for Resten bare.

Etatsraaden var en lille, sort, tilpas uanselig Mand med et lille Kavallerioverskæg og lidt vippende Bevægelser. Han kunde le saa ejegodt og var aldrig bange for at love. Det voldte, at han let fik Venner og nemt mistede dem igen. Selv blev han sjældent vred paa Folk og gik for at være godmodig.

I sit Hjem var han svært hyggelig; han var paa

én Gang Mand og Kone, for Etatsraadinden lagde man ikke Mærke til. Hun stod for Maden og Renligheden og — betalte Gildet.

Om Datteren Elinor siden. — — —

Etatsraad Warming stod foran Hovedtrappen ved Terrassen og demonstrerede Danmark for Hædersgæsten, Hr. Petersen fra Buenos Ayres. Hr. Petersen var en elegant bygget, lys, krøllet Mand hen ved de 35. Hans Øjne var kolde og graa, men yderst vagtsomme. Han tav helst, men saá vist forbavsende godt. Ingen vidste andet om ham, end at han hed Petersen og ved Vintertid i Fjor var kommet fra Sydamerika med sine Millioner og sin Sekretær Christobal de Vega, en lille sortsmudset Portugiser, der var uadskillelig fra sin Principal i Forretningslivet, men ikke forlangte at blive inviteret til Middag.

Mere vidste man ikke.

Københavnerne fik hurtig Kig paa Hr. Petersen og døbte ham Million-Petersen, hvilket lød meget mere gemytligt, end Hr. Petersen selv var. Han boede i Stockholmskvarteret, holdt to Automobiler og et stort Kontor. For Resten var han anbefalet Etatsraaden fra Sydamerika og nød ubetinget Tillid i Japanerbanken. Etatsraaden yndede at sige, at hans Ven Petersen havde Udsyn, noget Danske ellers mangler. Og paa dette Udsyn blev Petersen populær, skønt han en rum Tid holdt det for sig selv. Nu ymtede man imidlertid om, at Udsynet skulde til at sætte Spor. Om det blev Telefoner, Sukker eller Dampskibe, vidste man ikke, men det blev

sikkert noget med Japanerbanken. Og Etatsraaden overvældede Hr. Petersen med Venlighed.

„Er Danmark ikke det dejligste Land i Verden?“ spurgte Etatsraaden og skuede ud over Sundet, hvor en hvidmalet Damper netop var ivrigt beskæftiget med at føre mellemsjællandsk Smør over Havet til England. „Vi har ingen overvættes Rigdom, men ikke heller nogen generende Armod, vi har Tillid til vor Regering, Tillid til vore Sagførere, Tillid til vore Dommere, Tillid til vore Banker og Papirer. Vort hele Samfund er bygget paa denne velsignelsesfulde Tillid, der er Grundvolden i den enkeltes Liv, som den har været det i mit. Den straalet os i Møde fra de smaa Husmandshuse, fra de nette, smaa Villaer, ja, selv fra Fiskernes Hytter“.

Petersen nikkede og tog et Drag af sin Cigar.

„Og saa har De hverken Moskitoer eller Krokodiller. Nej, Danmark er bedst“, føjede han til; han vilde ikke sige mere, end han kunde staa ved, og det var en kendt Sag, at Etatsraaden blev tillidsfuld efter en bedre Middag. Det var ogsaa en kendt Sag, at han undertiden glemte Tilliden næste Dag. Og Petersen følte meget vel, at Etatsraaden vilde pumpe ham.

„Nej, De har Ret, hverken Moskitoer eller Krokodiller. Hvis vi Danske blot vilde indrette os efter vort Fødelands Anvisning, saa blev det let at leve i dette skønne og velsignede lille Land“.

Det kunde Petersen ikke modsige.

Etatsraaden saá mildt og godt paa ham.

„Har De saa besluttet Dem til at slaa Dem ned

hos os, kære Ven?" sagde han. „Vi trænger til Mænd som Dem, Mænd med Udsyn“.

Petersen tav beskedent.

„Har De tænkt paa min Idé, Verdenshotellet her paa Klinten? — Jeg forsikrer Dem, den Plan kommer aldrig ud af mine Tanker, særlig ikke paa en Aften som denne. Og jeg vil sige Dem, at nu er Tiden inde. Staten maa engang sælge mig Terrænet, der er stærke Kræfter i Bevægelse, og kan jeg blot møde med Manden, er Sagen i Orden. Manden er De“.

Petersen tav.

Etatsraaden nærmede sig tæt til ham. „Jeg har inviteret Dem sammen med Overretssagfører Niels Brask, en Mand jeg selv lejlighedsvis benytter. Han er hæderlig og dygtig, og hvad jeg særlig sætter Pris paa, han spekulerer ikke for egen Regning. Det er en ung Mand med de bedste Forbindelser, som man kan skyde frem, hvor det skal være. Han staar ypperligt med Regeringen og lige saa fortræffeligt med Pressen. Ved De, herhjemme er Pressen ikke vanskelig, blot man har Taget. Ogsaa den er tillidsfuld. Den er ikke tilfals i den Forstand, at den kan købes. Den er strengt hæderlig. Den skal blot, forstaar De, klappes. Og den er uhyre afhængig af Publikum. Det anser jeg nu for en Fordel. Jeg er ikke bange for at tale venligt med Arbejdernes mest yderliggaaende Journalister, ved De. De angriber mig — det skal de for ikke at blive mistænkelige hos de Menige — men de respekterer mig — de har Tillid til mig og vil mig

intet ondt. Og Bourgeoisipressen har Lov at stikle til mig — den saakaldte frie Presse skal jo stikle til os. Det forlanger Bourgeoisiet. Men de mener ikke det mindste onde med det. Jeg skal sige Dem, min kære Ven, vi sørger for herhjemme, at Folk aldrig er sultne og helst mætte. Derved undgaar vi Sindsbevægelser.

Og da et stort europæisk Hotel her midt for Statsskoven i en verdensanerkendt, naturskøn Egn er et fortræffeligt Mætningspunkt, kan De forstaa, at jeg netop interesserer mig for det. Den Dag, den danske Finansverden forsømmer sit Køkken, er det ude med den almindelige Tillid, og herhjemme er Tilliden alt“.

Hertil havde Petersen intet at bemærke. Det gjaldt om at bygge et stort europæisk Badehotel paa Skrænten ved Etatsraadens Villa, og da dette næppe vilde betale sig, stod der en ædel Kappestrid mellem Etatsraaden og Hr. Petersen om, hvem der skulde bygge det. At det skulde bygges, stod dem klart som de fortræffelige Samfundsborgere, de hver for sig var. Men Etatsraaden, der for Japanerbanken var inde med et betydeligt Beløb i et gammelt Etablissement, der var utidssvarende og skulde overtages, var mere direkte interesseret end Petersen.

Og dette var Humlen.

Derfor syntes Petersen, at de burde slutte sig til Damerne, og Etatsraaden kunde ikke heller indvende noget imod et for hans Husstand saa smigrende Forslag.

Hotellet var kun et Tidsspørgsmaal. Det hele var fortræffeligt forberedt. — — —

Elinor var Etatsraad Warmings eneste Barn, 21 Aar var hun nu, og nysgerrig. Hun lignede et Spørgsmaalstegn. Høj var hun og slank. Halsen var det, de gamle Digtere kaldte Svane Hals, og hun syntes, det var kønt med firkantet Udskaering. Hun havde overhovedet mærkelige Anskuelse om Klæder. Hun yndede Kjoler, hvor Livet var ganske kort og Nederdelen urimelig lang. Ogsaa vilde hun bære sine Klæder over Skulderne og ikke gaa med Korset. Lidt duvnakket var hun ogsaa, og da Hovedet var lille og Halsen lang, blev der noget spansk essigt over det hele, som var morsomt.

Haaret bar hun ned om Ørene og snurret mægtig mange Gange rundt i Nakken. Men Øjnene var der noget ved, de var brune og store og spurgte altid, ligesom om de aldrig kunde faa Svar. Munden derimod tav helst.

Hun havde ingen Veninder og gjaldt for at være meget sær. Det var hun egentlig ikke, kun var hendes Verden meget lille, og hun ønskede den i Grunden ikke større. Mandfolk kunde hun godt lide, men de skulde komme til hende. Saa kiggede hun paa dem og sagde forresten ikke noget. Hun læste en hel Del, mest moderne Literatur. Hun var saa forskrækkelig moderne, sagde Moderen, men ingen kunde mærke det paa hende. Etatsraaden, der selv havde Sans for gode Bøger og i det hele taget en fin Smag, mente i Grunden, at den megen

Læsning ikke tjente til noget, men han var for frisindet til at forbyde den.

Og Elinor gik hele Skolen igennem. Hun tilhørte med Liv og Sjæl, sagde hun, en bestemt literær Retning, der begyndte med Brandes og J. P. Jacobsen og endte med Johannes V. Jensen. Dogmerne fik hun fra Henrik Ibsen, der fra hendes Aargang allerede var begyndt at blive Huspostil. Hun krævede Sandhed, gjorde hun, og det afgjort og bestemt, gik ikke paa Akkord med noget, fordi hun egentlig ikke kendte videre meget.

Men hun var sund, var hun, kærnesund.

Hun troede paa sin Far og holdt meget af sin Mor, andre Mennesker brød hun sig ikke om — kun interesserede Mandfolkene hende som sagt, men det vilde hun ikke være ved, og da hun ikke vilde lyve for andre, løj hun for sig selv.

Der var over hende en vis ranglet Bestemthed, der virkede særdeles tiltrækkende paa Niels Brask, som havde kendt hende, fra hun var lille. Hans Fader havde været Huslæge i Etatsraadindens Familie.

Elinor lod sig irritere af Brask, men kunde ganske godt lide ham. Der var noget vist bøllet ved den store kønne Fyr, der tiltalte hende, og han havde ligesom hun Smag for, hvad der var fint og godt skrevet, spillet og malet.

Da Etatsraadinden ikke havde noget imod det, kom Brask ikke saa lidt i Huset. Han lærte Elinor at styre en Baad og spillede Tennis med hende.

Hun holdt af Bevægelse i fri Luft og var solbrændt om Sommeren, saa det kunde batte noget.

Men hun havde ikke oplevet noget og brød sig i Grunden heller ikke om det.

Saadan var hun.

Faderens nye Protegé betragtede hun med Mistro. Det hjalp lidt, at hun efterhaanden opdagede, at denne Petersen var et Mandfolk. Han sagde ikke meget, men han tog fast og behændigt paa det, han fik i Hænderne. Han kendte noget til Dyr og talte aldrig om Mennesker, højt regnet om Indianere og andre Sydamerikanere, hvis Privatliv hun ikke kendte og som derfor ikke kunde genere hende. Elinor Warming hadede Folks Privatliv.

Hun syntes, denne Sugan op af Næsten gjorde Folk saa smaa. Og smaa Folk kunde hun nu en Gang ikke lide.

Niels Brask sad og drillede hende, da Etatsraaden og Petersen kom hen til dem ved den store runde Bænk lige for Havestuen.

„Hr. Petersen“, sagde hun — „hvem sætter De mest Pris paa, Indianere eller Københavnere?“

Petersen smilede; han havde et underligt, lidt barskt Smil, et rigtigt Hundesmil, syntes Elinor.

„Jeg har aldrig anstillet Sammenligninger“, sagde han.

„Det er et Tegn paa et ufordærvet Sind“, sagde Brask meget afgjort. „Det er nemlig Civilisationens Forbandelse, at vi altid skal anstille Sammenligninger. Jeg er overbevist om, at De, Frk. Warming, i dette Øjeblik sammenholder mig med Direktør

Petersen, og at Sammenligningen falder ud til For-
del for Direktøren“.

Etatsraaden lo godmodigt, men Elinor blev vred
og rejste sig hurtigt.

Saa fulgtes hun og Petersen ad ned ad den
brede Havegang, mens Etatsraaden blev siddende
hos Brask.

„De maa ikke drille Elinor“, sagde han faderligt.
„Synes De ikke om min nye Ven?“

„Ven?“ sagde Brask lidt spejdende.

„Ja, Direktør Petersen er min Ven. — Jeg har
store Planer for med ham. Han er saa velsignet
jomfruelig. Tænk Dem, Brask, en Mand, om hvem
man slet ikke ved det allermindste. Hvad vilde jeg
ikke give for at være saadan en *tabula rasa*. Og
Manden er baade dygtig og klog“.

„Véd det ikke“, sagde Brask. „Har aldrig truffet
ham før“.

„Nu skal De være skikkelig, Brask“, sagde Etats-
raaden. „Jeg har udset Dem til at lancere ham. De
har godt af at faa en udyrket Mark, og hvis De
tager Dem sammen, kan De sikkert faa noget ud
af ham —“.

„Han siger ikke meget“, sagde Brask — han
tænkte uvilkaarlig paa en forlængst forglemt Be-
givenhed i en Juvelerbutik i Bredgade og smilede
inderlig fornøjet ved Tankerne. Men han sagde ikke
noget.

Lige fra det første Øjeblik, han havde set denne
Mand, havde det staaet ham klart, at det var hans
Petersen, og det havde moret ham usigeligt at være

ene om at vide det. Det manglede blot, at den anden skulde genkende ham. Og nu vilde selve Etatsraaden have de to til at gøre Forretninger sammen, ligesom om de ikke allerede var gode, gamle Bekendte.

Etatsraaden fulgte sine egne Tanker. Det skulde være, som han havde bestemt det. Derovre skulde det ligge, det store, pragtfulde Badehotel, det skulde vokse op af Jorden under hans Hænder, og den nye Mand skulde skabe det. Naar Etatsraaden fik saadanne Planer, blev han helt lykkelig. Han var ligefrem Idealist, hvor det gjaldt om at skabe, egentlig en lille ejegod Præst, der lyste Velsignelse over en Pagt imellem en Mand og en rund Kapital, af hvilken et Foretagende kunde gro stille frem. Han vilde skrive sin Historie i lutter saadanne smaa og store Foretagender, der skulde vokse frem af Mulde og bære hans Mærke, uden at han selv tog egentlig Tag i dem. Han brød sig slet ikke om selv at herske, han hadede Intriger og var saa vennsæl af Sind, vilde egentlig helst gøre det rigtig godt for alle. Derfor blev han miskendt, og Miskendelsen gjorde ham godt i det stille, fordi han vidste med sig selv, at han var uendelig meget bedre end sit Rygte.

„Brask“, sagde han, „nu skal De være flink mod Million-Petersen. Dem tør jeg betro ham til. De hører endnu ikke til nogen bestemt Klike, og De er en forstandig Mand. Lad os være enige om at lade denne Mand vokse. Han er muligvis en Plebejer, jeg gaar et Skridt videre, han er sikkert en Plebejer, men han har det, som De og jeg mangler, en dyb Respekt for Realiteterne. Og det er den Slags Folk,

der udretter Detaillerne. Naar han vil noget, saa vil han det for at faa det gjort og kun det. Jeg har altid misundt den Slags Folk deres usammensatte Virkeplan. Det rent underofficersmæssige, forstaar De, Brask, det er det, der i Længden besejrer os andre“.

„Muligvis“, sagde Brask. „Saadanne Folk morer mig ikke rigtig, men jeg erkender, at de undertiden kan skabe Værdier“.

„Det var et lykkeligt Ord“, sagde Etatsraaden fromt. „De kan undertiden skabe Værdier. Vi andre kan udnytte, forflygtige, omsætte Værdier, hvad De nu vil kalde det, men skabe, det vil sige vride ud af det nøgne Raastof, det kan hverken De eller jeg. Den Mand har passet Kreaturer og hyppet Kartoffler som Dreng, og det er det, vi to mangler“.

„Tja, lad ham saa hyppe Deres Kartoffler, Hr. Etatsraad“, sagde Brask godmodigt; „jeg formoder, De lægger baade Planter og Hypejern til. Der bliver ikke stort mere for mig at gøre end at se til“.

„Det skal De ikke sige“, sagde Etatsraaden venligt. „Jeg har mine Planer — hvordan er det, Bjørnson siger, mine lange Planer —

Skal vi gaa ind og se, om Mor har The til os?“

Det gjorde de, men Frk. Elinor spadserede to Gange op og ned ad Grusgangen med Petersen, inden de kom ind til The.

„Var han saa underholdende?“ spurgte Brask lidt onskabsfuldt.

„Det var han“, sagde Elinor. „Det er det fornuftigste Mandfolk, jeg længe har talt med, han

sagde ikke et eneste Ord den hele lange Tid. Og det kan De ikke gøre ham efter, Niels Brask“.

„Han bliver nok til noget“, sagde Brask og tænkte i det samme paa Guldsmed Sølvtofts Bagbutik.

Derved blev han rigtig munter tilmode og fik en af sine vellykkede Aftener til Glæde for Husets ejegode Herre.

2. KAPITEL.

(Hvori Niels Brask gør Petersen en Tjeneste og sikrer sig en Kunde, medens en bestemt Veksellerer kommer i en mere end skæv Stilling, hvori han vedblivende befinder sig. Et Kapitel af Døgnets Historie).

Overretssagfører Niels Brask havde Kontor paa Amagertorv. Et stort Værelse til Gaden, hvor han selv sad, møbleret med Chesterfield, tungt og velhavende, og to Værelser til Gaarden, hvor hans Fuldmægtig og Skrivedamen var anbragte. Niels Brask var en velhavende Mand, han tjente sine 7 til 8000 Kroner om Aaret og havde lige saa meget i Renter af sin Formue. Derfor var han anset og havde et godt og solidt Klientel. Men da han vedblivende var Ungkarl, holdt Ridehest og Lystyacht, samt i det hele hørte til det kendte København, var han ikke bæret med den rigtig fine Praksis, den, af hvilken der gror Etatsraadstitler og Aktieselskabsadministrationer. Desuden kom Niels Brask ikke i en eneste Familie, hvor der ikke i Forvejen var en Overretssagfører, og da han ikke kunde kapre, maatte

han som sagt nøjes med det næstbedste Klientel, det Publikum, der trænger til en rask Mand med et godt Raad, men kunde nøjes med en mindre rask Mand og en rund Sum.

Det er det Klientel, der flokkes om de fleste unge Sagførere; det giver Arbejde, kan for en meget rask Mand give Penge og for et Fæ tage forfærdelig mange Penge. Niels Brask var ikke noget Fæ, men heller ikke nogen rigtig rask Mand og ikke sulten nok. Derfor blev han staaende som den nette, unge Mand, han var, lavede Aktieselskaber for sin Skræder, naar det kneb, ordnede Byggelaan for sin Vært, og lod sig indsætte som Exekutor i en hel Del Testamenter, der udtrykte bedre Villie end de rummede Evne. Selv syntes han alligevel, han gjorde nogen Nytte, han var taalmodig og haabede paa, at i det mindste et Par af de Kolleger, han spiste sammen med i de rigtige Huse, maatte faa Forhindringer efter Forsynets alvise Styrelse. Som sagt, det blev ikke til mere end 7 til 8000 Kr. om Aaret, og det stod endda kun i Bøgerne.

En Ungkarl af Niels Brask's Temperament og Tilbøjeligheder kommer meget let af med henimod de 20,000 om Aaret, saa det var lige netop, der var Balance i Tingene for ham.

Han var dygtig — vist var han det, men han overanstængte sig ikke, og han gav sig som Regel god Tid. Hvis hans Mave holdt til det, maatte de gode Forretninger komme, og han gled ind i det københavnske Liv med den sikre Fortrøstning, at det, naar alt kom til alt, var et Mavespørgsmaal.

Og hans Mave var god.

En Uges Tid efter den lille Fest paa „Dannevang“ sad Niels Brask og saá ned paa de lyse Kjoler paa Amagertorv. Det ser saa kønt ud. De københavnske Damer er Sommerdamer. Om Vinteren er de kedelige og graa, deres Klæder sidder rigtig daarligt paa dem, deres Hatte er javsede og deres Pelsværk meget billigt. De ser i det hele taget slet ikke rare ud. Men ikke saa snart kommer der Sommer i By, saa bliver de søde og yndefulde. De mest naive viser nogle røde og brune Halse, som endda ikke er overvældende, de mere erfarne gemmer sig hen i Kniplingsliv og lyse Nederdele, der virker helt tilforladelige og er meget fikse. Kyn-dige Folk siger, det hele ligger i, at de københavnske Dameskræddere ikke kan sy *tailor mades* og Vinterkaaber, medens Sommertøjet falder dem lettere. Det lyder som en Forklaring, der i Mangel af bedre maa accepteres: Vist er det, Sommeren klæder København og Københavns Damer, som i Maj og Juni alle er unge og kønne.

Disse og lignende var Niels Brasks Tanker, mens han stod ved Vinduet i sit Kontor og saá ned paa Amagertorv, Københavns Hjertes allerkæreste For-kammer. Det bankede, og ind traadte — Million-Petersen.

Brask bukkede og var beæret. Han formodede, at Etatsraad Warming, der endnu ikke kunde være helt sikker paa Petersen, havde sendt ham op til „min unge Ven Brask“. Niels Brask nød den

tvivlsomme Ære at have Etatsraadens Periferipraksis. Naa, noget faldt der jo af —.

Petersen var elegant klædt i et stramt siddende, graameleret Jakkesæt, der fremhævede hans lille, sikre Figur. Han så naturligvis ikke fin ud, det gjorde han aldrig, men det var muligt, for ikke at sige sandsynligt, at han med sin Apparition var en Gentleman. De lilla Handsker var overflødige. Det øvrige var upaaklageligt.

Niels Brask bad Petersen tage Plads og spurgte venligt, hvormed han kunde være til Tjeneste.

Petersen indledede som ventet med Etatsraaden. Det slog Brask, at en Etatsraad er udsat for at blive „indledet med“, men det kan naturligvis ikke lægges ham til Last.

Altsaa til Sagen!

Petersen trak et Stykke Papir frem af en meget pæn Krokodilleskindstegnebog, der kunde have været lidt mindre.

„Ser De, Hr. Overretsagfører, der er hændet mig følgende: Jeg henvendte mig i forrige Uge til Veksellererfirmaet Jens Kristian Krafting & Co. her i Byen, der er mig anbefalet af Etatsraaden, og bad en af Cheferne om at realisere 30,000 Mk. preussiske Papirer, som jeg overleverede ham. Jeg havde faaet dem som Betaling og ønskede dem omsatte.

Firmaerne sendte mig Effekterne til Salg i Berlin, og efter hvad jeg kan regne ud, maa de have opnaaet en Pris af 103 $\frac{0}{100}$, altsaa til Mark 30,900. Man har nu imidlertid, som De ser, afregnet mig

til en Kurs af 101, hvilket vil sige, man har taget 600 Mk. foruden de almindelige Provisioner, og det synes jeg ikke, jeg vil finde mig i“.

Niels Brask sad og vippede med Foden. Jens Kristian Krafting & Co. var en af Byens fineste Veksellerere; hvor det dog lignede Etatsraaden at sende det Tilfælde til ham. Ingen Ubehageligheder med Firmaet, ingen Indblanding af ansete Mænd. Blot en lille privat og mindelig Ordning med en yngre Sagfører. Og desuden, hvem var Petersen — endnu?

„Jeg vilde heller ikke finde mig i det“, sagde Brask venligt. „Det kan, hvis De er sikker i Deres Sag, omsættes til lad os sige 2×5 Dages billig og sund Føde. Og jeg skulde ikke tro, at min ypperlige Ven Seniorchefen i det Firma vilde sætte Pris paa det Traktement. Men er De sikker i Deres Sag?“

Petersen smilede: „Jeg er ikke nogen Aarsunge. Forstaar De, her er Beviset, jeg har sikret mig det fra Berlin“.

Niels Brask konstaterede Tilfældet. Saa sagde han:

„Hvorfor ordner De ikke selv den Sag, Hr. Petersen? Den er jo oplagt, og De har naturligvis allerede gjort Vrøvl“.

Petersen smilede atter:

„Ingenlunde. Næh, ser De, jeg begynder her i Byen. Jeg ønsker ikke at blandes ind i Kævl. Jeg forstaar, at man ikke tilgiver en nyankommen, at han gør Indhug paa Borgerskabet. De er Jurist, — gør det for mig“.

Niels Brask rejste sig.

„Som De vil, Hr. Petersen, lad mig faa Papirerne“.

Solstrimlen spillede ind ad Ruderne og glimtede i Niels Brasks Smaragdbrystnaal. Det var en usædvanlig smuk Smaragd.

„Sikken køn Naal, De har“, sagde Petersen, og så i det samme ligesom lidt vissere paa Brask end før.

Niels Brask lo.

„De skulde blot vide, hvorledes jeg er kommen til den“, sagde han, „saa vilde De vist næppe betro mig Deres Papirer“.

„Hvad mener De?“ spurgte Petersen lidt skarpt.

„Jeg mener, at hvis vi to en Gang bliver meget bedre kendt, end vi nu er, saa faar De alligevel ikke at vide, hvorledes jeg er kommen til den Brystnaal“.

„Det forstaar jeg ikke“, sagde Petersen høfligt.

Saa talte de ikke mere om det. — — —

Niels Brask tog sin Hat og Stok og gik ned til Veksellererfirmaet Jens Kristian Krafting & Co. Han forlangte en Privatsamtale med Seniorchefen, og den fine, gamle Herre modtog ham med gnaven Høflighed, som fine, gamle Pengeherrer nu engang modtager unge Næringsdrivende.

Niels Brask sagde, hvem han var.

Det lod ikke til at interessere Veksellereren.

Saa sagde han, hvad han vilde.

Det lod til at interessere ham mere, og det talte de saa lidt om. Det begyndte med at bero paa en Fejltagelse, men det endte med at være en ganske

uforstaaelig Historie. Den pæne, gamle Herre blev livlig, men han forstod slet ikke noget af det hele.

Niels Brask blev temmelig kølig.

Saa skar han ind i Konversationen med en juridisk Bemærkning:

„Ja, det vil altsaa sige, at De har gjort et ærlig ment Forsøg paa at snyde min Klient, Hr. Petersen, for 600 Mk., og det er lykkedes. Jeg plejer ikke at melde Folk til Politiet, men jeg tror dog, jeg vil gøre en Undtagelse. Jeg har søgt Dem, fordi jeg troede, De kunde give en Forklaring; det kan De ikke, saa er mit Ærinde udrettet, og De skal høre nærmere fra mig“.

Niels Brask rejste sig.

Den nærmest følgende Del af Diskussionen var rettet paa at finde ud af, hvad en Mand som Niels Brask kostede. Og det viste sig, at den gode Niels Brask var temmelig dyr. Til at begynde med var han slet ikke tilfals. Men da Chefen forsikrede, at det gjaldt hans velansete Hus' Ære, at han personlig var helt uskyldig deri, men at sligt ikke maatte ske, saa blev Niels Brask efterhaanden blidere.

Han trak paa Skuldrene:

„Det er Etatsraad Warming, der har sendt min Klient op til mig“, sagde han. „Jeg er ikke raadig over denne Historie“.

Det gjorde mærkelig nok intet Indtryk paa Vekslereren. At Etatsraad Warming kendte hans Uheld, syntes ham ligegyldigt, det var aabenbart ikke Fagmænd, han var bange for. Derimod var han meget høflig mod Brask.

Det kom til en lang og lærerig Samtale mellem dem, der endte i en Handel, som kort og fyndigt kan udtrykkes saaledes:

Niels Brask forpligtede sig til at afgive til Vekslererfirmaet en Kvittering, dateret Modtagelsesdagen, for rigtig Afregning efter Kurs 103 % underskrevet af Petersen, og Veksellereren forpligtede sig til at betale d'Hrr. 15,000 blanke Kroner.

Niels Brask var ikke lidt stolt, da han telefonerede Resultatet til Petersen.

Han tog et Salær paa 5000 Kr. og besluttede sig til at dyrke Veksellererne.

Men det fine Firma beholdt sit Ry, og Niels Brask blev Kunde der i Forretningen med mindre Transaktioner.

Saaledes skete det, at Million-Petersen efter Etatsraadens Opfordring blev Kunde hos Niels Brask. Historien med de 15,000 Kr. troede Etatsraaden selvfølgelig ikke paa, og Vekslererfirmaet kunde have faaet enhver, der havde kolporteret Historien, dømt til mange Maaneders Fængsel for Injurier, for saadanne Historier maa ikke fortælles om et anset Firma, der har Bevis for, at det ikke kan være sandt.

Selv om Beviset har kostet 15,000 Kr.

3. KAPITEL.

(Hvori Læserne faar lidt at vide om Million-Petersen og Don Christobal de Vega, og som iøvrigt er nautisk, i hvilken Henseende de brugte Fagudtryk bedes modtagne med Velvilje).

Don Christobal de Vega kunde vel nok kaldes en Slags Portugiser. Han var ganske vist født i Nyhavn, Byens Side, i en Baggaard bag ved en Sømandskippe, hvor hans Moder en passende Tid før hans Fødsel havde set lidt dybt i to Par — altsaa fire — portugisiske Øjne, men han havde gaaet i Skole i Suhmsgade og faaet Ris paa Raadstuen i 12 Aars Alderen. Værre var det gaaet ham, mens han laa i Kastellet som Infanterist, og han havde været nødt til at permittere sig selv for at undgaa Forbedringshuset.

Saa havde han taget Hyre fra Hamborg og var gaaet til Sydamerika, hvor hans portugisiske Blod havde gjort sig gældende og omformet ham til den Portugiser, han af Skæbnen og Ferdinand Emil Petersen var bestemt til at være.

Nogen helt paalidelig Adelsmand var Don Chri-

stobal altsaa ikke, og Sproget hængte ved ham; han talte foruden Portugisisk det nydeligste Grønnegade-københavnsk, hvilket altid forblev en Gaade for de Folk, der traf paa ham.

I Selskabslivet bevægede han sig ikke; han var henimod de 43, sortsmudset, men ganske køn og gjorde Lykke i den lavere Dameverden. Der var iøvrigt ingen, der rigtig forstod, hvorfor Petersen benyttede ham, og hvortil han benyttede ham, men der var heller ikke et Menneske, der anede, at Don Christobal var født i Nyhavn, Byens Side. Og Petersen fortalte det ikke til nogen.

Da det allerede er bekendt, at Million-Petersen og Don Christobal en Vinternat brød ind hos Guldsmed Sølvtoft og stjal en betydelig Mængde Guld, Sølv og ædle Stene, tildels med Bistand fra nuværende Overretssagfører Niels Brask, er det unødvendigt at oplyse, at heller ikke Petersen hørte til Rigets første Adel. Men da absolut ingen kendte ham, og da han slet ingen Slægtninge havde i det ganske Land, bliver hans hele Fremtræden saa mærkelig, at det absolut er nødvendigt at forklare, hvorledes en saadan Petersen kan foreligge i det moderne København.

Ferdinand Emil Petersen var Søn af en Lærer paa Landet ved Slagelsekanten. Hans Fader var et uægte Barn, der efter flere Aars Slid var død som Enkemand, netop som Sønnen var naaet at blive konfirmeret og havde faaet Plads i en jysk Provinsby efter et Avertissement. Knægten var saa stukken til Søs, og da der var Krummer i ham, havde han

drevet det ret vidt, indtil han kom i daarligt Selskab i en Havneby og fik flere Aars Strafarbejde paa nogle falske Papirer. Efter udstaaet Straf traf han sammen med Christobal og en tysk Professional i Indbrudstyveri, der blev greben, umiddelbart før Petersen gjorde den Tur til København, der lagde Grunden til hans Velstand. De to Herrer undslap i en Baad, som de tog nede i Nyhavn, og som de to raske Søfolk, de var, satte de Kursen efter Pommern, hvor de ankom helskindede, men lidt forfrosne.

De bar sig ad som fornuftige Folk og rejste til Sydamerika med deres betydelige Bytte, hvoraf de havde omsat lidt paa Rejsen gennem Evropa. Brevet til Brask var en Kaadhed, foranlediget ved Læsningen af en dansk Avis.

I Buenos Ayres var det gaaet dem temmelig godt, og medens Christobal demokratisk holdt sig nede i de lavere Lag, arbejdede Petersen sig saaledes frem, at han besluttede at vende hjem til Danmark. Han kunde roligt gøre det. Nu var han 34 Aar, havde en Del Penge og gode Forbindelser i Buenos Ayres. Hjemme var han ikke kendt af en Sjæl, og ærgerrig var han af Naturen.

Han tog Christobal med for at sikre sig denne Fælle, der forresten ved flere Lejligheder havde været ham til Nytte, og som alligevel, overladt til sig selv, vilde gaa til Bunds. Han var i Virkeligheden nu saa portugisisk, at han næppe vilde vække Mistanke i det troskyldige Danmark.

Saaledes forholdt det sig altsaa med den unge,

elegante Million-Petersen, som ikke et Menneske kendte, men som ingen faldt paa at tvivle om, netop fordi man aldeles intet vidste om ham og derfor tog ham for det, han var.

Penge havde han, og hans Papirer var i Orden. Det var nok.

Niels Brask var nu helt gode Venner med Petersen og hjalp ham lejlighedsvis med mindre juridiske Forretninger. Han interesserede sig kun for en bestemt Episode i Petersens Fortid, og den kendte han. Han var helt sikker i sin Sag, og det morede ham. Derimod var han noget desorienteret med Hensyn til Don Christobal, der talte det snurrige Sprog, men forresten var en livlig og underholdende Herre. Petersen plejede at fortælle, at Don Christobal var en yngre Søn, der var løbet hjemmefra og havde faret til Søs i mange Aar, hvorhos han bl. a. havde reddet Petersens Liv i Rio en Gang, da det kneb. Det lød naturligt, og da Christobal aabenbart var vel instrueret, fik han Lov til at gaa paa lettere Eventyr med Niels Brask og sejlede en Del med ham om Sommeren. Don Christobal var en Brand til at styre en Baad, og Niels Brask holdt svært meget af Søen.

Petersen selv omgikkes ikke sin Sagfører meget. Han omgikkes overhovedet meget faa, og da kun Personer, af hvem han kunde have Fordel. Petersen var strængt korrekt og derfor uangribelig.

Christobal derimod baade drak og soldede paa anden Vis, men han var jo heller ikke salonfähibg. Sømand var han derimod som sagt.

Niels Brasks Kutter hed „Çaira“ og var en 14 Tonner med betydelig Kahytsindretning og gode Sejleregenskaber. Der var fast Mandskab, en Skovshovedfisker, der hed Jansen, og en Dreng, der hed Ole, desuden som fast Gentleman Digteren Anton Hareskov. Han fungerede som en Slags Hovmester ombord. Niels Brask fandt snart ud af, at Christobal var værd at have med, og derfor blev Portugiseren fast Mand paa „Çaira“, som altsaa maatte siges at være særdeles vel bemandet.

Hver Eftermiddag Klokken 3 præcis lukkede Niels Brask sit Kontor og tog en Droske til Langelinie; der laa saa Jansen og ventede med en Jolle, og var der blot lidt Vind, kastede man los Kl. 3¹/₂ og stod ud i Sundet. Saa kunde de melde sig, der vilde med. Niels Brask holdt ikke af at sejle alene. Damer tog han sjældent med, han var lidt nøjeseende med sit Rygte.

Køpsejlads brød han sig ikke om, han sejlede kun for sin Fornøjelse.

Er Dag, vel otte Dage efter Affæren med Vekslererfirmaet, havde Brask inviteret Petersen til en Sejltur med det øvrige, faste Selskab.

De laa og flød paa Dækket, mens Baaden for en Viid, der kom agter paa tværs, gled ned langs Kyster i det dejligste Sodavand- og Whisky-Vejr, som det hed i Baadens Slang. Anton Hareskov var ingen rigtig Digter, han havde skrevet et Par Skuespil, der havde gjort Lykke, men var oprindelig Jurist og havde forsøgt sig i Forretningslivet. Det var ikke rigtig gaaet for ham, og saa syntes han,

det var lettere at skrive lidt i Bladene og forfatte lettere Underholdningslitteratur. Han efterlignede med Held den engelske Forbryderromangenre, og paa det levede han forholdsvis godt, da hans Fordringer til Livet var smaa. Brask og han var intime Venner, og Brask var hans Bankier. Han holdt ikke nogen ordnet Husholdning og brugte omtrent en Tredjedel mere, end han tjente.

Forresten var han en ganske pæn og hæderlig Fyr, der ikke var ildeset nogen Steder og kunde sige ganske fornuftige Ting, baade privat og offentligt.

Han morede Brask.

Som sagt, „Çaira“ gled dristigt ned gennem Sundet, og Lystsejlerne tog det i alle Maader med Ro.

Anton Hareskov havde lige tjent 1200 Kr. paa en Bog og syntes, det var temmelig meget, at Samfundet noterede ham til den Værdi.

Niels Brask havde indkasseret de 5000 for Vekselsaffæren.

Derfor talte de ganske naturligt om at tjene Penge, hvad Mandfolk oftest gør, naar de ikke ietop taler om Fruentimmer, hvad de ogsaa ofte gør.

„Ja“, sagde Christobal paa sit uefterligrelige Grønnegadeportugisisk — der kun kan udtrykkes korrekt efter Prof. Jespersens Lydmethode, som vilde skamskænde denne Bog og forringe dens Værdi — „det er dejligt at tjene Penge, og det er ogsaa det eneste, Folk har Respekt for“.

Hvorefter Portugiseren spyttede langt ind efter Taarbæk.

„Tværtimod, Deres Velbaarenhed“, sagde Hare-

skov. „Det er noget, man absolut ikke har Respekt for. Jeg blev engang præsenteret for en ung, smuk Dame, der tjente 300,000 frc.s om Aaret med eget Hotel i Paris og Køretøj. Hun bestilte absolut ikke noget, man kan være bekendt at tale om, og det, hun bestilte, bestemte en 90-aarig, russisk Fyrste, der betalte Gildet. Hende var der ikke et Menneske, der havde Respekt for, og hun tjente dog en pæn Dagløn“.

„Tja, Fruentimmer“, hvislede Portugiseren, „det ser man jo“.

„Kan De se den Yacht derinde — den tilhører nu en københavnsk Grosserer, der tjener sin kvart Million om Aaret ved at faa Urtekræmmere til at spekulere i amerikansk Fedt. Der er ikke den Mand i København, der respekterer ham for det noksagt og saa videre“

„Tja“, sagde Portugiseren.

„Og for at gaa over til Literaterne, som interesserer mig og ikke Dem: Jeg tjener en ganske køn Skilling mellem Aar og Dag — det gør Conan Doyle og Hall Caine ogsaa, men der er ikke den Rus i Studenterforeningen, der ikke føler sig højt hævet over vor Literatur. Nej, det er dejligt at tjene Penge, men det er s'gu ikke noget, man vinder Anseelse paa, — ikke mere“.

Nielsk Brask pattede paa sin *three B.*

„Hvad vinder man i Grunden Anseelse ved?“ spurgte han paa sin lidt dorske Maade.

Hareskov tyggede lidt paa det.

„Det er s'gu svært at sige. — Nu kender du

og jeg vores kære By ganske godt, men skal vi i en Fart nævne en virkelig anset Mand, saa kniber det forbandet. Naar man figurerer hver ottende Dag i et dansk Vittighedsblad som Tekst for en daarlig Vittighed, kan man ikke i Længden gøre Krav paa Anseelse. Altsaa vor Politiks Forgrundsfigurer er forlængst ude af Betydning. Bankfolk, Børsfolk, Journalister, Embedsmænd og ligestillede — Tja, nævn mig en Mand — en virkelig anset Mand“.

Der faldt intet Navn.

Saa lo Niels Brask.

„Jeg kender en gammel, fuldstændig skaldet, ældre Grosserer, der fungerer som Kasserer ved alle store, offentlige Indsamlinger, og du har Ret, Hareskov, det er den eneste ansete Mand, jeg kender i København“.

„Ser du det“, sagde Hareskov og skyllede efter med en Whisky.

„Tja, men der er dog mange fine Folk i København“, indvendte Don Christobal.

„Gudbevares, Deres Højvelbaarenhed“, svarede Digteren. „Fine Folk *en masse*. Men til Anseelse hører ikke alene personlige Egenskaber, der kræves en Kreds af Anseende, og jeg tror, at vore Dages Københavnerne er bleven enige om ikke at anse nogen. Nej, ansete det bliver Folk først i Imperfektum, naar de har gjort sig skyldig i noget strafbart, saa har de altid været ansete Folk. Men saa er det jo E. O. Ipsen forbi med Anseelsen med det samme. Man maa sørge for at være ustraffet, Don

Christobal, det er det højeste, hvortil en moderne Københavner i vore Dage kan naa“.

„Javel“, sagde Don Christobal. Det interesserede ham ikke.

Petersen deltog efter Sædvane slet ikke i Samtalen.

Der trak en alvorlig Byge op.

„Pas paa, Grosserer“, sagde den faste Mand, Jansen. Han sagde af Princip altid Grosserer til sin Reder. Det var Skik i Skovshoved, og der var han fra. —

„Vi maa gaa i Vinden“, sagde Brask, „og se at faa pillet nogle af Kludene ned“. „Çaira“ smed stærkt over; den bar et mægtigt Topsejl og stor Klyver, saa det ligefrem trak i den svære Køl, mens den blottede sin svære, brune Fiskebug i Luvart.

Brask løb den op i Vinden; Pustene kom inde fra Dyrehaven som ud af en Sæk og krusede Vandet i Hvirvler til Luvart for Baaden. Ole og Jansen gik i Lag med Topsejlet og Christobal bjergede Klyveren i en Ruf. Digteren Hareskov sørgede for Whiskyen og Sodavandet, der blev gemt hen til bedre Lejlighed. Kun Petersen blev staaende lænet til Ruffet paa Trappen ned til Kahytten og stirrede ud over Vandet.

Saa gik Don Christobal og det faste Mandskab i Lag med at rebe Storsejlet. Hareskov firede Fokken af, og Kutteren laa og huggede i Vinden, saa det sprøjtede op om dem med salte Skvæt.

„Hvad er det?“ sagde Petersen, „der ret forude

inde under Land; det er ellers en, der ikke er bange“.

Brask drejede Hovedet.

Nogle Bøsseskud fra dem ret forude laa en lille aaben Baad med et stort Sejl og Fok; den slørede endnu, men det var klart, at det kneb med at staa i Pustene.

„Hvorfor Pokker reber han ikke?“ sagde Brask og fik Kikkerten frem.

„Død og Pine!“ raabte han. „Det er Elinor Warming i „Rap“. Hun er ene i Baaden og kan naturligvis ikke klare sig. Skynd jer at blive færdige; vi maa op til hende. Nu bliver Pustene mere støtte, men ogsaa meget stærkere“.

Jansen rystede paa Hovedet.

„Det gaar ad Helvede til med hende dér, Gros-serer“, sagde han.

Saa satte de Fokken til Vinden. „Caira“ huggede sig frem mod den krappe Sø, og Vandet stod op over den lave Lønning og skyllede hen over Dækket. Alles Øjne var rettede forud mod den lille Kutter, der laa næsten død henad Vandet.

„Hun kan ikke sejle“, sagde Petersen.

„Nej“, sagde Brask, „det er forfærdelig voveligt at lade en ung Pige gaa alene ud. Men hun spørger ikke om Forlov, og hun er dumdristig. Naar hun bare vilde stryge Fokken — den er til at rulle om Staget —, saa kan hun lade Storsejlet gaa og blive liggende til vi ta'r hende. Paa den Maade sejler hun i bedste Fald Riggen ud af Baaden“.

„Caira“ skred fremover; det lod ikke til, at

Elinor havde lagt Mærke til Kutterens Manøvre; saa maatte hun aabenbart have forstaaet, at det ikke gik an at sløre løs med det Sejl, hun havde.

„At hun ikke stryger den Fok“, brummede Petersen, — men det gjorde hun ikke.

„Pas paa, Grosserer“, varskoede Jansen forude. Niels Brask saa fremad. „Caira“ laa nu med Styrbords Halse, og Klyverbommen pegede ind mod Land. Et lille Stykke længer forude kom en Jagt eller Kvase for Bagbords Halse brasende frem paa Kryds sydefter.

„Han skal vende for os“, sagde Brask.

„Han gør det ikke, Grosserer“, sagde Jansen. „Det er en Marstaller — de Karle respekterer ikke Lystsejlere for noget; de mener, Sundet er kuns til Nyttesejlad. De maa vende, Grosserer“.

Niels Brask holdt Kurs.

Petersen sprang med et Skrig op i Kokpitten, og alle rakte de Hals fremefter. Den lille Kutter var kommen for langt fra Vinden, Bommen var slaaet over og havde væltet Baaden. Vandet maatte være slaaet sammen over den, for den sank lige ret ned som en Graasten.

„De maa vende, Grosserer“, brølede Jansen; „han sejler os lige kontant ned i Bunden“.

Niels Brask holdt Kurs og bed Tænderne sammen.

„Kan vi lægge „Rap“ op?“ spurgte han.

„Vend!“ raabte Jansen.

Nu brasede Marstaller-Kvasen frem imod dem

som en Panser-Krydser. Skipperen stod selv til Rors agter i, og Drengen laa foran Masten.

„Vend for Satan!“ brølede de fra „Caira“ i et Kor.

Men Skipperen holdt Kursen.

„Luf, Grosserer“, kom det som et Angstraab henne fra foran Masten, og i samme Nu tørnede Marstaller-Skipperen sammen med Kutteren, saa Spanter, Lønning og Rig røg med et eneste Brag, og hele Besætningen gik udenbords.

Brask og Digteren fik snappet hver en Bøje, og da de kom op over Vandet, saa de Don Christobal, der fægtede med Armene og skældte som en rasende, i Færd med at fire Fokken paa Marstalleren. Drengen Ole laa og klatrede ude paa Kvasens Klyverbom, der var knækket og dinglede i Staget.

Jansen laa og svømmede med sin korte Snadde mellem Tænderne.

Men Petersen var borte.

Kvasen laa og huggede i Vinden, mens Christobal skældte paa et Sprog, der maatte forfærde enhver Nationalitet. De tre i Vandet baskede sig frem mod Skroget. Pludselig faldt det Brask ind:

Hvor var „Rap“ og Elinor Warming?

Han kravlede op i Bøjen og rejste sig højt over Vandfladen. Derhenne hvor „Rap“ var sunken, saa han et Hovede over Vandet, saa blev det borte og kom igen. —

Jo, det var Petersen, der arbejdede sig frem regulært med lange, seje Bjergningstag og holdt

Elinor Warming op over Vandet. Hendes Hoved laa over hans Skuldre. Hun var bevidstløs. Brask arbejdede sig ind over mod Kvasen, og nu kastede de Tove ud til de tre Svømmere. Vaade som Hunde stod de paa Dækket hos Marstalleren og stirrede ind mod Land, hvor Petersen kom sikker som en Bjærgningsdamper med den livløse, unge Pige hængende over venstre Arm og Skulder.

„Hende havde vi sgu glemt“, sagde Niels Brask lidt flov.

„Grossereren skulde lige godt have vendt“, brummede Jansen og rystede sig.

Men i det samme var Ordvekslen mellem Marstalleren og Don Christobal naaet det Punkt, at den sidste stak den første saadan en ud, at Skipperen rullede hen ad Dækket som en Sæk og nyste rødt, da han igen kom paa Benene.

Ole og Jansen firede Skibsprammen ned og roede Petersen i Møde. Faa Minutter efter laa den unge Pige paa Dækket, medens Petersen og Niels Brask, der var kyndige paa det Omraade, baksede med hende og fik Liv i hende igen. Hun var meget daarlig, men Øjnene kunde hun faa op og puste kunde hun ogsaa. Saa blev hun lagt pænt til Side paa en Presenning, og Niels Brask tog Kommando paa Marstalleren.

Skipperen blev stablet op til en Slags Krigsret. Han prøvede at være sej, men Don Christobal kunde tumle ham paa fire Verdenssprog, og der blev fældet den Kendelse, at hele Fejlen var hans.

Han krydsede for Bagbords Halse, og for at

gaa klar af „Çaira“, skulde han have vendt, det gjorde han ikke, saa skete Kollisionen. De Skibbrudne, der var de mange, tog Kvasen i Besiddelse, satte Skipperen med Vold ned i Lukafet og lagde Kursen mod Taarbæk Havn for at faa fat i Lægen til Frk. Warming og Politi til Misdæderen.

„Rap“ og „Çaira“ laa paa Bunden af Øresund, men Jansen og Don Christobal tog en rask lille Pejling af Stedet.

Petersen sad tavs paa Dækket og betragtede den sovende unge Pige, Digteren frøs, og Don Christobal bandede over Whiskyen, der var gaaet nedenunder og hjem med Kutteren.

Niels Brask stod til Rors, saa raabte han over til Petersen:

„Min Kompliment. — Mens alle vi andre kun tænkte paa at bjerge os selv, tog De Svømmetag ind efter Pigebarnet. —

De er en Knop. — Petersen!“

Petersen smilede og rystede paa Hovedet.

„Det var jo min simple Menneskepligt“.

Der blev stor Opstandelse paa Villa „Dannevang“, da Brask telefonerede fra Taarbæk Havn. Landaue-
ren kom med Etatsraadinden og en Læge, men da sad Elinor allerede paa Kroen og drak Likører med Herrerne, idet hun smilede ad det hele, og lod til at være helt fornøjet i sine dyngvaade Klæder.

Hun blev imidlertid bortført af den betænksomme Moder, der var helt ude af sig selv og lovede, at det for stedse skulde være forbi med Sejlturene.

Marstalskipperen slap med Skrækken. — Han

afgav paa Tro og Love den Erklæring, at han var en fattig Mand med Kone og seks Børn hjemme, og paa det fik han Lov til at sejle, hvad han ikke lod sig sige to Gange.

Et blaat Øje og en stor Knude i Panden havde han til Minde om Don Christobal.

Men Fiskerne i Taarbæk tjente en god Dagløn ved at fiske „Rap“ og „Çaira“ op fra Havbunden.

Niels Brask maatte imidlertid opgive Sejladsen for en Tid, mens der blev sat nye Bord ind i Kutteren.

Digteren Anton Hareskov skrev en fiks Beretning i „Intelligentsbladet“ om Begivenheden, og Million-Petersen blev berømt i den ganske Stad i 3 Dage.

4. KAPITEL.

(Der gør Forsøg paa at være i den rigtige Romanstil, men alligevel paakalder Overbærenhed, om dette ikke helt skulde lykkes; det handler om Elinor).

Resignation var ikke egentlig Elinor Warmings Sag. Den Generation af bly, selvopofrende, unge Kvinder, der væsentlig bidrog til Forsødelser af vore Fædres Livsaften, var veget Pladsen for en ny Type, den unge Kvinde, det vilde Livet for sig selv saa hurtigt som muligt. Og til denne Type hørte Elinor Warming. Men endnu paahvilede der Arten enkelte af de gamle Tiders Forpligtelser, og til dem hørte at læse højt for Mor og Moster Mine, der skulde arves engang, — det ske sent.

Elinor opfattede dette som en Art Selvplageri af religiøs Art og tilbragte en Række Timer med dette Arbejde for bagefter i Grunden at være glad ved sig selv over det bragte Offer.

Sofus Bauditz var Favorit, dog hørte Etatsraadinden ogsaa gerne Fru Blicher Clausen og Ingeborg Maria Sick, ligesom Valdemar Rørdam og

Laurids Bruun i diskrete Udvalg kunde regne paa en vis Velvillie fra hendes Side. Moster Mine foretrak Klassikerne, for saa vidt de forelaa paa Prosa, og holdt saa forskrækkelig meget af Carl Møller, men ham fik hun kun paa sin Fødselsdag og paa store Festdage i Folkekirken, der stemte Sindene særligt blødt og mildt.

Elinor læste pænt og trofast, naar hun læste, og de to rare, gamle Damer sad, som om de var i Kirke. Særlig Fru Clausens stemningsfyldte Prosa var dem herligt Mundgodt, og den Dag i Efter-sommeren, da dette passerede, sad Elinor netop midt i en aldeles vidunderlig Beskrivelse af himmelske og jordiske Fænomeners Deltagelse i en serafisk Kærlighedshistorie fra Italien.

Elinor læste, hun syntes dybt bevæget. Havet lyste som Ild, og Maanen deltog i Begivenheden med en Kraftudfoldelse, der allerede havde taget 5 Minutter og strakte sig over mindst én Side til.

Saa lød Moster Mines dybe Stemme gennem den lyriske Prosa:

„Skidt med Maanen, Barn — spring den over — hvad sagde han til hende?“

Og Elinor lo, saa det klang gennem Sal og Forstue, mens hun slængte Bogen fra sig og helt ubehersket faldt gamle Moster Mine om Halsen.

„Tak skal du have, Moster Mine — Tak for det dejlige Ord. Skidt med Maanen — hvad sagde han til hende. Det skulde staa som Motto paa alle de danske Bøger, hvori vore digtende Talenter udløser deres bitre Trængsler“.

„Skidt med Maanen. — Det er netop det, jeg altid har sagt“.

Og saa lo Elinor, saa det klukkede i hende.

Etatsraaden stod paa Dørtærskelen og stirrede forbavset paa Gruppen.

„Hvad er der med Jer, hvorfor er I saa glade?“

„Det er Moster Mine, der med et Ord gør det af med alt, hvad der duer i dansk Literatur“, sagde Elinor. „Hun siger: Skidt med Maanen, og det siger jeg ogsaa. Jeg siger en Gang til: Skidt med Maanen“.

Maanen og Literaturen interesserede ikke Etatsraaden; han kom for at meddele, at han havde inviteret Direktør Petersen til Middag med en Times Varsel. Han ønskede at vise sig taknemlig mod sin Datters Redningsmand, og desuden havde han Forretninger med Petersen.

Det blev Signalet til Opbrud. Etatsraadinden fik puttet Hækletøjet i Pompadouren, og Moster Mine fik Fart paa for at komme op at krølle sig.

Elinor blussede.

For Tiden var Petersen virkelig „Mandfolket“. Den Svømmetur derude var en Begivenhed, som hun havde taget overlegent udadtil, men som alligevel beskæftigede hende svært. Den Mand havde draget hende op af Havet, efter at hun sanseløs var sunket ned efter. Hun var ikke taknemmelig for det. Var det ikke sket, saa havde det hele jo været forbi, og der havde ikke været noget at spørge om mere. Nu var det sket, og saa spurgte hun. Hun spurgte: hvem er han — det vidste ingen; hun spurgte: hvorledes er han — det vidste heller ingen.

Men han var der, og i Dag kom han alene til Middag.

Etatsraaden havde talt om Medaljen for druknendes Redning, og det syntes Elinor var saa hjerteløst. Deri havde hun vel næppe Ret; offentlige Udmærkelser var nu en Gang den Synsvinkel, under hvilken Etatsraaden saá Fortjenester. Og han var dybt taknemmelig for det, Petersen havde gjort. Men Etatsraad Warming var en Mand, der vidste, at hans Taknemmelighed maatte give sig et Udslag. Derfor blev denne Følelse aldrig helt ophøjet hos ham. Og Medaljen for druknendes Redning, særlig med Tilladelse til at bære samme, er virkelig noget meget godt og rart. Etatsraaden havde selv Fortjenstmedaljen i Guld, men sandt at sige, alle Mennesker havde glemt, hvorfor han havde faaet den. Og det var vist heller ikke noget, der betød noget for Slægten i dens Liv i Øjeblikket.

Etatsraaden vilde have Petersen udmærket og selv gøre vel imod ham. Elinor vilde vide, hvem han var.

Hun gik op for at klæde sig paa. Hendes Dragt var maaske nok skødesløs at se til, men den var længe om at blive det. Det skødesløse var i hvert Fald et Middagstoilette, uhyre omhyggelig planlagt og tilrettelagt. Og mens hun traf Forberedelserne, tænkte hun sig selv som Elsa af Brabrant og Million-Petersen som Svaneridderen, der ikke maatte sige, hvem han var. Det hele omsatte hun til et Forsidebillede i „Klods-Hans“, hvor Faderens ofte tegnede sorte Skikkelse dulgte sig i Forklædning som Helge

Nissen i Kongens Parti; og under alt dette skæmtefulde skød der sig op i hende en virkelig bitter Trods mod alt dette fordømte Københavnerflaberi, der laa inde i hende som en ottearmet Blæksprutte og famlede om alle hendes Indtryk af Mennesker med sine malproppe Sugearme.

Det ærgrede hende, at han hed Petersen — oven i Købet Million-Petersen —, og ved en Idéassociation steg den store, soignerede Københavner Niels Brask af hendes Tankers Dyb, med sin Kluklatter og sit irriterende Smil.

Om hun nu mødte til Middagsbordet i Trikot med en Rosenkrans om Hovedet og telefonerede Toilettet forud ind til „Intelligensbladet“.

„Originalt Hjemmetoilette ved en Middag, som vor berømte Etatsraad Warming i Gaar gav for sin smukke Datters Redningsmand. Ratsch — — —“

Hvorfor havde det irriterende, lille Mandfolk overhovedet trukket hende op af Vandet til behageligt Eftersyn for hele Hovedstadspressen og Provinskorrespondancerne med paafølgende Medalje for druknendes Redning?

For at demonstrere vilde hun stikke en Vandlilje ind i det sorte Haar, eller maaske to. Den ene kunde hænge og dryppe hende ned paa den brune Hals, mens hun daarede Petersen.

Saa gjorde hun en Standsning i Toilettet og satte sig i Forbindelse med Faderen, hvem hun paalagde at telefonere uopholdelig efter Niels Brask. Hun vilde ikke være alene med Petersen.

Brask boede paa Kurhotellet tæt ved, saa det

gik nemt. Bagefter vilde hun have sagt ham af, men det vilde Etatsraaden ikke.

Og under alt dette sørgede Etatsraadinden for Middagen, og Etatsraaden tilbragte nogle nydelsesrige Minutter i sin Vinkælder.

Kl. 7 mødte Petersen i Smoking med sine to eksotiske Ordner, men desværre med hvidt Slips. Niels Brask var naturligvis reglementeret paaklædt.

Elinor betragtede hele Aftenen sin Redningsmand med hyppige og hurtige Øjekast. Hun følte godt, at han bemærkede det, men hans kolde, graa Øjne veg for hendes Blik som den ene Floretklinge for den anden under en Kamp mellem to øvede Fægtere.

Petersen spiste grimt, men begik ingen væsentlige taktiske Fejl under Manøvrerne med Kniv og Gaffel. Han sagde ikke meget, mens han sad til Bords, og sagde han noget, var det ikke betydeligt. Det var Brask og Etatsraaden, der ledede Samtalen.

Brask var meget elskværdig, meget mindre ironisk, end han plejede. Elinor kunde godt mærke, at han forstod, at man maatte være ridderlig mod Petersen.

Men Samtalen kastede ikke et eneste Glimt over det, de i Grunden alle ønskede at vide:

Hvem Petersen var.

Det var en køn, varm Sommeraften, og de spaserede langs den brede Vej, der førte over Terrassen ned til Sundet.

Elinor og Petersen fulgtes ad. Hun sagde ikke meget, han mindre endnu. De talte saa lidt om Sej-

ladsen og Sammenstødet, og der kom lidt mere Liv i Manden. Elinor forstod, at han havde sejlet en Del og været med til mange Strabadser paa Søen. Men han fortalte ingen egentlige Historier. Hun kunde heller ikke blive klar over, om han havde sejlet som Matros eller Passager.

Saa tog de Plads paa en Bænk nede ved Vandet.

Han var ikke egentlig forlegen, men aabenbart ikke vant til at omgaas Damer.

Hun kunde ikke lade være med at tænke paa, hvordan han vilde have baaret sig ad, hvis han havde siddet der med et „Pigebarn“. Der var noget sikkert ved ham alligevel, og alt dette dannede var helt udvendigt. Men Elinor var Dame, og det faldt hende ikke et Øjeblik ind at være kaad eller blot en lille Smule aggressiv.

Det kunde hun ellers godt være, men den Mand var hun bange for.

Saa talte han lidt om København og Københavnere. Det lød saa forfærdelig banalt, saa lige ud af de daarligste Middagsblade, at hun blev helt arrig og rejste sig for at gaa.

Han forstod ikke hvorfor, og saa gik de et Slag op ad Vejen uden at vinde mere Forstaaelse. Han fandt aabenbart, at det hele var i Orden. Og hun kunde ikke faa sig selv til at sige et afgørende Ord.

Det kogte i hende, men det kogte ikke over.

Etatsraaden og Brask sad foran Huset og røg lange Cigarer. De talte om Petersen.

„Det er snurrigt med den Mand“, sagde Etatsraaden. „Der er ikke et Menneske i Landet, der véd

noget om ham. Han er introduceret til os af den gamle Kaffeplanter Rask, De véd, der ellers hører til Nathans Flok, men lejlighedsvis bærer mig med sin Søgning. Han siger, at Manden havde en ganske god Stilling i Rio. Dertil kom han fra Buenos Ayres, hvor han havde gjort Regeringen visse Tjenester ved Indkøb af Vaaben i Tyskland og England. Nogen Dannelse har han og Penge ogsaa, vist ikke saa faa efter det Træn, han fører. Jeg tror, vi kan bruge ham, derfor inviterede jeg ham, som jeg sagde Dem første Gang, De mødte ham her. Nu staar jeg i dyb Gæld til ham, og jeg agter at gøre for ham, hvad jeg kan. Det ærgrer mig blot, at jeg slet intet ved om ham“.

„Ja“, sagde Brask, „han er vist det eneste Menneske i Danmark, om hvem ingen véd noget. Hvis han bare var en Smule mere kultiveret, vilde det gøre ham vældig interessant. Men ikke sandt, Plebejer er han“.

„Ja“, sagde Etatsraaden med et Suk. „Det kan man straks se. Jeg er egentlig selv en god Demokrat, men — — det mener De jo ogsaa, kære Brask. I Flok har de Herrer Overtaget, enkeltvis er vi andre de stærkeste“.

„Der skal tre Generationer til at skabe en Gentleman“, sagde Brask med et Smil.

Der bøjede Etatsraaden af; han kunde ikke gøre Krav paa mere end én og en halv.

„Saa er der denne Portugiser“, sagde Etatsraaden. — „De kender ham?“

„Don Christobal de Vega“, sagde Brask og lo

over hele Ansigtet. „Hvis han ikke haardnakket paastod, at han var født i Coimbra, vilde jeg bande paa, at han var lagt til i Dyrehaven af en Tyrolerferdinand og en Syngepige fra Bakkens Hvile. Men han siger Nej. Jeg forstaar heller ikke, hvad han er. Sømand er han og en forfærdelig durkdreven Rad, der maaske kan bruges til meget — salonfähig bliver han aldrig. Men hverken Petersen eller Don Christobal taler om Fortiden, og derfor er det maaske mest hensynsfuldt, at vi tier om den, særlig da Etatsraaden interesserer Dem for at skabe Manden en Fremtid“.

Andet og mere passerede ikke den Aften. Gæsterne brød tidlig op, og Familien gik til Ro. — —

Naar Etatsraad Warming laa i sin store Seng med Bronze-Fodstykke og Hovedgærde, der i Fællesskab med hans Ægtehalvdels udgjorde et respektabelt Familiegravsted med forgyldt Gelænder, var han saadan et ejegodt Menneske. Selv Direktør Nathan vilde have holdt af ham, om han kunde have staaet for Foden af Gravstedet og set det rare, lille, sorte Ansigt titte op af de hvide Lagener. Og alle Dagens Begivenheder blev saa kønne, alle Mennesker saa velsignede, Fremtiden saa lys og skøn.

Etatsraad Warming var aldrig saa godt et Menneske, som naar han strakte sig efter Dagens Anstrængelser paa sit bløde Leje.

Saa talte han lidt med Mutter, — og hun sagde ham aldrig imod. Hun interesserede sig ikke det allerbitterste for hans „Histaarier“, som hun kaldte

det hele der uden for, men om Aftenen snakkede de kærligt sammen om Barnet. Det havde de to Mennesker gjort lige fra det Øjeblik, det havde meldt sig, og det var det, der bandt dem sammen med Selvfølgelighed.

„Mutter“, sagde Etatsraaden, „du tror da ikke, Barnet gaar hen og forelsker sig i den fremmede Mand?“

„Peddersen“, sagde Etatsraadinden.

Etatsraadinden udtalte det Peddersen.

„Ih, Gud Fader bevares; vi ved jo slet ikke, hvad det er for en Fyr overhovedet.“

„Nej, det er netop Sagen“, sagde Etatsraaden betænkelig. „Vi maa være den Mand taknemmelig, han har frelst Barnets Liv, men vi ved jo slet ikke, hvem han er. Og Elinor er saa besynderlig — saa urolig, ved du — —“

„Det er de mange Bøjer“, sagde Etatsraadinden. Etatsraadinden udtalte det Bøjer.

„Det er Tiden“, sagde Etatsraaden, „den underlige, nervøse, urolige Tid. Hvis blot Elinor vilde bestemme sig for Niels Brask. Ham kender vi. Jeg har saa smaat tænkt mig det og skal slet ikke sige noget til det. Brask er god nok. Men denne fuldkommen ubekendte Mand, der bogstavelig ikke siger et Ord“.

„Ja, bare det havde været Brask, der havde reddet vores Elinor“, sagde Etatsraadinden, „men det lange Mandfolk havde naturligvis travlt med at bjerge sig selv“.

„Det er netop Ulykken, Mutter. Der er slet ikke noget romantisk ved Brask“.

„Synes du værkelig, der er noget romantisk ved Peddersen“, sagde Etatsraadinden — hun sagde værkelig.

„Nej, men det synes Elinor. Og hun er den usalige Blanding af ultramoderne Realisme og rent Fandenivoldsk Romantik, som du og jeg aldrig i Livet kan stille noget op med. Kan du huske, da hun vilde løbe bort med Fløjtespilleren nede paa Kurhuset?“

„Da var hun kuns femten Aar, Fa'r,“ svarede den gamle Dame, der begyndte at blive søvnig. „Nu har hun faaet meget bedre Forstand“.

Det vilde Etatsraaden haabe, og mens han haabede, snorkede Etatsraadinden allerede. —

Elinor sad paa Sengekanten i Natdragt og slog Hovedet af sine Vandliljer mod Kanten af en Stol. Hendes smaa Fødder hængte ned mod Sengeforlæggeren, og hun kradsede i det lille Persertæppe med Neglene.

Mandfolket var ganske simpelt Idiot. Men han var aldeles ubestridelig et Mandfolk, et lille sikkert, fast Mandfolk med store, faste Hænder og det rigtig kolde, graa Øje, der ser gennem alting. Ligesom klæ'r en af. Han var saa raa, naar han saadan tav. Og han var ganske bestemt ikke andet end Mandfolk.

Men det var han.

Saadan en Mellemtung mellem en Jokey paa usadlet Hest og en Løvetæmmer i rød Snorefrakke

med meget stramme, hvide Benklæder. Han skulde have Medaljen for druknendes Redning, og den skulde dingle i et stort dannebrogsfarvet Baand ved Siden af de eksotiske Pelikaner.

Saadan et dumt, forfængeligt, forfærdelig indskrænket Stykke Mandfolk, der bare saá og saá og ingenting sagde, heller ingenting gjorde — paa Landjorden!

Udenfor skinnede Fru Blicher Clausens Fuldmaane fra om Eftermiddagen; den udførte alle de mærkelige Ting, en Maane skal udføre i dansk Lyrik, og Elinor Warming sprang op fra Sengen og kylede de to mishandlede Vandliljer lige ud i Synet paa Maanen.

Saa lo hun.

„Skidt med Maanen — hvad sagde han til hende?“

Ikke et Ord.

Og dermed hoppede hun op i Sengen og trak Tæppet fast om sig.

5. KAPITEL.

(Der indeholder nogle almindelige Bemærkninger om Brugen af levende Model, der maaske interesserer Forfatteren mere end Læserne, og forresten handler om Kæltringestreger).

Den næste Dag begav Etatsraaden sig allerede ved 10-Tiden op til Niels Brask. Brask var ikke hjemme. Det ærgrede Etatsraaden; han var ikke vant til at vente, og han maatte tale med Brask. Fuldmægtigen viste ham ind i Overretssagførerens private Kontor; dér sad Forfatteren Anton Hareskov og pudsede Negle.

Han rejste sig og bukkede.

Etatsraadens Ansigt trak op til Affabilitet; saa kom han i Tanker om Hareskovs sidste Bog, „Vampyrer“, der paa en ret nærgaaende Maade beskæftigede sig med en Konferentsraad Fürste, der almindelig antoges for en veltruffen Studie over Fænomenet Warming. Det standsede Smilet, men da han ved flere Lejligheder havde truffet Hareskov, gav han dog Haanden.

„De venter paa vor fælles Ven, Brask“, sagde

han. Fuldmægtigen trak sig tilbage til Kontoret, han mente, at Hareskov kunde repræsentere Værten.

„Jeg gør saa“, sagde Hareskov, „men jeg er villig til at vige for min Overmand“.

„Gener Dem ikke“, sagde Etatsraaden forekommende. „De er vel ret husvant her“.

„Brask og jeg er gamle Skolekammerater“, sagde Hareskov.

Etatsraaden tog Plads i en Lænestol og talte om Almindeligheder. Saa slog det ham, at Situationen i Grunden var lidt ridicul, og han besluttede at tage Tyren ved Hornene.

„De arbejder paa en ny Bog“, sagde han. „Man tør vel haabe, at De denne Gang vender Dem fra Børsverdenen og søger Deres Forbilleder i Kredse, hvor jeg ikke kommer?“

Hareskov saá fredeligt op.

„Etatsraaden mener?“ spurgte han.

„Jeg mener, at en Bog som Deres sidste i Virkeligheden ikke er en talentfuld Forfatter værdig. De behandler Fænomener, der ligger lige op ad Dem og mig; lad gaa, jeg synes nu altid, at Literaturen ligesom Historieskrivningen bør have sine Emner lidt paa Afstand. Døgnets Begivenheder hører Aviserne til, og de gode Aviser skriver under et vist Slags Ansvar. Men Digterne eller Forfatterne er ansvarsfri, fordi de ikke holder sig til Fakta, men digter med og selv er Herrer over deres Personer. Ingen kan i en historisk Skildring eller i en Avis tillægge f. Eks. mig Motiver eller Handlinger, som jeg ikke vedkender mig, uden at mødes med

min Protest under sit Ansvar. En skønliterær Forfatter kan tegne en ren Slyngel og dog ved visse ydre Midler knytte denne Tegning til min Person, saa hver Læser forstaar, at det skal være mig, hver Uven, at det er mig. Selv er jeg hjælpeløs, og det er det, jeg kalder uforsvarligt og unfair“.

Hareskov hørte andægtig paa Etatsraadens lange Tale, saa spurgte han fromt:

„Er det i Almindelighed, De taler, eller skal det appliceres til mig?“

Etatsraaden saá fast paa Forfatteren.

„Jeg holder af at tale rent ud. Jeg har truffet Dem tilfældigt paa neutral Grund, og jeg er ganske glad ved at kunne sige Dem min Mening. De Herrer Forfattere i vore Dage kommer for let til deres Emner og Figurer, og de slipper for let fra deres Ansvar. I et Land og en Tid, hvor man kan sige alt uden at vove Pelsen, bør man være ridderlig og hensynsfuld.“

Hareskov begyndte at ærgre sig lidt. Dette her var aabenbart en Art Skoleret.

„Er det min sidste Bog, vi taler om?“ spurgte han.

Etatsraaden nikkede og smilede bittersødt.

„Ja, De vil da vel ikke nægte, at De i Deres skattede Roman „Vampyrer“ har portrætteret mig paa en temmelig nærgaaende Maade.“

„Absolut Nej“, sagde Hareskov. „For det første har jeg, bortset fra et enkelt lidt pinligt Intermezzo, De kender, slet ikke den Ære nærmere at kende Hr. Etatsraaden. Jeg læser af og til om Deres For-

træffelighed i min Avis, og jeg hører stundom Bynyt, hvori Deres Navn forekommer baade smigrende og mindre smigrende. Da jeg — dette beder jeg Dem ikke opfatte som en Ubehagelighed — ikke har fjerneste Interesse af det, der saaledes berettes om Dem hverken i min Avis eller som Bynyt, indregistrerer jeg det simpelthen som Facta, jeg i mine Bøger benytter, ligesom jeg benytter det historiske og geografiske Danmark med Hesten paa Kongens Nytorv“.

„Men de Træk, der saaledes ikke interesserer Dem, er dog i Deres Bøger saaledes knyttede til min Person, at Deres Læsere uvilkaarlig siger: Det er Warming“.

Hareskov smilede let:

„Det maa mine Læsere om. Naar jeg har Brug for en Bankdirektør, saa tager jeg ham, og da jeg ikke er saa heldig at omgaas saa store Folk til daglig, tager jeg ham efter Overlevering. Kommer han til at ligne Dem, Hr. Etatsraad, saa er det vel, fordi De er den i Døgnliteraturen mest behandlede Bankdirektør. Det bliver Deres Sag, ikke min. I Rolandstiden sad Kæmperne om det runde Bord“.

„Det er aldrig faldet Dem ind, at det kunde være mig personlig ubehageligt at se mig selv ilde bedømt af en Mand, der, som De selv ærligt bekender, ikke har ringeste virkeligt Kendskab til mig eller min Virksomhed?“ spurgte Etatsraaden stille.

Hareskov bukkede.

„Jeg tror ærligt talt, det vilde genere Dem mere at blive ilde bedømt af Mænd, der kendte Dem, thi

min Bedømmelse kan dog aldrig blive andet end Bedømmelsen af en — om jeg er meget heldig — typisk Person, der har en svag Lighed med de virkelige Figurer. Jeg maa bestemt hævde, at De ser fejl paa dette Punkt. Jeg har i „Vampyrer“ ikke skildret Dem. Saalidt som Overpræsidenten eller Politidirektøren eller den Teaterdirektør, der optræder i Bogen, er Portrætter af virkelige Personer, saalidt er Konferentsraad Første det. Er der Handlinger eller Situationer, der ligner Handlinger, De har øvet, eller Situationer, hvori De har været, godt, saa er det typiske Handlinger, typiske Situationer, og dem har jeg Brug for, som De har Brug for Aktier og Obligationer. Jeg laver mine Mennesker selv, men det maa være Mennesker, det forlanger Tiden. Vi skriver ikke om Engle og Aander. Er mine Mennesker „gode“, saa ligner de min Tids Mennesker. Voilà tout“.

Etatsraaden tyggede paa det.

„Hvorfor skriver ikke De, Hr. Hareskov, som har Talent — det siger jo alle — om virkelig dybe Emner, som De kunde underkaste en grundig, kunstnerisk Behandling, faa noget æstetisk værdifuldt ud af? De store Digtere, de virkelig store Digtere skrev ikke paa Grundlag af Aviser og Bynyt. Det kom inde fra —“

Hareskov smilede.

„Ærligt talt, Etatsraad Warming, De aner ikke, hvor det keder mig selv personligt at skulle beskæftige mig med det, som jeg skriver om. Jeg hader Avissladder og Bynyt. De, Deres Kolleger,

Alverdens Overpræsidenter, Politidirektører og Overretssagførere er mig de ligegyldigste Væsner paa Jordkloden. Stod det til mig, saa vendte jeg mig fra alt dette forbandede Jobberi og denne Svindel — om Forladelse — og skrev om det, jeg elsker, og det, jeg hader, og saa fik jeg Lov til at sidde paa en Knast og æde tørt Brød samt drikke Vand til“.

Etatsraaden afbrød.

„Gjorde de gamle Digtere det?“

„Jeg ved ikke, hvad de gamle Digtere gjorde. Men jeg ved, at de Folk, jeg skal leve af, sidder til Halsen i Avisludder, i Bank-Manøvrer, i fedtet Bondepolitik og Regerings-Røvertampestreger, og de bryder sig Fanden om alt andet end netop det, de sidder til Halsen i. Hvad er Hekuba for dem? Og hvad er de for Hekuba? Nej, Kurslister, Politiret, den sidste Skandale og den sidste parlamentariske Idiots Ævl i Rigsdagen. — Der har De Spisesedlen. Og den æder mine Medborgere sig igennem med Velbehag. Skal jeg have dem i Tale, maa jeg servere dem den samme Menu paa min Maade. Og der trøster det dem gevaldigt, at det hele er Løgn, mens den anden Servering kun er det trekvart. — Saa lever jeg og tjener til Opholdet og Føden, betaler min Skræder og min Husvært, behøver ikke at skrive i Regeringsbladene for at gøre mig værdig til Statsunderstøttelse eller tigge min Forlægger, som De financierer, om Forskud og høre ham hyle over, at De tager 8 %“.

Etatsraaden rettede sig værdigt i Sædet.

„Vi taler om Literatur, ikke om Levebrød“.

„Vi gør saa“, sagde Hareskov stille. „For en fem, seks Aar siden syntes jeg ogsaa, jeg skulde gøre lidt Gavn, og lod mig fast knytte til en Institution, hvori De, Hr. Etatsraad, spillede en vis Rolle. De ønskede mig fjernet, af en eller anden Grund, og De lod mig forstaa, at det praktiske Liv ikke havde Brug for Literater. Kan De huske det? Godt, jeg tog Dem paa Ordet, eller rettere, De tog mig i Nakken. Siden hen har jeg lært, at Literater har Brug for det praktiske Liv af de Grunde, jeg før saa veltalende udviklede for Dem“.

Etatsraaden rømmede sig.

„Jeg skal altsaa betragte „Vampyrer“ som Tak for sidst“.

„Ikke i fjerneste Maade. Jeg bærer ikke Nag, og som jeg sagde før, jeg kender Dem ikke. Men jeg tror, jeg af Dem har lært at benytte det praktiske Liv til mine personlige Formaal, og for saa vidt kan De godt sige, De har Krav paa en vis Taknemmelighed hos mig, der ytrer sig deri, at jeg, naar jeg prøver paa at beskæftige mig med det, der nu en Gang skal holde min lille Gryde i Kog, gør mig Umage for at generalisere, ikke fotograferer. Hvad der kommer ud af det, maa det højtærede Publikum, vi alle tjener, hver paa sin Maade selv bedømme. Jeg klager foreløbig ikke og har heller ikke Grund til det. Min Forlægger tjener Penge, og Folk læser mig; jeg havde nær sagt, jo mere gemen de anser mig for at være, jo hellere læser de, hvad jeg skriver. — Gavn gør jeg ikke, og skulde jeg tilfældigvis gøre Dem eller en anden

samfundsbevarende Skatteborger Fortræd, saa Gud være lovet. Det er da et reelt Resultat“.

Hareskov bukkede og tilføjede:

„Maaske fordi jeg er et uvidende Bæst, der ikke forstaar den Nytte, I utvivlsomt gør, men det er Dem, der har unddraget mig den fortræffelige Skole“.

Etatsraaden sagde ikke noget.

Hareskov trak i Jakken og rettede Ryggen. Saa føjede han til, som den godmodige Dansker, har var:

„Etatsraaden kunde have ladet mig være. Jeg er jo en Slags Digter alligevel“.

Dermed gik han.

Etatsraad Warming strakte Benene fra sig og ønskede, at Brask snart vilde komme. Denne Børste af en Forfatter var hverken farlig eller værd at diskutere med, og man kunde maaske lejlighedsvis lade et Ord falde paa rette Sted om, at det ikke var Meningen med den betydelige Kredit, man ydede Forlaget, at skærpe Vaaben mod sig selv. Banken burde dog vel nok have lidt Indseende med Forskudskontoen.

Hvis man overhovedet gad ulejlige sig med en Skribent. Det allersimpleste var at lade være at læse ham. Det kunde krænke et Geni, endsige en Hr. Hareskov, selv om han var grov i Kæften.

Alligevel foretrak Etatsraad Warming Civilisation og Velopdragenhed, der i saa rigt Maal var repræsenteret hos de afdøde Guldalderdigtere, der væsentlig havde ernæret sig af Mæcener og holdt sig priseligt fjernt fra Børsmanøvrer og Aktualiteter.

Det ærgrede altid Etatsraad Warming, at han

lod sig afficere af, hvad der blev skrevet om ham. Før, da han stod i Zenith, havde det været ham ganske behageligt, nu var det slet ikke saa rart mere. Og det harmede ham, at man ikke i Danmark havde en virkelig organiseret Presse, der ejede den offentlige Mening og kunde holde Justits. Det var noget, han havde forsømt, mens Tid var; ogsaa paa det Punkt var Kompagniet Nathan et Hestehoved foran ham. De Folk havde mere Presse.

Ganske vist ikke nok, men de kom efter det. Gaardmændene var i denne Henseende ideelt stillede, men de arbejdede jo ogsaa med et mere modtageligt Materiale . . .

Under alt dette kom Brask, der havde været i Retten, og blev behageligt overrasket ved at træffe Etatsraaden.

Etatsraaden talte ikke til Brask om sit lille Sammenstød med Digteren. Han var ikke vant til direkte Sammenstød med Skribenter, og han foragtede dem af ganske Hjerte. Journalistik var for ham et Onde, Journalister laa i Grunden langt under hans Niveau. Og Digtere, der sammenblandede Journalistik og Literatur uden selv at gøre sig nævneværdig Fordeel af det, var blot dumme og i Grunden foragtelige.

Altsaa dem brød han sig ikke om. Det, der førte Etatsraaden op til Niels Brask, var „det gyldne Horn“; han havde nu lovet Petersen, at Sagen skulde blive ordnet, og nu skulde den ordnes. Det var ham meget behageligt, at den Episode i Sundet havde banet Vejen for Projektet. Alle Mennesker maatte kunne forstaa, at Etatsraaden gjorde noget for sin

eneste Datters Redningsmand, og ingen spurgte under disse Forhold om, hvem Petersen i Grunden var.

Etatsraaden var paa sin Maade Idealist; det morede ham at gründe, og han var i sine Gründerier saa barnlig glad, at ingen ordentlige Mennesker for Alvor kunde tage ham det ilde op. At han i denne Sag henvendte sig til Niels Brask, skyldtes udelukkende, at den ikke var saa fin, at han vilde gaa til sin egen Advokat med den. Men derfor kunde den blive meget nobel, naar den fik Tid til at gro.

Altsaa Brask og han mødtes smilende og i Forretninger. Etatsraaden fik Plads i den røde Lænestol. Brask spurgte og fik Planen i løse Omrids.

Han studsede lidt, men bad saa Etatsraaden om at udvikle det lidt nærmere.

„Jo, ser De“, sagde Etatsraaden og satte sig rigtig til Rette i Lænestolen. „Det er simpelt nok. Petersen overtager det gamle Etablissement; vi forlanger ingen Udbetaling, vi har jo maattet afskrive Aktiekapitalen og er glade ved at slippe for Forpligtelserne. Der er jo kun et Aar tilbage af Koncessionen, og den maa Petersen altsaa sørge for at faa fornyet. Saa er det min Mening, at han skal frigøre Etablissementet for Forpligtelserne, og under Forudsætning af, at han faar Koncessionen, danner jo dette et fortræffeligt Grundlag for et nyt Aktieselskab, hvor han altsaa foreløbig overtager alle Aktierne“.

„Og Aktiekapitalen?“

„Ja, vi kan jo sætte den til 600,000 Kr. for at

begynde med et Tal. Saa mener jeg, at Petersen skal overlade Dem og mig hver en Aktie. Etatsraad Bay faar jeg magelig med og Direktør Ole Jensen ligeledes; naar 'vi saa laver en Bestyrelse, hvori d'Hrr. faar Sæde, gad jeg nok set, hvem der skulde kimse ad det Aktieselskab“.

„Hvem skal være Formand?“

„De“, lo Etatsraaden. „De trænger virkelig til at blive Formand i et større Aktieselskab“.

Niels Brask smilede: „Jeg foreslaar Kammeradvokaten“, sagde han. „Det er altid bedst at tage en Højesteretssagfører, og Kammeradvokat Mellerup er en dekorativ Mand. Hvorfor skulde han ikke have en Aktie?“

„Som De vil“, sagde Etatsraaden. „Da det er Petersen selv, der har alle Aktierne, kan det jo være det samme, hvorledes det arrangeres“.

„Ja, jeg forstaar det ogsaa saaledes, at det væsentligst gælder at skabe Tiltro til Foretagendet i Handelskredse“, sagde Brask venligt søgende.

„Med de Navne i Bestyrelsen har det ingen Fare,“ sagde Etatsraaden alvorligt. „Den virkelige Garanti ligger jo ikke i selve Aktieforetagendet, hvis Aktiver jo oprigtig talt ikke er store, navnlig ikke hvis Petersen, hvad han muligvis maa, overfører det gamle Etablissements Gæld paa det nye Foretagende, — men den ligger i, at jeg og mine Venner viser det Tillid. Ikke sandt?“

Hertil var intet at bemærke.

„Etatsraaden mener altsaa, at jeg skal skrive Lovene og lade Aktieselskabet konstituere sig?“

„Jo før jo heller“, sagde Etatsraaden.

„Og Pengene?“ spurgte Brask.

„Jeg ønsker ikke, at Japanerbanken skal financiere den Historie, forstaar De, af visse Grunde, men Direktør Jensen i Skillingsbanken er villig til at aabne Petersen en smuk Kassekredit, lad os sige paa 200,000. Det er foreløbig nok“.

Brask kløede sig i Nakken.

„Etatsraaden ved maaske, at Skillingsbanken har den kedelige Vane at betale den ene Fjerdedel af saadanne Beløb ud i sine egne Aktier og trække Provisionen af kontant. Jeg kan ikke lide den Maner“.

Etatsraaden smilede. „Aktierne staar jo godt“.

„Jamen vi faar dem skam kun til pari“, sagde Brask.

„Man maa holde de smaa Banker noget til gode“, svarede Etatsraaden. „Saa kan Petersen jo gøre Kassekrediten noget større. Man maa ikke binde Munden paa den Okse, der tærsker, det er et godt, gammelt Ord. Og gaar den Historie, kan der altid blive Raad til noget ekstra for os alle. Den skal gaa. Ved De, det er meget klogere, at jeg holder mig lidt i Baggrunden, til Starten er der, saa skal jeg nok træde til“.

Niels Brask regnede efter paa en Stump Papir.

„Godt“, sagde han. „Og Koncessionen faar Petersen?“

„Det var mig, der satte Ministeren i Stand til overhovedet at naa Taburetten“, sagde Etatsraaden. „Det staar mig endnu i en hel Million

straks — senere mere. Jeg tror ikke, Ekscellencen nægter mig den lille Venlighed“.

Etatsraad Warming var bekendt for sin haarrejsende Indiskretion, men netop fordi han var saa frygtelig indiskret, betød det ikke saa meget, hvad han sagde. Han klattede ikke med sin Fortrolighed.

Niels Brask tog det som en Selvfølgelighed.

„Hvad skal Aktieselskabet hedde?“

„Det gyldne Horn“, mener Petersen“, sagde Etatsraaden smilende. „Navnet er virkelig pænt. 600,000 Kr. Aktiekapital og Kammeradvokaten som Bestyrelsens Formand. Og saa er det ovenikøbet ikke Meningen, at Aktierne skal afsættes. Jeg gruer altid for disse Aktiemiissioner“.

„Ja, naar man ikke som Banken kan tegne dem selv“, sagde Brask, „saa er det naturligvis en Vanskelighed, men her er de jo paa én Haand. I Grunden er det de solideste Aktieselskaber, hvor Aktiekapitalen slet ingen Værdi har; der har man nemlig ingen Aktionærer at slaas med“.

„De har Ret“, sagde Etatsraaden. „Sig mig, Brask, jeg traf som sagt denne Hareskov før, han skriver i Intelligensbladet. Kunde man ikke faa ham . . .“

„Ind i Bestyrelsen“, lo Brask.

„Nej, jeg mener faa ham til at skrive lidt om Selskabet i Bladet“.

„Det tror jeg ikke“, sagde Brask betænkeligt. „Hareskov er ikke egentlig Journalist. Han slaar en Gang imellem til et eller andet, og det gør han

meget pænt. Men rose noget, arbejde noget op, det gør han ikke“.

„Det er en Fejl ved vore Blade“, sagde Etatsraaden. „De gode Blade, jeg mener de Blade, hvis Udgivere — for Redaktører regner man ikke mere med herhjemme — hører os til, kan man altid faa til at være velvillige. Man kan ogsaa helt personligt holde Angreb borte, faa lidt Velvillie frem o. s. v., men rigtig regulært købe et Blad, som man kan i Udlandet, det lader sig ikke gøre herhjemme. Og det er en Fejl“.

„Tja“, sagde Brask, „det vilde være en Behagelighed, om man kunde det. Men naar saadan noget skal gøres, bliver det forfærdelig dyrt. Og i Grunden tror jeg, man staar sig ved Bladenes manglende Lyst og Evne til at beskæftige sig for Alvor med Handelsinteresser. Vore Blade er politiske, og kan de Herrer paa Børsen i Grunden klage over, at de ikke har kunnet faa Pressen til at følge dem ganske godt i de sidste Aar?“

„Nej“, sagde Etatsraaden og rejste sig. „Det kan man jo ikke. Bladene er ikke slemme, men hvis der kommer et Krak eller saadant, saa har vi dem paa Nakken straks.“

Jeg mener, jeg vilde sætte Pris paa, om vi — Bankerne — havde vort Blad, eller vore Blade, som vi absolut kunde stole paa“.

Niels Brask saa meget naiv ud.

„Gud, har De ikke det?“ spurgte han pænt og fredeligt.

Etatsraaden kiggede lidt paa ham.

Saa skiltes de. — — —

Et Kvarters Tid efter at Etatsraaden havde forladt Kontoret, kom Digteren drivende tilbage. Han havde været et Slag oppe paa Redaktionen og faaet opsnuset, at Million-Petersen var bleven optaget i et meget fint Selskab, der hed Skydelaget, og man mente, at dette var en Manøvre fra Etatsraadens Side for at gøre Petersen bekendt med Ministeren. Der var Rygter ude om Etatsraadens Planer med det nye Badehotel. Der var altid Rygter ude om Etatsraadens Planer. Han kunde ikke holde tæt, eller, hvad der vel var rimeligere, han vilde aldrig holde tæt. I de Aar, hvor der rigtig var Liv i Kludene, var Etatsraad Warming en fast Figur i alle Bladenes daglige Udgaver.

Han var simpelthen alt.

Nu paa det sidste havde han trukket sig lidt mere tilbage, men alligevel vejrede man altid ham, naar der skete noget, og det lod til at være hans største Fornøjelse at lade sig interviewe.

Nu kunde Hareskov altsaa den om Skydelaget og om Hotellet. Hareskov var let indigneret; det blev han altid, naar han kom paa Intelligensbladets Redaktion, hvor man var i Opposition til Regeringen og derfor altid indigneret over, hvad den foretog sig. Det vil sige Medarbejderne, Redaktøren var ligeglad, men han var ogsaa Verdensmand.

„Skydelaget“, sagde Hareskov med alle Tegn paa den dydigste Indignation.

„Skydelaget“, gentog Brask og smilede. „Det er det, du i din celebre Bog kalder „Bueskytterne“.

Sig mig, Skjald, er det, fordi du er fejj, at du ikke kalder Skydelaget Skydelaget og Warming Warming? Det er dog ikke rigtigt først at diske op med en hel Del sjofle Historier om Folk og saa sætte Navne paa, som alle kan gennemskue, men ingen gøre dig noget for“.

„Har jeg nogensinde paastaaet, at jeg ikke var en Sjoever?“ spurgte Hareskov, medens et højt Smil fór hen over hans lave Pande.

Brask kunde ikke modsige ham.

„Ser du, Overret, selvfølgelig anses jeg for en Sjoever og er en Sjoever. Jeg gaar saa vidt, at jeg siger, at jeg er stolt af at være det. Jeg kender ikke alle disse officielle Griponimusser, jeg spiser ikke deres Mad, jeg tager ikke deres Penge, jeg elsker ikke deres Kvinder. De keder mig, de fylder mine Aviser med deres store og smaa Kæltringestreger, de ærgrer mig med deres Snobberier, de irriterer mig ved deres Dødsfald, der refereres minutiøst, saa jeg selv faar hypokondre Fornemmelser af Beskrivelserne og tvinges til at beskæftige mig med Døden, som, forsaavidt den angaar mig, er modbydelig. Jeg har ikke bedt de Mennesker om at leve, virke eller krepere. Jeg skylder dem ikke det mindste. Men jeg er Skribent. Og jeg lever af dem — for Satan!“

„Naa, naa, naa!“ sagde Brask.

„Jeg kan da ikke skrive om Flodheste og Indvoldsorme, Engle er gaaet af Mode, og om Aander skriver kun vitterlige Idioter. Jeg skriver om alle disse Karle, der fylder mig Gaderne op, de er mig

knagende ligegyldige hver for sig, men de morer mine Arbejdsgivere“.

Niels Brask lo skalkagtig over til Digteren.

„Du vilde vist alligevel gerne være en anset Mand, jeg mener en af dem, der har Tag i *money and shares*, en af os, hvad, lille Digter? Tænk at have Landsted paa Strandvejen og Folio i Kineserbanken“.

„Jeg vil være ærlig mod dig, Overret“, sagde Digteren og saå stivt paa Niels Brask. „Der har været svage Øjeblikke i mit Liv, hvor jeg har tænkt som du. Men de er ikke mere. Jeg har fundet mig selv. Jeg har mit lille Lokale inden i mig selv, hvor der er hyggeligt og egentlig ganske pænt. Der bor det, jeg sætter Pris paa. — For hver Dag, der gaar, bliver alt andet mig mere og mere ligegyldigt. Lad gaa, det morer mig. Edderkopper og Kaniner morer mig ogsaa; en Overpræsident og en Banketatsraad er naturligvis grinagtigere end en Kanin, og jeg har nu den Evne at lade Fænomenerne interessere mig. Det er Fandens heldigt, for derfor kan jeg holde ud at skrive saa meget, som jeg maa for at holde Lokalet i Orden. Men ud over det, Niels Brask, Nej og én Gang til Nej. Jeg kan ikke se andet i det end Kaniner, der hugger Føde, æder, kopulerer sig og kreperer, før, under eller efter et Slagsmaal. Og om jeg kalder Kaninerne Warming i Stedet for Fürste, det gør dem ikke en Smule mere grinagtige for mig.“

Derimod morer min Spøg undertiden Medkaninerne — formodentlig, fordi den er sjofel. — Lad os saa gaa over til Ekscellencen og Skydelaget.

Du har jo lovet at fortælle mig, hvorfor Petersen i Aften skal give Nikkel, eller er det maaske mindre sjoveragtigt at sige Guld, som det hedder“.

Under dette meddelte Brask's Fuldmægtig ham, at Direktør Petersen var der og ønskede at tale med ham.

Saa blev Digteren furet, han trængte ikke til at se Petersen, som i Grunden ogsaa ærgrede ham. I Parenthes bemærket led Digteren af akut Pengeknaphed og hadede derfor momentant Millionærer og hvad deres var.

— — — — —
Petersen havde truffet Etatsraaden paa Gaden og kom nu for at sætte sig ind i det juridiske og træffe de fornødne Aftaler om de første Skridt. Han havde ganske rigtig truffet Ekscellencen i Skydelaget, og da Brask spøgende bemærkede, at han maatte være forberedt paa, at det i Morgen stod i alle Blade, at han havde købt Ekscellencen for 2 Millioner kontant til at forraade Fædrelandet, lo Petersen forstaaende. Det hørte med til god Tone at tale om Ekscellencen og de sjofleste Bestikkelser i samme Aandedræt, og det generede kun Ekscellencen, naar den fremragende socialdemokratiske Taler Bulderberg sagde det offentligt paa Rigsdagen.

Saa havde Petersen talt med Direktøren for Skillingsbanken, Niels Peter Jensen, der tiltalte ham uhyre; det var en *selfmade man*, ligesom Petersen selv, og en Mand, der sad i en gevaldig Omsætning. Bare var Petersen ikke helt sikker paa, at Skillingsbanken var villig til at entrere.

„Hr. Direktør Jensen gjorde nogle Ophævelser“, sagde Petersen meget alvorligt. „Naar blot ikke det betyder Afslag“.

Niels Brask lo.

„Nej, det har ingen Fare. Forresten skal De se her, Niels Peter udvider i disse Dage, det plejer Skillingsbanken at gøre engang imellem, naar Vekselsbeholdningen bliver for stor; saa plejer han underhaanden at lade alle de mindre Sagførere, han kender, vide, at de, om de for Fremtiden vil gøre Regning paa at faa diskonteret deres daarlige Veksler i Banken, maa tage klækkelige Beløb i Aktier, og paa den Maade faar han en Del Poster paa 20—50,000 Kr. solgt. Det hænder jo ogsaa, han tager Veksler for dem, i det hele taget presser han ikke paa med Indbetalingen“.

Petersen lyttede andægtigt, han benyttede enhver Lejlighed til at lære noget, og det var hans Ønske med Tiden selv at træde ind i Ledelsen af en af disse fortræffelige Banker. Men det sagde han ikke noget om.

„Direktør Jensen har vist mig et egenhændigt Brev fra Direktør Nathan selv, hvori Nathan takker for 20,000 Kr., der er blevne hans Bank betalt som Provision for Garanti“, sagde Petersen. „Forresten føjede Jensen til, at Emissionen var overtegnet 3 Gange. Det har jeg ogsaa set i et Bureautelegram“.

Niels Brask blev mere og mere fornøjet. Det morede ham at se Million-Petersen som Novice i lavere Bankvidenskab.

„Ved De, hvad det vil sige, at en Emission er

overtegnet? Naa ikke. Jo ser De, naar Niels Peter har faaet Nathan til at garantere for Niels Peters Papirer, saa forsyner jo Nathan sine næstbedste Venner med Skillingsbankaktier, og saa er der jo nogle naive Sjæle, der faar Lyst til de pæne Papirer. Saa snart der har meldt sig halvanden Million, er jo faktisk Nathans Garanti overtegnet 3 Gange, men Niels Peter ligger ligegodt med otte og en halv Million af de ti, han byder paa. Og da han af Princip aldrig sætter sine egne Penge i dem, er der jo noget at tage af“.

„De mener altsaa, at jeg, saa vidt jeg kan, skal holde mig fra Skillingsbankaktier; de staar dog i 120“, spurgte Petersen med samme Gravalvor.

„Hvis De ikke netop er interesseret i Omsætning“, sagde Brask venligt, „vil jeg raade Dem fra det. Der kommer en Tid, og den er maaske ikke saa fjern, da Niels Peters og Konsorters Papirer uden altfor stor Ødselhed vil kunne anvendes til Fidibusser, og saa gælder det om at være Debitorer i disse smaa Banker, der rimeligvis faar andet at gøre end at kradse deres Fordringer ind. At være Kreditor, det vil kun bringe Ærgrelser“.

„Heller ikke det forstaar jeg“, sagde Petersen. — „Man vil da prøve at faa det udestaaende ind“.

„Det er jeg ikke sikker paa“, indvendte Brask. „De Herrer, der sørger for at skylde mange Steder, vil kunne være ret sikre paa, at de store Banker, der alligevel kommer til at besørge Skillingsbankens Begravelse, benytter Lejligheden til ved et Par raske Strøg at forbedre deres Kunders Betalingsevne. Og

det kan jo aldrig genere de paagældende. De maa vide, der forestaar os underlige Ting, og derfor gælder det om at lænse de smaa Banker for saa mange Kontanter som muligt og betro dem saa lidt som muligt. Det første bliver næppe nogensinde afkrævet, det andet er absolut tabt. — Vi skal derfor ikke købe Aktier hos Niels Peter, men slaa ham for en halv Million til det gyldne Horn“.

„Bliver det let“, spurgte Petersen, der noterede i sin Lommebog.

„Tja“, sagde Brask, „det bliver næppe vanskeligt. Der ligger jo en Provision til Direktionen, og en saadan gaar Niels Peter ikke af Vejen for. De skulde forresten lære den Mand at kende, han er saadan en net Mand. Han fører et nydeligt Hus og staar for Tur til en Titel, som jeg af et godt Hjerte under ham, inden hans Forretning revner“.

„Tror De, det ligger for“, spurgte Petersen.

„Nathan hører til dem, der holder Øxen parat ved Træets Fod. Om han tør bruge den, er en anden Sag, han har Lyst nok. Men det faar vi se. Foreløbig er der ingen Fare. Lad os derfor slaa det fast med det samme. Grundkøbet garanterer Japanerbanken, hvis vi faar Excellencen til at give Grunden los, og det faar vi nok. Byggelaanet tager vi hos Skillingsbanken, og hvad Prioriteringen angaar, saa stoler vi paa Fremtiden. Det eneste, De maa undgaa, er at binde Deres egne Penge i den Historie, saa kan der kun vindes ved det, om det gaar“.

„Og hvis det nu ikke gaar?“ spurgte Petersen.

„Tja, saa gaar det ikke, saa græder nogle af de interesserede i nogle Uger, men De og jeg, som har vort paa det Tørre, vi kan jo le i Stilhed“.

Petersen sad længe i Tavhed.

„Jeg tror, jeg gør den Forretning“, sagde han saa meget bestemt.

„Det tror jeg ogsaa, De skulde“, var Brasks Svar.

Aktieselskabet „Det gyldne Horn“ blev startet i Stilhed. Aktiekapital 600,000 Kr., der var tegnede straks og indbetalte. Niels Brask, Etatsraaden, en Direktør og nok en Etatsraad i Bestyrelsen. Petersen som administrerende Direktør, Kammeradvokaten som Formand i Bestyrelsen samt en Kancelliraad og en Justitsraad som Revisorer.

Det var saa fint, som det kunde være, og det foranledigede foreløbig ikke store Omplaceringer af Værdier. Niels Brask fik et kønt Salær, og Aktieselskabet debuterede med en pæn Kassekredit i Skillingsbanken, hvorefter meget rigtigt en stor Del udbetaltes i Bankaktier.

Det var i Grunden den eneste Maade, paa hvilken Børsen mærkede Arrangementet.

Veksellerer Jens Kristian Krafting besørgede den Del af Forretningen.

Nu var Million-Petersen rigtig Direktør, og Don Christobal blev straks Inspektør paa det gamle Etablissement, der roligt skulde drives videre, indtil det kunde rives ned.

Og imidlertid gik Tiden.

ANDEN DEL
„VERISMO“

1. KAPITEL.

(Der handler om forskellige Bevægelser i Bankverdenen, mere eller mindre offentlige).

Sommeren gik, og Efteraaret kom; det afløstes programmæssigt af Vinteren, der indlededes med December Termin. Denne Begivenhed peb i Hængslerne, saa Folk paa Børsen fik ilde Fornemmelser i Ørene ved det, og først i Januar røg Skillingsbanken af Pinden. Niels Peter Jensen skulde have været udnævnt til Etatsraad ved Aarsskiftet, men saa var der et Par fine Næser af Regeringens Bekendtskab, der raadede til at se Tiden an.

Man så den an, og saa kom Ulykken sagte og nætelig. Det begyndte med et *run*, og med at Niels Peter var vigtig. Saa tog Nathan et lille, fast Tag i Nakken paa ham, til han sprællede ved det, blev nervøs og rejste til et sydligt Badested. Imens ramlede Skillingsbanken saa afgjort, at Aktierne ikke var mere værd, end at Niels Peter laante dem ud til sine gode Venner, for at disse kunde belaa dem i Nationalbanken, og ikke beregnede sig mere

end en god Cigar for Villigheden. Da alt, hvad der duede i Landet af Bankfolk med Warming og Nathan i Spidsen, bevæbnet med Ildtænger, for de var naturligvis uhyre oprørte, fik fat i Skillingsbankens Affærer, afdækkedes lidt efter lidt et Familiebillede, der samlede alle de duelige i en fælles Anstrengelse for, at ikke andre lige saa kyndige skulde faa Indblik i deres — de dueliges — Stilleben.

Og da alle Mennesker lidt efter lidt fik at vide, hvad kun de duelige selv før havde vidst, steg Forgelsen som et Hav, paa hvilket selve Statsskibet vuggede i Havsnød.

For Petersen var denne Misère til en vis Grad behagelig. Han havde ligesom Niels Peter sørget for aldrig at eje en Aktie i Skillingsbanken, og han skyldte den en betydelig Sum, der kunde forventes lempelig inddrevet, og han ejede et Tilsagn om et Tilskud til „Det gyldne Horn“, som Japanerbanken maatte sørge for at faa overholdt, da ellers hele Foretagendet vilde revne — og det vilde være ilde for de fine Herrer udi Bestyrelsen. Han var derfor fattet og nysgerrig. I den forløbne Vinter var hans Forhold til Etatsraadens Hjem bleven mere stabilt, med ikke egentligt ændret. Han kom der stille og bramfrit, sagde ikke noget, men saá paa Elinor med sine graa Øjne, til hun slog sine brune ned.

Etatsraaden omtalte ham som sin unge Ven Petersen, talte ofte om ham med Ros, men blev besynderlig tavs om ham, da Skillingsbanken revnede; Niels Peter havde gjort dybe Knæfald for Etatsraaden, derefter skældt ham Hæder og Ære

fra til Interviewere, inden han revnede; han vidste aabenbart slet ikke, at den gode Etatsraad, der ikke kunde bære det over sit Hjerte at se nogen Bank komme ulykkelig af Dage, saa inderlig gerne vilde have hjulpet ham, om han blot havde kunnet.

Men han kunde ikke, og det fik han ikke engang Lov til at sige.

Nu hang „Det gyldne Horn“ i Luften og sprællede, og Etatsraaden kunde godt mærke, at hans kære Kollega Nathan vilde have Hornet til at revne. Derfor skyndte han sig at melde sig ud af Bestyrelsen, fordi han, som han sagde, i disse vanskelige Tider vilde være helt uafhængig. Privat betroede han Petersen, at han stod hos ham med alt, hvad han formaaede.

Petersen holdt Krigsraad med Niels Brask, der ikke var indviet i de finansielle Bevægelser og derfor kløede sig i Nakken med Betænkelighed. Han raadede Petersen til at gaa til Nathan, og Petersen satte sig til at tænke over det. Af den Million, der havde omstraalet Petersens Entré til Dannevang, var der ikke meget tilbage. Nogen hel Million havde det aldrig været, vel ærlig talt heller ikke nogen halv. Lejligheden i Stockholmsgade, Huset, der maatte føres, Kontoret, Christobals smaa Ekstravagancer og da ganske særligt den Omstændighed, at der i to lange Aar ikke var gaaet en Skilling ind, havde tappet Petersen temmelig læns. Nu levede han udelukkende paa „Det gyldne Horn“s Fremtidsudsigter, der mildest talt var smaa.

Den ydre Glans var der. Han havde faaet sig

en norsk Olav for besørget Udgivelse af Magnus Lagaböters Forarbejder til et Lovværk, en svensk Vasa for en større Middag for en Udstillingskomité; en Stanislaus havde han erhvervet sig for en Statue af Peter den Store paa et passende Sted, en Æreslegion for et Besøg paa en fransk Orlogsmand. Frelserordenen havde han faaet ved en Tilfældighed, og den røde Ørn ved et Ulykkestilfælde — d. v. s. en tysk Prins kørte en gammel Kærling over med sit Automobil, og Petersen samlede Resterne af hende op i sit.

Alle disse Dekorationer klædte Petersen nydeligt, men de gav ingen Penge.

Og Penge maatte der til.

Saa faldt det Petersen ind, at hans eneste Ven fra Fortiden, den gamle, halvbrasilianske Kaffeplanter Jens Rask, maatte have gjort gode Forretninger med nogle Aktier i den store, svensk-danske Fabrik, som han havde tegnet nogle faa Aar i Forvejen. Nathan havde startet den i Skaane, den havde hevet i det i nogle Aar, men nu var der kommen Vejr i den, og det forlød, at den var et svært godt Aktiv.

Petersen kendte Rask fra Rio, ikke videre godt, men dog nok til, at de var Venner, og Petersens Dekorations-Samling havde imponeret den gamle Kaffeplanter, der begyndte at lide af en Hjernesygdom, som maaske kunde gøre ham til hel Idiot. Petersen vidste, at Rask havde tegnet 50,000 Kr. i den svenske Fabrik, og det multipliceret med 10 blev 500,000. Der var maaske Chancer for at liste noget af denne Velstand over i „Det gyldne Horn“.

Petersen besluttede sig altsaa til at søge Rask, men først vilde han have hel Vished for de svenske Begivenheder, og dem satte han Etatsraaden ud paa.

Imidlertid skete noget andet.

Nathan havde ganske rigtig faaet lirket Svenskerne til at gøre Gavn, de havde overtaget Fabriken til den svimlende Sum, og Nathan havde for sit Vedkommende tjent en og en halv Million paa den Historie. Men han kunde nok have Lyst til at tjene noget mere. Det var ham, der havde faaet gamle Rask til at sætte de 50,000 i Fabriken, og derfor syntes han, at det var ham, der burde have den største Del af Fortjenesten. Det gamle, halvidiotiske Fæ kunde nøjes med en passende Avance. Nathan var en fuldstændig hæderlig Mand, der sørgede for, at enhver fik sit, men han saá ikke gerne, at Folk tjente for meget. Det var usundt for Forretningslivet i sin Helhed.

Altsaa Nathan besluttede sig til at jævne dette Forhold, og samme Dag som Petersen havde faaet Lyst til at undersøge de svenske Begivenheder, kørte Nathan ud til Rask, der var helt snavs og laa til Sengs.

Med det rigtige Sygebesøgs-Ansigt traadte Bankdirektøren ind til sin gamle Ven, der blev oplivet ved at se, at den Mand, der havde saa meget om Ørene, fik Tid til at se ud til en stakkels syg Mand.

Nathan tog Plads ved Sengen og trøstede den syge paa bedste Maade.

„De skal se, kære Ven, De kommer snart oven Senge, nu kommer Sommeren og Varmen“.

Gamle Rask rystede paa Hovedet.

„Nej, kære Nathan, jeg er færdig. Men jeg har jo ogsaa levet længe nok og haft mit ud af Livet. Mutter og Børnene klarer sig jo nok. Og det er da Deres Skyld, kære Nathan, at jeg kan efterlade dem en køn Skilling i disse svenske Fabrikaktier, som De jo siger er saa udmærkede“.

Nathan kastede et hurtigt Blik paa den gamle:

„Hvor meget er det egentlig, De har?“ spurgte han.

„Halvtredsindstyve Tusinde“, sagde Rask; — saa fór der en Tanke gennem hans Hoved, og han blev helt bleg: „Hvorfor spørger De om det, er der noget i Vejen med Papirerne? De gør mig helt nervøs“.

Nathan tyggede lidt paa det:

„Ja og nej. Papirer er jo nu en Gang Papirer — — — —“.

Saa blev Samtalen afbrudt af Doktoren, Professor med. Batavius, der var meget beæret ved den store Direktørs Besøg hos hans Patient. Nathan vilde gaa, men Rask bad ham endelig vente, til Doktoren var færdig, og Bankdirektøren trak sig tilbage til Dagligstuen, hvor han sad og regnede lidt efter paa Aktierne.

Der var Kone og to Børn. En Søn, der var i en god Stilling, og en Datter, der var godt gift; disse Mennesker havde slet ikke en Gang godt af at faa 800,000 Kr. til givendes. Den jævne Velstand var en Lykke for et Land, men for store Kapitaler paa enkelte Hænder — udenfor de rigtige Hænder — var et højst tvivlsomt Gode nationaløkonomisk set!

Dr. Batavius kom ind i Dagligstuen og rystede

betænkeligt paa Hovedet. „Det er galt med gamle Rask“, sagde han, „en 7—8 Uger tør jeg knap love ham, han bliver ringere og ringere for hver Dag, der gaar“.

Det gjorde Nathan hjertelig ondt; saa vilde Rask ikke en Gang kunde opleve Generalforsamlingen i Fabriken, hvor Udbyttet skulde fordeles; den skulde først afholdes i August, og til den Tid vilde jo den stakkels gamle Mand ligge 3 Alen under Jorden.

Doktoren gik, og Nathan traadte igen hen til Sygelejet.

„Var Doktoren tilfreds med mig?“ spurgte Rask.

„Rigtig godt“, sagde Nathan. „De bliver 100 Aar, sagde han“.

Rask lo venligt og stille:

„Sæt Dem ned, Direktør, og lad os tale om de Aktier, vi kom fra. Hvordan gaar det med Fabrikkerne?“

Nathan saá tillidsfuld ud:

„Jo Tak, det gaar godt. Naturligvis er det svært at holde Styr paa Arbejderne. Svenskerne er jo ved at komme med i den socialdemokratiske Bevægelse“.

„Man skulde indføre Negere“, sagde Rask; — „der er vel ikke Udsigt til Strejke?“

„Næh“, sagde Nathan — „Strejke er der ikke. Men det bliver vanskeligere og vanskeligere for den store Industri. Og Regeringen griber ind paa alle Maader. Jeg vilde ønske, vi var vel af med de Fabriker“.

Rask blev lidt urolig.

„Men de giver jo et glimrende Udbytte“, sagde han.

„Det tror jeg“, smilede Nathan. „Aktierne staar i 400. De kan faa 200,000 for Deres 50, hvad Øjeblik De vil“.

Rask rejste sig op i Sengen og saá meget alvorligt paa Bankdirektøren: „Skal man sælge, Nathan? Jeg er en gammel Mand, der ikke har langt igen. Det er det meste, jeg efterlader Kone og Børn, og skal man sælge, vil jeg sælge. 200,000 Kroner er en pæn Skilling for Mutter og Børnene; man kan jo ikke garantere, at Regeringen derovre ikke gør sig ud til Bens, og saa gaar jo Kursen ned. Ikke sandt?

„Den Mulighed er der“, sagde Nathan alvorligt, „den er der altid“.

„Raader De mig til at sælge?“ spurgte den gamle indtrængende.

„Jeg ønsker ikke at tage Ansvaret“, sagde Nathan undvigende. „Men jeg har selv tænkt paa at sælge, mere end een Gang“.

„Jeg kan godt mærke, at Hovedet ikke er godt paa mig mere. Mutter forstaar sig ikke paa Papirer, og Sønnen er jo Praktiker i en helt anden Retning. De har altid været min Ven, kære Nathan, og Dem skylder jeg den Avance, der ligger paa disse Papirer. Nu skal De sælge dem for mig, saa faar jeg Ro paa mine gamle Dage; mine sidste Dage, kan jeg vel nok sige, for jeg har vel ikke saa langt igen“.

Nathan saa trøstefuldt paa den gamle Herre; nu da han virkelig ønskede at sælge, varede det ikke længe, før han fik en Lap frem og modtog

en Salgsordre paa de 50,000, som han mente at kunne realisere til Dagens Kurs, der var omkring de 400. Gamle Rask var træt, og Nathan vilde ikke lægge Beslag paa ham længere. Han talte kun ganske flygtigt med Fruen og kørte lige tilbage til Banken.

Han regnede efter. Naar Rask fik 200,000 Kr., havde han, Nathan, da Salget nu var saa godt som ordnet, tjent lad mig se — — 552,600 Kr. paa den Forretning. Det var et Sygebesøg værd.

Gamle Rask fortalte sin Kone, at han havde talt med Nathan om de svenske Aktier, og at Nathan havde raadet ham til at sælge. Nu havde han solgt. To Dage efter faldt Pengene, og gamle Rask var beroliget.

Det kneb lidt for Etatsraaden at faa Rede paa de svenske Affærer. Han vilde ikke spørge Nathan, og der gik en otte Dages Tid, inden han fik Vished. Han meddelte saa Petersen Resultatet, og denne besluttede sig saa til straks at henvende sig til Rask, der virkelig var bleven betydelig bedre i de sidste Dage.

Rask modtog Petersen, som han havde modtaget Nathan, han var ved godt Mod, og det lod næsten til, at han skulde komme over det. Petersen regnede med, at den gode Nyhed, han bragte, maatte være særdeles velskikket til at kvikke den gamle op. Derfor holdt han ikke længe paa den.

De talte først lidt frem og tilbage om gamle Dage i Rio; Petersen havde truffet Rask ofte i de

Dage; saa førte Petersen Samtalen over paa den svenske Fabrik.

„Ja, Hr. Rask, der er jo nogle Mennesker, der har Held med sig. Som nu De, der har slidt og slæbt dernede i mange Aar og lagt Skilling paa Skilling, saa sidder De heroppe og tjener henimod en Million paa fem Minutter“.

Rask saá lidt dumt paa Petersen, det forstod han ikke.

Saa forklarede Petersen det. „Ja, ved De da ikke, at Fabriken i Skaane er solgt, og Deres 50,000 Kr. er i dette Øjeblik 800,000 værd i danske Nationalbanksedler“.

Gamle Rask rallede.

„Hvad er det, De siger?“

Petersen gentog sin Forklaring lidt mere udførligt.

„Aa, Jesus, Jesus —!“ raabte den gamle Rask og fægtede med Armene i Luften. „Jeg har solgt dem allesammen for 8 Dage siden. Det var Nathan, der raadede mig til det“.

Petersen sprang op, — den gamle Mand var sunken ligbleg tilbage i Sengen og laa fuldkommen livløs med Hovedet hængende ned imod Sengekanten.

Greben af Forfærdelse kaldte Petersen Sygeplejersken til og forlod Huset uden med et Ord at forklare, hvorledes dette pludselige Anfald var kommen over den gamle.

Dagen efter døde gamle Jens Rask uden at være kommen til Bevidsthed. Han fik en nydelig

Begravelse, og forrest i Følget saas hans mangeaarige Ven, Direktør Nathan fra Kineserbanken.

Ved den Begravelse fik Petersen en Idé, som han besluttede sig til at bringe til Udførelse.

2. KAPITEL.

(Hvor Petersen bryder en Lanse med sin Overmand; et lille Bidrag til Afgørelsen af, hvad det er, der giver Overvægt i et højt civiliseret Samfund).

Det var midt i Maj, og det var dejligt Foraar. København begyndte at ligge paa Landet, og Byen begyndte at blive smuk, som den er om Sommeren. Petersen besluttede at sikre sig Terminen; man var bleven enig om at udskyde den endelige Afgørelse af Finansverdenens Forholden sig til Skillingsbankens Forpligtelser til et Møde, der skulde holdes sidst i Maj. Petersen var urolig, og derfor søgte han sin Sagfører. Han huskede godt, hvor forstandigt Brask havde taget paa den lille Vekslereraffære Aaret forud.

Altsaa sad han bænket oppe i Brasks Kontor og beredte sig paa et Feltslag.

„Hr. Overretssagfører“, sagde han — Petersen lagde Tonen paa rets, det var en af disse Smaating, der altid berørte Brask behageligt, fordi den karakteriserede Petersen som det, han var — „Hr.

Overrets sagfører, jeg kommer for at bede Dem om at klare en Historie for mig, der minder svært om den, De husker nok, med de preussiske Papirer“.

Brask spidsede Øren; det var maaske 5000 Kr. til for en nem, lille Forretning, og det passede ham godt. Tiderne var vældig sløje siden Skillingsbankens Fiasko.

Petersen kom saa paa sin stille Maade med Historien om salig Rasks Aktier i den svenske Fabrik.

Brask syntes, det var en mægtig god Historie, den. Han lo venligt til Petersen.

„Den vilde gøre sig paa Børsen“, sagde han. „Det er jo en rigtig nydelig Historie“.

„Jeg har tænkt paa, at De skulde anvende den i Kineserbanken“, sagde Petersen gravalvorlig. „De mener jo selv, Direktør Nathan vil lægge „Det gyldne Horn“ en Bjælke i Vejen i Terminen“.

„Ojo“, sagde Brask. Det var et Udtryk, han havde lært af Kong Philip den 2den af Spanien, der altid brugte det som Randtegning, naar der var noget i hans Ministres Rapporter, der særlig interesserede ham.

„Vil De?“ spurgte Petersen og så fast paa ham med de graa Øjne.

Niels Brask tog Anstand; han bød Petersen en god, frisk Bock og tændte en til sig selv. Saa bad han om Lov til at tænke i fem Minutter, og de sad tavse lige overfor hinanden.

Historien var god, men den afveg paa et væsentligt Punkt fra Veksellereraffæren. Den var ikke oplagt. Naar man sælger Papirer til 103 $\frac{0}{0}$ og fortæller Ejermanen, at man har faaet 101 $\frac{0}{0}$, saa

er det et Adgangskort til mindst 2 × 5 Dages billig og sund offentlig Føde. Det kan man regne ud med den lille Tabel og alm. borgerlig Straffelov af 1866 Pgf. 251 m. flg. Desuden er Beviset leveret med en Afregning, en Kursliste og en Vekselmæglers edelige Forklaring. Nathans lille fikse Forretning „hinsidan“ var ikke oplagt. For det første var jo Salget ikke et *fait accompli*, og der kunde altsaa være kommet en Mand med en Slæde i Vejen, saa der var bleven Kursfald og deraf følgende Risiko, maaske Tab. Det var altid et Moment. Dernæst var Pointen i Historien, Nathans Samtale med den afdøde ubeviselig. Nathan kunde paastaa, at Rask havde villet sælge à tout prix. En Ret kunde ikke forkaste hans Forklaring, selv om Børsen, der er saa velvillig, vel nok vilde have takseret det passerede efter dets rimelige Tilgang. Og Brask kom til det Resultat, at den Historie ikke egnede sig til Behandling af en Jurist, og særlig ikke af ham. Man lægger sig ikke ud med Stormagterne, og Nathan var en decideret Stormagt. Alligevel var det jo muligt, at Petersen selv kunde benytte Historien, og det var derfor ikke værd at betage ham Troen paa dens Fortræffelighed.

„Naa“, sagde Petersen, da han syntes, det havde været længe nok. „Hvad siger saa Overretssagføreren?“

„Jeg synes, De selv skal gaa til Nathan med den Historie. Træffer De ham i det velvillige Lune, saa faar De jo ikke Brug for den. Jeg maa sige, jeg tror ikke, De træffer ham i det velvillige Lune, men i saa Fald maa De være morderlig forsigtig.

De har selv været med i den Historie, og derfor bør De fortælle ham den, ikke jeg. Jeg tror ikke, den vil gøre sig rigtig i min Fremstilling“.

„Men synes De da ikke, det er en infam Skurkestreg?“ sagde Petersen.

„Tja“, sagde Brask, „det er jo en Følelsessag; jeg er overbevist om, at Direktør Nathan finder det hele i den skønneste Orden. Men De kan jo maaske tale til hans bedre Følelser; jeg tiltror ikke mig selv Evne dertil“.

Petersen missede mistroisk med Øjnene.

„De vil ikke“.

„Oprigtig talt“, sagde Brask meget venligt. „Min Indignation vilde ikke lyde helt ægte. Alene saadan en Vending som den: De har slaaet min gamle Ven ihjel, en Vending, som De kan anvende med Virkning, staar ikke til min Disposition. Og ærlig talt, Forretning er Forretning“.

„Tror De da ikke, alle Bladene vilde holde med mig?“ spurgte Petersen.

„Tja“, sagde Brask. „Smaabladene, for hvem enhver Bankdirektør paa Forhaand er en Skurk, vilde jo kunne tage sig et ordentligt Bad i den Historie. De „pæne“ Blade vilde ikke optage den, et Blad af Boulevardtypen vilde maaske lave en Vittighed paa den, og Provinspressen vilde vente, til den blev bedre oplyst. Det kan kun ske gennem Spiritisme. Men misforstaa mig ikke, den har et Moment: Nathan selv kan ønske den uomtalt. Pynte gør den jo ikke“.

„Nej, synes De vel“, sagde Petersen med Over-

bevisning. „Hvad er der saa i Vejen? Jeg vil jo ogsaa kun skræmme ham med den“.

„Netop“, sagde Brask ivrigt. „Men maa jeg gøre Dem opmærksom paa en Finesse, der er værd at iagttage i Danmark: Man bør aldrig true med Skridt, som man ikke vil foretage eller ikke med Held kan foretage. Det er nemlig dumt og i Reglen strafbart. Har en Mand snydt Dem, eller har han gjort noget, der er oplagt, saa kan man — jeg siger ikke, man skal — men man kan elskværdigt spørge ham, hvordan han tror, det vilde gaa ham, hvis man meldte ham til Politiet. Nobelt er det aldrig, men det kan være virkningsfuldt, hvis man kan melde ham. I Deres Tilfælde falder det hele bort, hvis Direktøren tager Sagen tilstrækkelig overlegent. De kan fortælle ham, at De ved det, fordi De ved det fra første Haand, og De behøver da ikke at true med Deres Viden. I min Mund bliver det kun en Trusel, for hvorfor i al Verden skulde jeg ellers benytte Historien. Kort sagt, De maa selv“.

„Jeg tror, De har Uret“, sagde Petersen kort; „— eller tror De ikke paa mig?“

„Gudbevares, jeg tvivler slet ikke om Historien“, sagde Brask. „Jeg giver Dem kun mit Raad. De kan ikke være forsigtig nok. Og De skulde ikke begynde med den Historie. Kan De vinde Nathan uden den, er De selv bedst tjent med det“.

Petersen tøvede.

„Tror De, han sætter sig mod Opfyldelsen af Direktør Niels Peter Jensens Forpligtelser?“

„Jeg tror det“, sagde Brask.

„Etatsraaden tror det ikke“, indskød Petersen.

„Jeg tror det alligevel“, sagde Brask.

„Har han sagt det til Dem?“ spurgte Petersen.

„Jeg taler meget sjældent med Bankdirektør Nathan“, sagde Brask, „og han siger i hvert Fald ikke mig, hvad han vil gøre. Det er kun vor kære Etatsraad, der er saa meddelsom. Men jeg tror det. De gør klogt i at gaa til ham, men De gør klogt i at være overordentlig forsigtig“.

Petersen rejste sig, han var misfornøjet med Brask. Det skjulte han ikke, da han gik.

Brask sad og kiggede efter ham. Han længtes ærlig talt efter at slutte den Konto af. Det voldte Elinor, men det var Niels Brasks Hemmelighed.

— — — — —

Bankdirektør Nathan sad i sit Kontor i Kineserbanken som en Edderkop i sit Spind. Han sad ved et stort, grønbeklædt Bord, der stod midt i den rummelige Stue, og paa dette var anbragt en lille Hustelefon, der lignede et Klaviatur; herfra kunde han faa Forbindelse med alle sine Kontorer, uddele sine knappe Ordre, faa de fornødne Oplysninger, handle og virke.

Bankdirektør Nathan havde to Ansigter, et smilende godt og velvilligt Ansigt, der vandt ham alles Tillid og Hjerter, og et iskoldt, kedeligt Bankansigt, der frøs Luften om ham til Is og satte Kuldeprikken i Ansigtet og Rimfrost i Skægget paa Ansøgere.

Det andet Ansigt havde han paa, da Petersen traadte ind til ham i Banken den næste Dag Kl. 11 præcis. Bankdirektør Nathan havde fra Regeringen

og Offentligheden faaet paalagt den Mission at rense Forretningsverdenen for mislige Transaktioner, med Skillingsbankens Forhold i direkte Erindring. — Det udførte han ved at slaa med Køller paa alle de Foretagender, der ikke gav Kineserbanken Fordel, og ganske særlig paa Japanerbankens Forbindelser. Det offentlige trængte til Udslag af fin Handelsmoral, det offentlige skulde faa disse Udslag at se. Og da Etatsraad Warming var for godmodig, maatte Nathan være kold.

Han var iskold.

Og det var nødvendigt, for Kineserbanken selv havde aldrig kunnet staa for et *run*, og en almindelig Deroute vilde have vippet Nathan ud af Edderkoppenettet i en Ruf. Men det maatte Offentligheden ikke vide.

Og de, der vidste det, havde Fordel af at tie dermed. Altsaa skaanselløs Nedsabling af alle usunde Foretagender, der ikke netop berørte Nathan eller hans Bank! Et saadant var „Det gyldne Horn“. Men da Japanerbanken var inde med dette Selskab, maatte det behandles velvilligt udadtil. Øksen laa ved Roden, og det var heldigt, om den ganske ubekendte Hr. Petersen saá Bladet lyne i Majsolen.

Direktør Nathan nægtede sig da heller ikke noget i Retning af at svinge med Øksen.

Det kogte i Petersen; han var høflig af Dressur og Nødvendighed, men en Række udsøgte Skældsord fra Don Christobals Arsenal krydsede hans Hjerne.

Han forlangte et bestemt Svar, og Nathan nægtede at give det.

Saa kørte han op med sin Historie. Han stolede fuldt og fast paa den til Trods for det, Brask havde sagt; det var ham umuligt at se det fuldkommen rigtige i Brasks nøgterne, juridiske Betragtning, og han lod sin Stemme farve af ikke saa lidt Indignation, desværre blandet med et saa stort Kvantum almindelig Underklassefølelse, at Nathan straks saå igennem ham. Det var det lille Ord „usunde Forretninger“, der gav Petersen Udgangspunktet.

Han begyndte ironisk, og det var ganske godt.

„Usunde Forretninger“, sagde han med en skærende Stemme, „det er vel Forretninger, man dør af. Jeg har ganske vist for nylig mistet en Ven ved en usund Forretning, det var gamle Jens Rask. Han døde, fordi en Ven havde lokket ham til at sælge sine Aktier i den svenske Fabrik for en Fjerdedel af, hvad de var værd“.

Som det kom, bed det, og det var Ulykken, for det gav Petersen Mod.

„Jeg forstaar Dem ikke rigtig“, sagde Nathan ligesom lidt lurende. „Jeg troede, min gamle Ven, Jens Rask, døde af en Hjerneblødning“.

„Det troede De vist ikke, Hr. Bankdirektør“, sagde Petersen hvast, „for han sagde til mig, at det var Deres Transaktioner, der slog ham ihjel“.

Det var allerede en Fejl, for det kunde Rask aldrig have sagt, al den Stund han maatte være død for at kunne tale om at blive slaaet ihjel. Overfor en Mand som Nathan laa alt i en saadan lille Blottelse.

„Deres Ord indeholder en Sigtelse mod mig,

Hr. Direktør Petersen, og jeg forlanger, at De forklarer Dem“, sagde Nathan meget koldt. Han vilde vide Besked først.

Og saa var det, Historien kom som en daarlig Artikel i en mindre god Avis, og da der ikke var andre Tilhørere end Nathan, som kendte Historien, endogsaa bedre end Petersen, og da Pointen var udleveret, før Historien blev brændt af, faldt den ganske virkningsløst til Jorden.

En enkelt Passus var endda særlig uheldig. Den lød saaledes: „Er det Deres Hensigt, Hr. Direktør, at ødelægge mig, saa skal jeg vise Dem, at jeg ogsaa har Tænder og kan bide, før De faar Dem revet ud af Gabet paa mig. Jeg har ogsaa Lyst til at være med her, og De skal tage Dem i Agt“.

Det var Truslen.

Temperaturen sank meget hurtigt, og den lille Bankdirektør voksede ud i sit Spind og blev overnaturlig stor. Men samtidig blev han i betydelig bedre Humør. Det gjorde ham godt en Gang at se, hvordan den Historie tog sig ud fra den anden Side i sin mest graverende Skikkelse.

Han smilede, mens hans smaa, sorte Øjne hvilte fast paa Petersen.

„Har De noget imod at gentage disse Beskyldninger i Vidners Overværelse?“ spurgte han.

Petersen bed Tænderne sammen.

„De mener?“

„Jeg mener“, sagde Nathan sagtnodigt, „om De har noget imod at gentage disse Beskyldninger i Vidners Overværelse. Saa skal jeg nemlig supplere

Deres Beretning med et Par Ord om, at De ad denne Vej har forsøgt at true og tvinge mig til at aabne Dem og Deres Svindlerforetagende en Kredit her paa den halvanden Million, som De trænger til, nu da De og Etatsraad Warming er kørt fast. Og saa kan vi passende sende Bud efter en Politibetjent og lade Dem arrestere for Pengeafpresning. Det vil genere Warming, og det vil være Hs. Excellence ubehageligt. Mig er det uden Forskel. De ryger alligevel af Pinden, min gode Petersen, og Mænd af Deres Kaliber ender ikke sjældent i Tugthuset ad Omveje. Dette er den lige Vej“.

Petersen knyttede Hænderne, saa Knoerne hvidnede.

Bankdirektøren talte venligt og fredeligt:

„De troede vist, Deres Historie var bedre, end den er. Jeg har købt Grosserer Rask's Aktier i Fabriken i Skaane; jeg har købt de 50,000 Kr. til de 200,000, de var værd, og jeg har faaet 800,000 Kr. ud af dem paa et Tidspunkt, hvor de var 800,000 Kr. værd. Jeg vidste noget mere end Rask, og denne min Viden var netop de 600,000 Kr. værd, som jeg tjente paa den Forretning. At Rask var skørhovedet og knækkede sammen, da han opdagede, at han kunde have gjort en ligesaa god Forretning, som jeg gjorde, hvis han havde vidst ligesaa meget, som jeg vidste, kan ikke i nogen væsentlig Grad forandre Forholdet. Jeg skal nemlig sige Dem, min gode Petersen, at naar jeg engang imellem gør en god Forretning, saa er det, fordi jeg i Reglen véd mere end de fleste andre. Og for at

vende tilbage til vort specielle Mellemværende, saa véd jeg nu, at paa Torsdag, naar vi holder Møde om Skillingsbanken — læg Mærke til mine Ord — paa Torsdag og ikke en Dag før, saa ryger hele Deres Projekt, at De véd det, trods Etatsraaden og Ministeren. De faar ganske simpelt ikke de 1,600,000 Kroner, og da De ikke kan skaffe Pengene andet Steds, saa bliver Sagen stillet i Bero. Ser De, det véd jeg, og derfor kan jeg disponere saaledes, at jeg personlig kan tage den hele Affære over paa mig. De vil deraf se, at det ikke er nok at vide, man maa ogsaa kunne. Nu De“.

Petersen blussede, og det ligefrem gurglede i Halsen paa ham; han følte en voldsom Trang til at gribe den lille, ondt smilende Mand med begge Hænder om Halsen og klemme til. Men han betvang sig.

Nathan spillede paa det grønne Tæppe med sine korte, runde Fingre og saá drillende paa sin Modstander.

„De kunde have sluppet billigere, min gode Petersen, hvis De havde været fornuftig, men nu har De ødelagt det hele for Dem selv. De troede, en sjofel Børshistorie kunde gøre det af med mig. Der er Snese af den Slags dumme Historier i Omløb om mig. De gør sig i et Eftermiddagsblad, men reel Betydning har de ikke. For Dem personligt bliver det en dyr Historie, for De er færdig. Jeg beder Dem lægge Mærke til det. Paa Torsdag — ikke en Time før — tager jeg Ordet, og saa drejer jeg Halsen om paa hele Deres kønne Plan“.

Petersen samlede sig og spurgte skødesløst:

„Er det vedtaget i Deres hemmelige Raad?“

Nathan smilede atter. Han gjorde sig aabenbart Umage for at se saa elskværdig ud som muligt.

„De tager fejl“, sagde han. „Hele Hemmeligheden ved denne Forretning ligger deri, at vi to, De og jeg, er de eneste, der ved noget om den. Forstaar De: de allereneste. Ikke engang min Nevø, som dog har en Del af min Fortrolighed, er sat ind i denne Sag. De er min eneste Fortrolige, min gode Petersen, og jeg er aldeles overbevist om, at De holder tæt. Warming kan ikke hjælpe Dem. Japaneren har ikke en halv Million i Øjeblikket endsige halvanden, der skal til. Og der kommer vel næppe en af Deres Venner fra Sydamerika og hjælper Dem ud over dette. Godt, Koncessionen faar De, og naar De har faaet den uden Evne til at bruge den — for De kommer absolut til at staa uden Evne til at bruge den —, saa vil man ikke kunne nægte os den, og vi kan i Modsætning til Dem bruge den. Forstaar De?“

„Hvorfor fortæller De mig det?“ spurgte Petersen kort. „Vil De handle med mig?“

Nathan rystede paa Hovedet.

„Det kunde aldrig falde mig ind, min gode Petersen. Som jeg sagde Dem før: De er færdig. Warming kan ikke holde Dem oppe, han har Nød med at holde sig selv, og desuden sætter han saa stor Pris paa mit Venskab, at han ikke for Deres Skyld lægger sig ud med mig. Ministeren taler jeg slet ikke om. Han har ogsaa en Del tilovers for mig.

De Herrer bliver altsaa nødte til at lade Dem falde, min gode Petersen, netop i samme Øjeblik, som de har gjort alt for Dem, hvad der kunde gøres. Forstaar De det?”

Det gjaldt om at faa fuld Klarhed. Blodet bankede i Petersens Tindinger, han maatte vide det hele. Hvorfor Satan fortalte den lille Kyniker ham dette her? Hvorledes kunde det tjene hans Planer, at hans Offer lærte dem at kende? Det var djævelsk.

„Hvorfor fortæller De mig dette her?” spurgte han saa roligt, han formaaede.

„Fordi De er den eneste, det ikke kan skade at fortælle det. Siger jeg det til Warming, saa gaar han til Ministeren, og saa faar De ikke Koncessionen, som skal underskrives i Morgen. Warming har endnu saa mange Kræfter, at han kan hindre mig i at faa den, hvis han kan faa Ministeren til at sige Nej. Og til mig giver Ministeren den ikke endnu med sin gode Villie. Altsaa maa De have den i Morgen. De faar ingen Brug for den, men det har De jo ingen Interesse af at fortælle Ministeren, vel?”

Petersen tav.

Bankdirektøren fortsatte:

„Desuden er det jo muligt, at De kan skaffe Pengene selv. Jeg kender ikke Deres private Forhold. Halvanden Million er mange Penge i Danmark, i Brasilien er det straks noget mindre. Jeg kan personlig ikke lide Dem, — navnlig ikke efter at De har prøvet paa at intimidere mig med den Historie om Plantageejer Rask. Men det kan jo være

Dumhed. Og kan De selv financiere „Det gyldne Horn“, saa er det min Pligt ikke at lægge Dem Hindringer i Vejen. Hvis jeg havde haft Brug for Dem, og De derfor havde lært mig nærmere at kende, vilde De have erfaret, at jeg aldrig taber det almindelige bedste af Syne. Halvanden Million friskt Blod vil kun være mig behageligt. Altsaa, kan De skaffe Pengene, gaar Sagen, — kan De ikke, gaar den ikke“.

Bankdirektør Nathan havde rejst sig og gned sine smaa, tykke Hænder velbehageligt mod hinanden.

„Det er Deres sidste Ord?“ sagde Petersen dyster. Nathan smilede.

„Ja. — De bestemmer Dem maaske saa til selv at skaffe Pengene. De har otte Dage dertil“, fortsatte han.

Petersen bukkede.

„Hvis jeg tør stole paa, Direktøren tier helt stille med Deres Hensigter“.

Nathan trak paa Skuldrene.

„Jeg gider ikke gentage, hvad jeg har sagt. Jeg har allerede sagt betydeligt mere, end jeg plejer at sige, og hvis De ikke har andet at meddele, saa vilde jeg ...“

Petersen bukkede og gik.

Direktør Nathan blev staaende og kiggede efter ham.

„Nar“, sagde han, da Døren slog i, „Modenar! De kan sende deres unge Mennesker, hvorhen de vil — de er nu en Gang ikke født med det. Han er færdig!“

Petersen mødte unge Nathan ude i Vestibulen og modtog en meget ærbødig Hilsen fra den unge Kontorchef.

„Onkel“, spurgte den unge, da han var naaet ind i den gamles Kontor, „hvad mener Du om Million-Petersen?“

Bankdirektøren lo venligt til sin Nevø.

„Hvad jeg mener, — hvad jeg mener? Hvad skulde jeg mene om Million-Petersen. En smart Mand, en dygtig Mand, en Fremskridtsmand“.

„Faar han den halvanden Million, Skillingsbanken har garanteret ham?“ spurgte den unge og saá livligt paa Onklen.

„Ih, Gud bevares, hvorfor skulde han ikke faa den?“ sagde den gamle og gned Hænderne, saa det knagede i dem.

Saa talte de ikke mere om Million-Petersen den Gang, og gamle Nathans Samvittighed var sølverhvid vis à vis salig Jens Rask.

Det var det go'e ved det!

3. KAPITEL.

*(Hvori Læseren kommer i Berøring med Planer og Overvejelser, der egentlig hører hjemme i en Roman à la Rinaldo Rinaldino, idet Forfatteren dog tillader sig at tro, at hans Kunst skal faa de mærkelige Begivenheder til at glide ned. —
Man har hørt saadant før.)*

Petersen gik fra Banken lige op til Brask, hvem han traf paa Kontoret. Han meddelte ham, at der intet var i Vejen, og at Bankdirektør Nathan havde tilsagt ham sin Støtte. Ikke mere. —

Saa gik han hjem og telefonerede efter Christobal, der var ude paa Byggepladsen. Christobal kom henad Aften.

Petersens Lejlighed i Stockholmsgade optog første Salen i et af de store, kønne Huse, hvor den solide Velstand bor i lange Aarrækker, og den mere upaalidelige Rigdom holder til, saa længe det gaar. Lejligheden laa paa 1ste Sal, der var 10 Værelser, af hvilke de tre brugtes til Kontor. De fire store var Repræsentationsværelser med mange, store og daarlige Billeder, hvide og forgyldte Louis seize

Møbler og silkebetrukne Sofaer. Det var en Suite Værelser, hvor der egentlig ikke boede nogen. Petersen selv holdt til i et overlæstet tyrkisk Værelse, der lignede et af Dagmar-teatrets slettere Interiører i et moderne Skuespil. Der var fuldt op af Kamelhaarstæpper, ottekantede, perlemorsindlagte Borde, lave Stole og Vaabentrofæer; der var alt undtagen Stil, Smag og Hygge. Men det så flot ud og havde været Smagen for 30 Aar siden.

I denne Bazar sad Petersen henimod Aften og røg Tschibuk, medens Christobal laa paa en Ottoman og gjorde sig det mageligt. Han var meget ærbødig mod Petersen, naar andre var til Stede, sagde De og slog med Hælene. Paa to Mands Haand var de dus, og Christobal yndede at være noget kammeratlig. Han var snu nok til at indse, at han ikke kunde naa op til Petersen i det officielle Liv, men i det private skulde Petersen ikke have Lov til at blive for vigtig.

Petersen gav Christobal netop saa meget til Forstaaelse af Situationen, som var nødvendigt. Saa sagde han:

„Kan du huske Irlænderen i Saratoga-Ranch. — Du og jeg var paa Knæerne; den fordømte Karl havde listet os i et Baghold, og vi var temmelig sikre paa at blive knaldede af hans infame Kammerater, hvis Penge vi havde vundet i Portugiserkneipen Aftenen før. Kan du huske det, hvad?“

Christobal grinede:

„Om jeg kan? — Jo, Peddersen, det glemmer jeg aldrig — vi var lige saa sikre som dertil paa,

at vi aldrig vilde se Solen staa op. Vi sad ude i den beskidte Lade, bundne paa Hænder og Fødder, og Skidt og Møg krøb om os. Jeg kan mærke det krible endnu“.

„Hvad gjorde du saa?“ spurgte Petersen.

„Jeg fik listet Næven ud af Rebet og fik kravlet op under Loftet; Fanden maa vide, hvordan det gik til, men ud kom jeg, og jeg fik snittet netop saa meget ud af Halsen paa Irlænderen, at du og undertegnede slap fra det med Livet“.

Petersen nikkede.

„Nu sidder du og jeg i Klemme igen. Det er ganske vist ikke Livet, det gælder, men det er de rolige Dage i Alderdommen. Den sorte Satan vil sprænge mig — han tilgiver mig aldrig det, der er hændet i Dag. Og han ræsonnerer meget rigtig, at bliver jeg først gjort til Lus og sat udenfor med Kongens Foged, Fallit og det hele, saa kan jeg gøre, saa meget jeg vil, saa sidder han paa Flæsket, og ham tør ingen røre. Etatsraaden kan ikke. — Han la'r mig ikke falde, han hjælper mig hæderlig fra det med et Par Tusind Kroner, men her er ikke mere at gøre for dig og mig. Vi er færdige og maa begynde forfra. Det vil jeg ikke“.

„Nej, det skulde Fanden“, indskød Christobal og strakte Benene fra sig. „Saadan det egentlige Arbejde er man jo Gudskelov afvant med“.

„Ser du“, fortsatte Petersen, „det mener jeg ogsaa. Hvis Nathan dør, og ethvert Menneske kan dø, saa har Etatsraaden Overtaget igen, og saa er der ingen Fare mere. Den sorte Satan vil ikke

ligeud sige, at han kværker mig; han fortæller det ikke til et Menneske, før det er gjort. Jeg skal hænges først, saa kan jeg altid bagefter give ondt af mig af Hævn. Det er nydeligt regnet ud. Jeg har tænkt frem og tilbage over det, og det er, som jeg sagde, ganske ligesom i Saratoga-Ranch. Det er bare ikke Irlænderen, men en anden én, Halsen maa snittes ud af. Det er et forbandet Arbejde, og det er betydelig sværere her, hvor Forholdene er civiliserede og saa videre. Men det maa gøres. Du ved selv, at jeg aldrig har været en Ven af den Slags Forretninger, og at jeg har mine Hænder rene. Det har jeg ogsaa i Sinde at have i Fremtiden. Med dig er det en anden Sag, du har været med til den Slags før, og jeg kan forsikre dig, at større Kæltring end denne her har du aldrig haft for Mundingen af en Bøssepipe. Irlænderen var en Hædersmand i Sammenligning med ham. Hvad siger du til det?"

„Tja“, sagde Christobal. „Det er jeg i Grunden ked af, Peddersen. Jeg kan nok forstaa, at den store Gavtyv skal ryddes af Vejen, og som du siger, har jeg gjort den Slags Arbejde før, det vil sige i Nød-værge. Det andet holder jeg ikke af. Jeg er kommen herhjem for at leve som en pæn Mand, og det er virkelig gaaet saa nydelig . . .“

Petersen rynkede Brynene:

„Tror du, jeg forlangte dig til det, hvis det kunde undgaas? Men gør du det ikke, bliver det ikke gjort. Jeg kan ikke gøre den Slags Ting selv. Det véd du. Nathan har selv sagt mig, at han vilde

slaa mig ned. Han kan gøre det, og han gør det. Penge har vi ikke mere. Det véd du ogsaa; og Etatsraaden kan ikke hjælpe os. Han gør det heller ikke. Han faar nok med at hytte sig selv. Det hele er simpelt. Skaf den Mand af Vejen inden det Bankmøde, og den hele Sag er i Orden. — Gør du det ikke, saa kan du og jeg begynde forfra igen. Nu er denne Mand oven i Købet min Fjende —“

„Tja“, sagde Christobal, „han skal jo dø en Gang; jeg vil sige dig, dette her generer mig gevaldigt. Man bliver slap af disse gode Dage. Før i Tiden. Jeg skal ikke gøre mig bedre, end som jeg er, jeg regner ikke saadan et Pjalt Menneskeliv for meget, dertil har jeg set for mange klaske sammen paa een Gang, men jeg er helt ude af det gamle, du. Landet her er ikke til det, forstaar du, Klimaet, det hele. — Havde jeg den Urangutang ude i Argentinien, saa skulde det hele være besørget som en Mis“.

„Er du bange?“ spurgte Petersen kort.

„Bange — mig“, sagde Christobal med en stor Bevægelse. „Nej, Peddersen, det bliver min Mors Søn aldrig. Hvad gi'r du?“

Petersen saá op med et skarpt, mønstrende Blik.

„Naar du kommer med en Plan, der kan bruges, og lægger den for mig, saa skal jeg give dig mine Vilkaar. Jeg overlader den Del af Arbejdet udelukkende til dig. Du skal faa en ordentlig Løn, du véd, jeg klatter ikke med det, og jeg holder Ord. Men det er ogsaa en Aftale, at jeg vil være helt udenfor det hele. Jeg siger dig kun, at jeg ønsker det

gjort, at jeg ikke gør det selv, hvis du ikke vil, og at jeg ikke har i Sinde at røre en Haand for det eller tænke en Tanke over det. — Forstaar du det?”

„Gudbevares“, sagde Christobal underdanigst. „De Konditioner har vi jo arbejdet paa før. Du er den pæne og begavede Mand, Peddersen, og det respekterer jeg dig for. Det var Synd, om det forbandede, sorte Asen skulde spærre Vejen for en Mand med dine Talanger. Nu skal jeg altsaa se, hvad jeg kan gøre for dig. Hvornaar er det, du siger, det skal være gjort?”

Petersen forstod, at han kunde stole paa Christobal. Naar Portugiseren først gik i Gang med et Arbejde, saa blev det gjort.

„I Dag er det Fredag“, sagde han. „Paa Torsdag Morgen Kl. 11 maa det være i Orden; det er ikke værd at gøre det, før det er nødvendigt. Men saa maa det ogsaa være gjort. Jeg skal gøre endnu et lille Forsøg med Etatsraaden, men jeg kan sige dig paa Forhaand, jeg tror ikke paa, at det nytter, og alting afhænger af, at jeg bliver ved med at sige, at Nathan har lovet mig Pengene“.

Christobal nikkede.

„Og saa ingen Spiritus, Christobal, i de Dage, og hold dig for dig selv om Natten“.

„Lad mig om det“, sagde Portugiseren lidt barskt.

Dermed var den Raadslagning til Ende.

4. KAPITEL.

(Hvori Romanen indtræder i smukke og mere behagelige Former, ja endogsaa udvikler sig til en regelret Kærligheds-historie — en Indrømmelse til Læserinder, hvem det forretningsmæssige maaske i Længden keder).

Ærede Frøken Warming!
De vilde gøre mig en stor Ære og Fornøjelse ved at indrømme mig en Samtale i Aften Kl. 6 paa Skodsborg Badehotel under fire Øjne, da jeg har noget vigtigt at sige Dem. Jeg vilde sætte stor Pris paa, at De og jeg alene vidste Besked med dette her.

Med Højagtelse

Petersen.

Elinor sad og vendte den lille Billet, der var kommen med Posten om Formiddagen. Et Stævne-møde med Petersen. Hun smilede ved det. Nu havde den Mand i mere end et Aar jævnlig været Gæst i hendes Faders Hus og aldrig fundet Lejlighed til at sige et eneste Ord til hende. Og nu sendte han

med Posten en Anmodning om et Stævnemøde paa Skodsborg Badehotel lige i hendes Middagstid. Det var en snurrig Situation. Hun kunde ikke fortælle Moderen det, ikke heller godt Faderen. Hun maatte ganske simpelt tage derhen, for derhen vilde hun. Og saa forresten lade med Højagtelse Petersen om Resten.

Pudsigt var det.

Hvad mon Manden vilde?

Hvis Elinor havde kunnet gætte, hvad Petersen i Grunden vilde, er det mere end sandsynligt, at hun ikke vilde have begivet sig paa Vej til Skodsborg og efterkommet den med Højagtelse fremsatte Opfordring. Petersen var nemlig ikke tilfreds med de Planer, han i et halvtciviliseret Anfald af Blodtørsthed havde lagt. Million-Petersen var Dansker, og danske Mænd er mægtig lidt blodtørstige. Derimod kan de stundom være hjerteløs snedige, hvad Million-Petersen altsaa i dette Tilfælde var. Han havde regnet ud, at hvis han vandt Elinors Hjerte, var der Udsigt til, at han kunde vinde hendes Haand. Det var den eneste Udsigt, han havde til at blive Etatsraadens Svigersøn, thi over sin Person disponerede Elinor Warming suverænt. Kunde Petersen vinde hende for Alvor, blev han med ét Slag delagtig i de Hensyn, som Nathan og Kineserne maatte vise Warming og Japanerne — endnu. Thi vel var Etatsraadens Stilling truet, men man havde Brug for ham paa flere Steder, og Petersen kunde have Ret i, at han i Grunden var ganske rar at have til Svigerfader.

Et Hjerteanliggende var det utvivlsomt ikke. Petersen havde endnu ikke Raad til at have Hjerte, og paa Bunden var han i Virkeligheden en kølig Natur. Elinor Warming burde have vidst dette, — hun vidste det ikke.

Elinor Warming cyklede muntert ud ad Strandvejen. Hun havde Medvind, men den kølige Vind legede velvilligt med hendes Haar og kølede hendes Tindinger, der bankede en lille bitte Smule, naar hun tænkte paa det underlige Mandfolk, som hun skyldte Livet.

Hun lo lidt Niels-Braskt ved Tanken og traadte fast i Pedalerne.

Med Højagtelse Petersen stod paa Trappen til Badhotellet, klædet i graat med Straahat. Godt saá Fyren ud, forlegen var han ikke.

Elinor sprang af Cyklen og hilste venligt.

Petersen bukkede.

„Trænger De til noget, Frk. Warming?“ spurgte han dannet.

„Gi'er De noget, Petersen“, sagde hun forsorent. Hun havde besluttet at være rask og lade, som om de var paa Skovtur.

Petersen tog det alvorligt og bød paa Dinér à la carte med Champagne. Elinor slog til, det morede hende for første Gang i sit Liv at lade sig traktere af en fremmed Herre. Havde det været Niels Brask, vilde hun have sagt Nej. Men Petersen vidste jo ikke bedre.

Altsaa spiste de Maden og drak Champagnen. Elinor sad og saá ud over Sundet, der er dejligt,

og da hun holdt af Champagne, befandt hun sig efterhaanden ganske vel. Ja, hun gled efterhaanden fra det nysgerrig ventende over i det let fortrolige og sagde en hel Del smaa Morsomheder til Petersen, der var gravalvorlig, som han plejede.

Ved Desserten spurgte hun om, hvad han da vilde.

Petersen blev ikke egentlig flov eller usikker, men han gik saa underlig paa Kattepoter uden om sine egne Ord og foreslog saa til Slut, at de skulde gaa en Tur i Dyrehaven.

Nu var Elinor paa det rene med, at Petersen vilde fri. Det fandt hun ganske morsomt. Det var omtrent, som om en af de gravalvorlige Marabustorke i Zoologisk Have vilde have prøvet paa at gøre erklærende Skridt overfor en Pelikan, syntes hun. Hun var Pelikanen, der drak sit eget Hjerteblod!

Og saa gik hun i Skoven med Million-Petersen.

Ude ved Bøllemosen, hvor Vaarblomster spejlede sig i Mosekæret, friede han med disse Ord:

„Frk. Warming, jeg tør maaske tro, at jeg ikke er Dem ligegyldig. Vil De være min Hustru?“

Det var tydeligt og meget pænt sagt.

Elinor Warming blev noget underlig ved det. Hun var i Grunden ganske varm, og hvis Petersen havde indledet det hele lidt anderledes, lidt mere haandfast, saa havde hun ikke sagt Nej til et Kys. Det var hun temmelig klar over. Derimod var hun ikke rigtig forberedt paa saa dannede Vendinger fra det Hold; og deraf skuffet.

Hun brød en Kvist af et nyt Lærketræ og svippede sig selv over den venstre Haand, medens hun så over paa Petersen med Hovedet en ganske lille Smule paa skraa.

Saa sagde hun skalkagtig:

„Elsker De mig, Petersen?“

„Jeg ærer og agter Dem“, sagde han.

„Højagter mig“, sagde hun.

Petersen så ganske lidt dum ud.

Elinor lo.

„Kys mig, dumme Mandfolk“, sagde hun saa — nu var hun kaad.

Petersen tog om hendes Hænder, saa Blodet steg hende til Hovedet, og hun rev sig løs.

Petersen blev staaende, han forstod ikke rigtig, hvad der gik for sig, og i dette korte Sekund blev Elinor igen Herre over sig selv.

„Vi er for gamle til Dumheder, Petersen“, sagde hun lidt hæst. „Lad os standse, mens Legen er god. Nu kender jeg Deres Hensigter, og jeg er ikke vred paa Dem. — Men De maa give Dem ganske anderledes Tid“.

Petersen så skarpt paa hende. Det dæmrede for ham, at han maaske burde sætte alle Hensyn til Side og gribe til, men han vilde ikke gribe fejl. Han tøvede.

Og nu lo Elinor muntert til ham:

„Hvis vi to bliver gode Venner, Petersen, saa kan ingen vide, hvad der kan ske. Men jeg lader mig ikke overrumple. Nu ved jeg altsaa, hvad De vilde mig. Og nu skal jeg tænke paa det“.

Petersen stod der.

Elinor gik tilbage mod Hotellet, og han fulgte efter. Slaget var tabt i denne Omgang.

Paa Hotellet stod fuld af Nysgerrighed og Undren Overretssagfører Niels Brask, der havde udspejdet Elinor og fulgt hendes Spor ved at spørge sig for. Elinor syntes, at Niels Brask var ret velkommen.

Det syntes Petersen ikke.

De drak Kaffe sammen under smaa Løjer, men Niels Brask beholdt Valpladsen og ledsagede Elinor hjem paa Cykle.

„Han vilde bortføre mig, Brask“, sagde Elinor spøgefuld.

„Og De?“ spurgte Brask lidt stakaandet.

„Jeg elsker ham ikke nær nok endnu“, lo hun.

Brask sagde ikke noget, men i sit Hjerte opsagde han Million-Petersen Huldskab og Troskab.

Petersen derimod var desorienteret; han troede, at Pigebarnet vilde gøre Nar ad ham og besluttede at sætte sin Lid til Don Christobal. Saa tæt ligger Idyllen og Tragedien op ad hinanden her i Livet. Og dog faar Menneskenes Børn saa sjældent Øjnene op for Naboskabet.

Hvis Petersen havde taget haandfast fat paa Pigebarnet, saa var det gaaet helt anderledes. Det ærgrede ham, at han ikke havde gjort det.

Og det ærgrede ogsaa hende.

Men det fik de desværre ikke Lejlighed til at fortælle hinanden.

5. KAPITEL.

(Hvor Don Christobal fortæller om sine Præliminærer og Niels Brask optræder som Skeptiker).

Det var en meget varm Eftermiddag, hvor Maj tog et Forskud paa Juni, og Dagen lovede Tordenvejr ud paa Natten. Petersen var urolig; han plejede ellers aldrig at lade sig paavirke af Vejret eller af Begivenhederne, men nu kneb det alligevel. Han stolede ganske vist paa Don Christobal, men der var ikke saa lidt Forskel paa det Arbejde, der nu skulde gøres, og det, Portugiseren før havde leveret. Det gjaldt om lydløst, og uden at det vakte den allerfjerneste Mistanke mod ham selv, at rydde Landets mest indflydelsesrige Bankdirektør af Vejen umiddelbart før et Møde, der skulde afgøre hans Skæbne.

Hvis Nathan havde holdt Ord, hvis ikke en Gang hans Nevø anede, at dette Møde skulde sprænge Warming og Petersen paa en Gang, saa kunde det gaa, om Christobal gjorde sin Pligt. Men hvis Nathan havde talt, hvis hans Planer blot

var kendte i svage Omrids, saa var det farligt, meget farligt.

Og dog, det maatte gøres alligevel. Nathan var af den Slags Folk, der maa sprænges bort.

Det var Petersen helt vis paa. For saa vidt var der ikke Spor af Slingren i hans Planer. Men nervøs var han, og bedre blev det ikke, da Christobal lod vente temmelig længe paa sig. At han ogsaa maatte være afhængig af den Christobal, der aldrig kunde blive andet end et Brækjærn i hans Haand og kompromittere ham tilmed, om det gik galt.

Klokken blev 7, før Christobal kom. Han gjorde sin Entré gennem Kontoret, sindig og rolig som altid. Han svedte ikke saa lidt.

„Lad mig faa en Cigar, Peddersen“, sagde han. „Jo Tak, en Henry Clay, og saa, hvis du vil være rigtig rar, en Whisky og Vand, for det er morderlig varmt, er det. Du har vel ikke noget imod, at jeg ligger Frakken og Flippen. Saa skal du faa det hele“.

Don Christobal satte sig rigtig godt til Rette i den dybe, højrøde Lænestol og strakte Benene fra sig.

Petersen tog selv Sodavand og Whisky frem fra Hjørneskabet og skød Cigarer hen til Portugiseren. Naar Don Christobal og han havde Konferencer, lod han sig ikke forstyrre. Han var lidt nervøs. Det var en slem Fejl, Christobal havde, den med Whiskyen, og den kunde undertiden virke hæmmende.

Petersen tog Plads ved Skrivebordet og tændte sig en Cigar.

Han sagde ikke noget, nu skulde Christobal fortælle.

Portugiseren var aabenbart ogsaa oplagt: „Han skal skydes med et Gevær fra Kvisten ligeoverfor Banken. Det passer meget godt med Lejligheden“ sagde han. „Der er Adgang ad Køkkentrappen og ad Hovedtrappen, og der er blot en Haspe for det Rum med det høje Vindue. Det kan jeg lukke op, lige saa tidt jeg vil. Altsaa, hvad jeg har at gøre, jeg gaar bare op ad Køkkentrappen og ned ad Hovedtrappen, ligesom det nu falder. Og saa er der saamænd ikke en Sjæl, der lægger Mærke til mig. Jeg har staaet og øvet mig i Eftermiddag deroppe, da jeg afleverede Kanonen, og det skal magelig gaa“.

Don Christobal gjorde en elegant Sigtebevægelse.

„Man er jo heldigvis udlært“.

„Og Geværet?“ spurgte Petersen kort.

„Det er en lang Historie,“ sagde Christobal og satte sig til Rette.

„Prøv at fortælle den kort“, afbrød Petersen.

Don Christobal tog en Slurk af Whiskyen og strøg sig om Skægget:

„Bare taalmodig. Ser vi, jeg regnede ud, at naar jeg skal slippe hurtigt og nemt fra det, saa maa jeg kunne efterlade Skyderen paa Stedet, og saa maa den ikke være noget Corpus, som de kalder det teknisk. Altsaa, jeg maa have en aldeles fuldstændig neutral Skyder, og det regner jeg et numereret Militærgevær for at være. Er der ikke noget i det?“

Petersen nikkede.

„Godt, altsaa siger jeg til mig selv i Gaar Aftes, du maa have et numereret Militærgevær. Patroner har jeg selv og det med røgfrit Krudt, for de er de bedste. Altsaa. For nu at faa saadan et Gevær, bar jeg mig saa snedigt ad, at jeg vil have, du skal sige, det er godt gjort, Peddersen. Altsaa. Jeg driver — det var i Gaar Aftes, som jeg sagde — ganske stille ned i Vognmagergade, hvor du maaske har set, at de sælger Væbningsfrakker. Nu kan jeg ikke fordrage at give Penge ud til Unytte, og desuden, hvis der skulde ske noget, saa er det bedre, at ingen har set mig købe en Væbningsfrakke. Altsaa. Jeg gaar stille ned i en Butik, og Væbningen er jo lige indkaldt, saa der var Folk nok, der handlede Frakker. Jeg snupper en, som ingen laa Mærke til, og vips — væk var jeg. Med Frakken paa Armen gik jeg saa ned i en anden Kælder og købte en Hue. For den skulde jo passe, og da jeg var gentlemansklædt, maatte jeg tage en pæn Hue, forstaar du. Frakke snakkede jeg ikke om, for den troede de begribeligvis, jeg havde faaet et andet Sted, hvad jeg jo ogsaa paa en Maade havde. Forstaar du?“

Petersen nikkede. Christobal var en betænksom og omhyggelig Mand, som man kunde stole paa. Han fortsatte.

„Nu gik jeg altsaa hjem og iførte mig Munderingen, for ser du, jeg ræsonnerede som saadan, at med en lille Smule Snedighed kunde jeg uden at vække Opmærksomhed magelig liste mig ud i

Kastellet og faa fat i et Gevær og for den Sags Skyld spasere hele Byen igennem med det, uden at noget Menneske vilde finde det mistænkeligt. Ser du, det var min Plan, at jeg, naar jeg havde faaet fat i Geværet, vilde bære det op paa Loftet i Mundering, forstaar du, og lade det staa der til i Morgen“.

„Det gjorde du?“ spurgte Petersen.

„Lad nu bare mig fortælle. Jeg gik altsaa ud i Kuppet, hvor jeg selv har lagt for mange Aar siden. I Stjernestok ved du, i en af Barakkerne derude, vidste jeg, at Geværerne hængte paa Rad, og en Sommer-Aften er der jo aldrig nogen Jenser hjemme. Københavnerne, der ligger i Kuppet, har andet at tage Vare paa. Altsaa: Jeg kommer nok saa fredeligt ind og faar mig en Skyder fat, som jeg lister af med. Der er jo ingen Mennesker, der falder paa at ligge Mærke til en Væbningsmand, som kommer ud af Kuppet med et Gevær, vel? Og saadan gik det hele meget fredeligt, som jeg før har sagt. Altsaa. Jeg gaar op i Vimmelskiftet, op paa Knasten og gemmer Skyderen under et Tæppe, bag noget af alt det Skrammel, der ligger oppe paa Hybelen. Hvis der nu ikke sker noget mærkeligt, saa skal jeg være der paa Slaget 11 i Morgen, og saa skal den Forretning være besørget“.

Petersen rejste sig og gik op ad Gulvet lidt nervøst.

„Du er ikke bange for at skyde forbi, Christobal?“ spurgte han.

Portugiseren lo.

„Nej, det kan du stole paa. Jeg skal lave ham et lille rundt Hul, akkurat saa stort, at Aanden kan faa Plads til at komme ud af det. Du kan bare sige til, hvor du vil have det anbragt, i Hovedet eller Brystet eller ligemeget hvor. Paa de 60 Fod skal jeg nok træffe“.

„Og du tror ikke, det kan gaa galt?“ spurgte Petersen igen.

Christobal skyllede en Slurk Whisky ned og strøg sig gennem Skægget, som han plejede.

„Jeg forstaar ikke, hvorfor du ikke gør det selv, Peddersen, naar du ikke stoler paa mig“.

Petersen afbrød:

„Du véd godt, jeg kan ikke skyde. Og desuden: Du har jo været med før. Jeg har aldrig kunnet faa mig selv til den Slags Forretninger. Ved du . . .“

Christobal lo.

„Nej, du har altid benyttet mig. Godt, vi er alle Vorherre en Død skyldig, og da det er dig saa meget om at gøre at faa denne lille Satan af Vejen, saa skal du faa din Villie. Du betaler jo ærligt og redeligt for det“.

Petersen stampede i Gulvet.

„Jeg maa, du — jeg maa. Enten ham eller mig. Rydder jeg ham ikke af Vejen, enten paa den ene eller anden Maade, saa sprænger han mig — dig med. Saa staar vi paa Gaden, det hele ryger, forstaar du. Og vi kan begynde forfra“.

Christobal rystede paa Hovedet.

„Vorherre bevares“, sagde han. „Nej, saa er det

bedst, han ryger. Altsaa i Morgen Kl. 11 skal det hele være i Orden. Skal jeg komme op til dig?”

Petersen tøvede.

Christobal fortsatte:

„Ser du, jeg tænker mig, der bliver megen Opstandelse. Skuddet kan de jo næppe høre, men Manden vælter. Saa gaar jeg ned ad Trappen og lader som ingen Ting. Saa var det vel bedst, jeg straks gik hen til dig; og skulde du faa i Sinde at stille Uret i Kontoret en lille Smule tilbage, forstaar du, saa var det ingen Skade til. Skal vi sige et Kvarter. Man kan aldrig vide, hvad det kan være godt for. Altsaa det er en Aftale. I Morgen Kl. 11 skal jeg lave det nydeligste lille Hul i Bankdirektør Nathan, og det er vi enige om, at jeg skal have 200,000 Kr. for, ikke?”

Petersen nikkede:

„Paa Betingelse af, at du rejser bort om en Maaned og ikke kommer mere til Danmark“.

Christobal lo.

„Tror du, du kan undvære mig, Peddersen?”

Petersen svarede ikke.

„Skal vi lade vores Ven Brask sætte en Kontrakt op om det?” spurgte Christobal videre med et Grin.

Petersen saá paa sit Uhr.

„Brask — nu du siger det. Jeg har sat Brask Stævne her Kl. 8. Jeg vil ikke saa gærne, at han træffer dig. Og hvis du ikke har mere paa Hjertet, saa vil du maaske være saa venlig at — —“

„Gudbevares“, sagde Christobal og rejste sig.

„Det træffer sig saa heldigt, at Pigen og jeg har bestemt at tage i Skoven i Aften“.

„Pigen?“ spurgte Petersen.

„Ja, en lille Susseunge, der synger paa Berren . . .“

Petersen standsede med et Ryk.

„Du bliver aldrig fornuftig, Christobal. — Naa, det maa du om. Hvis jeg troede, jeg kunde hjælpe dig, saa slog jeg ikke Haanden af dig. — Men du er uforbederlig. Du skal imidlertid vide, at naar du faar Has paa dine 200,000 Kroner, og det gør du nok meget hurtigere, end du tror, saa kan du altid komme til mig, forstaar du: Altid. Jeg kan ikke skabe din Lykke, for du er uforbederlig — men jeg skal altid blive ved at være din Ven, Christobal“.

Portugiseren blev let rørt.

Saa stak han fire ægte Cigarer til sig og forlod Værelset.

Ude paa Trappen mødte han Brask, der lo muntert til ham.

„Skal Don Christobal i Skoven med den blonde Mathilde?“ spurgte Brask.

„Det er lige, hvad han skal“, sagde Portugiseren, idet han strøg forbi.

Brask sagde ikke noget til Petersen om, at han havde mødt Don Christobal, og Petersen spurgte ikke. Han havde faaet „Det gyldne Horn“s Papirer frem og vilde benytte Lejligheden til at faa alt i Orden til den næste Dag. Hvis Christobal holdt Ord, og Christobal plejede at holde Ord, saa blev der

meget at gøre i de nærmeste Dage, og saa maatte Papirerne være i Orden.

Brask tog Plads, Petersen ringede paa Tjeneren, der bragte friske Sifoner og frisk Whisky. Det var virkelig usædvanlig varmt.

Niels Brask lagde Mærke til, at Petersen var lidt echaufferet; han regnede ud, at Don Christobal muligvis havde slaaet ham for et Beløb. Desuden stoledes Brask ikke rigtig paa, at det vilde gaa paa Bankmødet, som Petersen havde fortalt ham. Etatsraad Warming havde ganske vist forsikret det samme, men Brask kunde ikke lide det Par Ord, Nathan havde ladet falde, sidst de saas, og han var vis paa, at „Det gyldne Horn“ skulde bruges til at afsløre Kineserbankens Kanonrække.

Men Brask vilde ikke straks lede Samtalen hen i den Retning. Overhovedet havde han besluttet at være forsigtig. Petersen skulde løbe Linen ud, og saa skulde Brask arrangere Tilbageetoget. For bort skulde han, selv om Brask af Hensyn til Elinor vilde gøre Skandalen saa lille som mulig for Petersen og Etatsraaden.

Petersen bladede i Dokumenterne.

„Jeg talte med Excellencen i Gaar“, sagde han, „rent en passant. Han bryder sig ikke det mindste om Insinuationer i Smaabladene og staar ved Koncessionen i alle dens Ord og Punkter. Japanerbanken overtager Garantien for Grunden, og jeg har Direktør Nathans Ord for, at han nu staar ved Skillingsbankens 1,600,000, der er Forudsætningen for det hele. Som De ser, kan vi altsaa i Morgen tage Skøde

paa alle Strandgrundene, og „Det gyldne Horn“ er den Realitet, det burde have været allerede for 8 Maaneder siden, da Pengene var betydeligt billigere“.

„Er De nu ogsaa sikker paa det?“ spurgte Brask og kneb Øjnene til.

„Fuldkommen vis“, sagde Petersen.

„Og hvem stoler De saa paa?“ fortsatte Brask. „Paa Ministeren? Hele Landet over skumler de om, at denne Mand er en Kæltring, der ender i Tugthuset. Det er naturligvis noget, danske Ministre aldrig gør, og derfor har Skumlerne til en vis Grad Uret. Men stole paa en saa decideret Spiller som denne Excellence! Ja — jeg gjorde det ikke. Og Warming. Stoler De paa ham? Han ender vel næppe i Tugthuset; det gør vore Bankdirektører vel lige saa lidt som vore Ministre, han revner vel næppe heller paa en Gang, men der er svært mange Rifter i ham alligevel. Stole paa Warming? Nej! Og Nathan. Ja, ham kan De forsaavidt stole paa, som De kan være evig forvissat om, at han stryger Kagen til sidst, men han snyder s'gu Dem og alle os andre for Profitten“.

„Hvem stoler De paa?“

„Nej, Hr. Petersen, siden vor fortræffelige Bonde-excellence gjorde „Tilliden“ til en Faktor i Statsmagten, er der min Sandten ikke det i Kongeriget Danmark med misregerede Bilande, en ærlig Mand kan stole paa. Og Slubberter har den Udvej at stole paa sig selv“.

Petersen blev mere og mere tilknappet. Han pakke sammen paa sine Papirer.

„Hr. Overretssagfører“, sagde han. „De maa
altsaa kunne tilgive, at jeg ikke stoler paa Dem“.

Brask rejste sig.

„Gudbevares, jeg forlanger ikke Tillid; jeg hører
ikke til Reformpartiet“.

Petersen grundede lidt paa det.

„Hvis der sker noget i Morgen, sender jeg Bud
efter Dem. Er det et Ord?“

Dermed afbrødes den Konference.

6. KAPITEL.

(Der handler om et Snigmord.)

Niels Brask havde taget sit Parti. Han vilde søge Bankdirektør Nathan straks den næste Morgen før Mødet og slaa det Slag, der skulde slaas, ikke for Warming og endnu mindre for Petersen, som han havde besluttet at lade helt i Stikken, om galt skulde være, men for sig selv. Han havde overvejet Situationen og var klar over, at det ikke kunde være sandt, hvad Petersen havde fortalt ham. Nathan pønsede paa ondt. Og blev „Det gyldne Horn“ sprængt, maatte Nederlaget i første Række ramme Niels Brask, den unge, energiske Sagfører, der havde dannet Aktieselskabet og var dets Sagfører.

Enhver Mand kan gøre Regning paa en Gang i sit Liv at faa et Ord indført hos en Fyrste som Nathan, kun en Gang og det den Gang, han sætter al sin Energi ind paa det. Brask havde aldrig benyttet denne Chance før. Nu vilde han prøve det. Skulde Petersen falde, saa maatte han falde, men Brask vilde staa.

Han stod i sit Vindue og så ned ad Amager-torv. Klokken var tre Kvart paa Elleve. Ovre paa den anden Side af Kørebanen kom Christobal gaaende. Flot slingrende som en Matros med Landlov. Brask trak sig tilbage fra Vinduet, da Portugiseren så op mod det. Det var en uvilkaarlig Bevægelse, rimeligvis fordi hans Tanker netop var vendte imod Firmaet Petersen og Christobal. Niels Brask var endnu lidt ømtaalelig, og det generede ham at se paa de Folk, han maaske vilde svigte. Men paa den anden Side: de to Eventyrere maatte ud af „Det gyldne Horn“, saa kunde Etatsraaden sørge for, at de faldt blødt.

Brask så efter Christobal, der standsede, hvor Vimmelskafte begyndte, og gik ind ad Porten til Huset, der laa lige over for Banken. Det forekom Brask, at han standsede og så sig om. Gud ved, hvad han vilde der. Der var ingen Butiker i Porten, maaske gjaldt hans Besøg Baghuset, hvor mulig en eller anden „Rose“ fulgte sig. Brask gjorde sig ikke klart, hvorfor han saaledes fulgte Christobals Bevægelser; bagefter fik han rig Lejlighed til at tænke over det.

Nu maatte det være paa den Tid, at Nathan kom. Det gjaldt om at være henne i Banken paa Slaget elleve og tage Direktøren paa Trappen.

Brask tog sin Hat og gik ned.

I Gadedøren så han, at Bankdirektøren kom; han standsede lidt for ikke at møde ham paa Gaden, lod ham gaa forbi og fulgte saa langsomt efter ham de faa Skridt hen til Banken.

Der var fuldt af Folk paa Gaden, Damer i lyse Klæder, Mænd med Straahatte og Børn i Sommer-tøjet. Et Par Automobildrosker susede tudende ned ad Strøget, og Omnibushestene svedte og stønnede foran de store, røde Vogne. Det var bagende hedt.

Niels Brask holdt Øje med Bankdirektør Nathan, der gik med sin hurtige, lidt gravende Gang, ligesom snoende sig mellem de mange Mennesker. Det gjaldt om at følge ham lige i Kølvandet og helst faa ham i Tale i Porten. Saa kunde Brask følge den store Mand lige ind i Kontoret og sikre sig første Audiens paa de ventendes Bekostning.

Bankdirektør Nathan havde naaet den store Mahognitræs Port og stod stille et Øjeblik, inden han lagde Haanden paa det svære Ibenholts-Porthaandtag. Niels Brask holdt sig netop fem Skridt tilbage. Pludselig saå han Bankdirektøren vakle, slaa ud med Armene og styrtede næsegrus ned mod Portens runde Hjørnesten. Der lød fjernt som et let Smæld, og Brask saå uvilkaarlig op, han syntes, det var, som om der stod en let Røgsky ud af Vinduet deroppe i Genbohuset; men uden at lægge særlig Mærke hertil ilede han frem og bøjede sig over den faldne Bankdirektør; der var allerede en tæt Klynge om ham. Brask saå straks, at Blodet piblede ud af et lille rundt Hul i Nathans højre Tinding, og fra de omstaaende lød det som i hviskende Kor: „Mord, — han er skudt!“ Det fór gennem Brask's Hoved: skudt — og Smældet, som han næppe havde opfattet, lød nu atter i hans Øren; han løftede Blikket mod Vinduet deroppe, og en

Tanke fór som et Lyn gennem hans Hoved: Christobal!

Han maatte kæmpe sig ud af Klyngen, der trykkede sig fast om den faldne Nathan; alt, hvad der skete om ham, gled ham indtryksløst forbi, han pressede sig op i den nærmeste Gadedør og vendte Blikket stift mod Døren i Huset lige overfor. Alle Vinduer var fulde af Ansigter, i Gaden kæmpede Sværme frem og tilbage, og Solglimtet faldt i to Hjelmkamme; det var Politiet, der kom til. Men Brask's Hjerne var som bemestret af en eneste Tanke: Døren derovre! Og faa Minutter efter saá han ganske rigtigt en Mand, der ganske stilfærdigt, som om det hele ikke kom ham ved, banede sig Vej ud af Døren ned ad de høje Kampestenstrin for at glide ind i Folkestimlen, der bølgede frem og tilbage over den ophedede Asfalt i den bagende Sol.

„Død“, lød det i hans Øren, myrdet, skudt; og uden at erfare mere borede han sig gennem Vrimlen, idet han holdt sig tæt op ad Husrækken. Christobal, gentog han for sig selv — Christobal, Manden derovre fra Trappen var Christobal, det var ham, der havde myrdet Bankdirektøren — —.

Det var, som sugedes hele Hovedstadens Befolkning mod det ene Sted midt i Byens Hjerte, hvor det var sket, som i Dage alle vilde tale om. Brask standsede et Øjeblik ved Storkespringvandet; der holdt en Automobildroske, der var standset af Stimlen. Han sprang op i Vognen og raabte til Kusken: Stockholmsgade 57. Saa lænede han sig tilbage i Sædet og lod Tankerne virke.

Christobal. — Christobal havde fra et Vindue i Kvisten paa Huset overfor Banken skudt Bankdirektør Nathan i det Øjeblik, han gik til det store Bankmøde, hvor „Det gyldne Horn“s Skæbne skulde afgøres. Christobal! Og Brask vidste dette. Vidste det, fordi han i samme Øjeblik, han saá Bankdirektøren vakle, havde forstaaet det hele, som ikke noget Menneske i den hele Stad forstod. Det vil sige, han forstod det ikke, han anede blot noget, som maatte bekræftes, noget, der maatte frem, ikke kunde skjules. Den Mand var død, hvis runde, korte Fingre havde Tag i alle de Hjul, der snurrede i denne Bys hemmelige Urværk. Myrdet, kold, ude af det, medens han var midt i hele. Det kunde ikke være et Tilfælde. Og Christobal var Morderen, den sløve, forhutlede Christobal, der havde tilbragt Natten paa Bakken med en Syngepige. Det vidste jo Brask fra ham selv.

Vognen standsede med Ryk foran Nr. 57. Brask betalte og tog Trappen med ét Spring. Han traadte ind i Kontoret, hvor Petersen selv stod bøjet over Skrivedamen Frk. Henriksens Pult og dikterede et Brev. Brask smilede venligt, — han vilde smile. Petersen lod sig ikke forstyrre, han sagde endnu to Ord til Skrivedamen. Saa pegede han ind paa Privatkontoret, og Brask traadte nærmere.

„Naa“, sagde Petersen meget roligt og smilende. „De opgav at træffe Bankdirektør Nathan, eller vil De prøve paa det endnu, Klokken mangler en Kvart i elleve — ikke sandt?“

Petersen kiggede ind ad Døren til Kontoret,

hvor det store, runde Ur hang paa Væggen. „Jo, der er Tid endnu, hvis De tager en Droske. Klokken mangler en Kvart i elleve. Var der noget, De vilde mig?“

Det slog Brask, at det Ur maatte være galt, men han betvang sin Lyst til at konstatere det. Han kastede sig i en Stol, mere for at komme til at sidde; han var virkelig nervøs.

„Jeg kom op til Dem“, sagde han, „fordi jeg havde glemt en Ting i Gaar. Det var saa selvfølgelig, at jeg ikke berørte det, men jeg vilde dog ikke kunne forsvare at have ladet den Eventualitet ude af Sagen“.

Petersen rynkede Brynene; — det var ham aabenbart imod at tale om den Ting nu, men han tog alligevel Plads i sin Skrivebordsstol og vendte Ansigtet lige mod Brask, ligesom ventende paa, hvad det vel kunde være.

I det samme gik Døren op, og Christobal traadte ind fra Dagligstuen.

Han bukkede for Brask.

„Jeg forstyrrer maaske?“ sagde han med et let Sideblik paa Petersen.

„Tværtimod“, sagde denne hurtigt. „Jeg har bedt Dem komme herop en Kvart før Elleve, fordi jeg nødvendigvis maa have besørget det, De ved nok, før Klokken slaar. Hvis Overretssagføreren altsaa vil undskylde mig et Sekund, saa kan vi tales ved her inde i Dagligstuen“.

Brask rejste sig.

„De skal ikke genere Dem for mig, jeg kan vente inde i Forkontoret“, sagde han hurtigt.

„Nej, paa ingen Maade“, faldt Petersen i. „Jeg kommer straks, jeg skal blot have fat i et Papir ude hos Frk. Henriksen“.

Petersen gik hurtigt ind i Forkontoret.

Christobal blev staaende i Døren til Dagligstuen. Han smilede over hele Ansigtet, og saa rystede han paa Hovedet:

„Det kneb med at komme ud af Fjerene, Hr. Overretssagfører“, sagde han. „De kan tro, den var høj i Gaar Aftes“.

„Det kan man ikke se paa Dem“, sagde Brask vendt imod ham.

„Paa mig kan man aldrig se noget“, lød det korte Svar.

Petersen vendte tilbage fra Forkontoret.

„Er der ellers noget nyt i Byen, Overretssagfører“, sagde han, medens han gik over Gulvet hen imod Døren.

Brask rystede paa Hovedet.

„De heller ikke, Christobal“, spurgte Petersen vendt imod Portugiseren.

„Jeg er lige kommen op af Fjerene“. sagde Christobal med det samme Grin som før.

„Ja, saa undskylder De et Øjeblik“, sagde Petersen og trak sig tilbage til Dagligstuen med Christobal.

Brask strakte Benene fra sig og tænkte videre. Det var Christobal, der havde skudt Nathan, det maatte være ham. Og Petersen maatte vide det

nu. Hvorfor havde han stillet Uret tilbage? For Klokken slog elleve, lige før Skuddet faldt, og nu var den tyve Minutter over!

Telefonen ringede.

Det maatte være Budskabet. Brask blev roligt siddende. Hvad vilde nu være det klogeste, at kalde paa Petersen og lade ham tage mod det, at lade Frk. Henriksen tage Telefonen eller — selv. Brask rejste sig med et Ryk; det ringede igen, og han greb Hørerøret og satte det for Øret.

Et Par Sekunder efter slog han Døren til Dagligstuen op paa vidt Gab og raabte ind imod de to, der stod derinde:

„Bankdirektør Nathan er myrdet, skudt i det Øjeblik, han vilde aabne Porten til Banken, død paa Stedet“.

Petersen sprang til:

— „Hvad siger De? — Nathan myrdet — hvorfra ved De det?“

„Telefonen“, sagde Brask hæst; hans Øjne søgte Christobal, der stod lænet til Marmorbordet midt i Stuen, tilsyneladende ganske uberørt.

„Myrdet“, gentog Petersen, „hører De, Christobal, Nathan er myrdet“.

„Bruger de nu ogsaa det i København“, sagde Christobal flegmatisk. „Tja, den udvikler sig“.

„Skal jeg saa tage Automobilet?“

„Nej, nu kan det være det samme“, sagde Petersen hurtigt. „Det lammer mig ganske, ændrer helt

alle mine Planer. Nathan myrdet! Fik de Morderen?”

Brask rystede paa Hovedet:

„Det er Warming, der ringer, han vil vist gerne tale med Dem selv“.

Petersen traadte ind i Kontoret og gik hurtigt til Telefonen. Brask blev staaende ved Lænestolen og betragtede ham nøje. Af og til kastede han et stjaalent Blik paa Christobal, der stod i Døren til Dagligstuen.

Det lod til, at Warming havde faaet Nyheden i Japanerbanken og straks telefoneret til Petersen; paa dennes korte Spørgsmaal var det at forstaa, at Etatsraaden endnu ikke vidste andet, end at Nathan var død, og at det store Bankmøde derfor var udskudt foreløbig.

Petersen var meget rolig.

Brask begyndte næsten selv at falde til Ro; det ligefrem godtede ham indvendig, at de to Mordere, — for det var Petersen og Christobal, der var Morderne — havde udleveret dem selv saa fuldstændig til ham, Niels Brask. Nu gjaldt det blot om at sikre sig Beviset, for saa — ikke at benytte det!

Længere kom Brask ikke i sine Ræsonnementer. Petersen ringede af.

„Det er en sørgelig Historie“, sagde han. „Personlig begræder jeg ikke Nathans Død, jeg tror heller ikke, Hr. Warming gør det, men saadan noget er altid uhyggeligt, og for mig personlig, for os, kære Brask, vil det betyde Spild af Tid og Tab af Penge“.

„Det vil det vel“, sagde Brask mekanisk. „Jeg kan i hvert Tilfælde spare mig at gaa op i Kineser-banken i Dag. Den lukker vel med det samme“.

„For i Dag, ja“ — føjede Petetersen til. „Vi haaber da, den lukker op igen i Morgen“.

Niels Brask vendte sig uvilkaarligt mod Christobal og blev ligesaa pludselig va'r, at Portugiserens Øjne hvilede meget skarpt og søgende paa ham.

Det løb ham uvilkaarligt koldt ned ad Ryggen. Sæt nu, at Skurken deroppe fra havde set ham blot fire Skridt bag ved Bankdirektøren.

Det kribblede ligefrem i ham, og han længtes efter at komme bort. Petersen lod heller ikke til at have særlig Brug for ham, og uden Aftale om nyt Møde trak han sig tilbage, virkelig ikke helt hyggelig til Mode.

Da Døren lukkede sig efter ham, traadte Christobal helt ind i Kontoret og sagde, idet han kastede med Hovedet mod den nys lukkede Dør:

„Nu skal jeg sige dig en Ting, Peddersen, jeg vil næsten lade mig hænge paa, at den Prokurator-tamp stod lige ved Siden af den lille, sorte Satan, da jeg skød“.

Petersen før sammen.

„Hvad er det, du siger?“ spurgte han.

„Det er muligvis Løgn“, sagde Christobal flegmatisk. „Men vi skal dog alligevel ikke lade være med at regne med, at det kunde være sandt“.

„Det vilde være slemt“, sagde Petersen halvhøjt, næsten for sig selv.

„Skal han saa ogsaa skydes“, sagde Christobal

raat, „saa burde man i Grunden have besørget det med det samme“.

Petersen tog sig til Panden.

„Tror du, han har Mistanke til os, Christobal?“
Christobal rystede paa Hovedet.

„Enten har han regnet det forbandet fint ud, eller ogsaa véd han ingenting. Jeg kan jo have set fejl. Men det slog mig lige med ét, mens jeg stod og saá paa ham. Naa, han gaar vel ikke til Politiet“.

„Du mener, han er selv et Stykke af en Kæltring“, spurgte Petersen med et svagt Smil. „Naa, hvorum alting er, det maa du finde ud. Jeg har Brug for Niels Brask, og han har været mig til Nytte mere end én Gang. Og nu kan jeg lige saa godt fortælle dig det med det samme: Det var Niels Brask, der hjalp os til Smaragderne, da du og jeg brød ind hos Juveler Sølvtoft den Nat, du ved nok“.

Christobal gloede dumt.

„Jeg Kvægpande, det har jeg aldrig tænkt paa før. Og han véd, det var dig og mig?“

„Han har aldrig sagt det“, sagde Petersen, „men jeg har mærket en Gang, at han kendte mig, og har du Ret i det, du sagde før, saa maa han bekende Kulør nu“.

„Det er dog Satans, man ikke kan faa Lov til at være i Fred“. —

Saa lukkede Petersen Kontoret i Anledning af det uhyggelige og sørgelige Mord paa Bankdirektør Nathan.

7. KAPITEL.

(Hvoraf det fremgaar, hvad der sker, naar man slaar en Bankdirektør ihjel, og hvor lidt det i Virkeligheden har at betyde, samt hvori Niels Brask beslutter sig til at tage Literaturen i Realitetens Tjeneste og Digteren Hareskov faar en god Idé, der gemmes til et senere Kapitel).

Det vilde være for meget sagt, at Hovedstaden gik ud af Fugerne ved Efterretningen om Mordet paa Bankdirektør Nathan. De velsindede, det er de Blade, hvis Udgivere og Læsere er lige mætte, var selvfølgelig rystede over det skete. De vejrede straks Anslag af sultne og derfor ondsindede Personer, Anarkister og den Slags. De Blade, der uden egentlig selv at være i slet Foderstand væsentlig læstes af mindre velnærede Individuer, fortabte sig i Betragtninger om Nemesis, om de navnløses Hævn mod Kapitalismen, idet de dog energisk hævdede, at den begaaede Daad ikke skyldtes deres hæderlige Meningsfæller. Kun et enkelt Blad erklærede, at den lille Satan laa paa sine Gerninger, men dette Blad redigeredes ogsaa fra den fjerde Busk paa Nørrefællø, hvor Redaktøren logerede.

Det, der opfyldte alle mest, var den Omstændighed, at man ikke anede, hvem Morderen var. Politiet fik sig kvikket op til en Husundersøgelse paa Stedet, og oppe paa Knasten i Genbohuset fandt man ganske rigtig det Gevær, som Christobal havde taget to Dage forud i Stjernestok. Det var savnet i Kastellet, men det bød selvfølgelig ikke mindste Holdepunkt for en Undersøgelse allerede af den Grund, at det af den kgl. Hærbestyrelse midlertidig var udleveret en theologisk Kandidat af den stærkeste indremissionistiske Farve, der ikke kunde mistænkes for nogen, end ikke den letteste brødefulde Handling. Og alle Efterforskninger efter Geværets underfulde Vandring fra Stjernestok til Vimmelskiftet blev selvfølgelig frugtesløse.

Bankdirektør Nathan var død; han fik i de forskellige Blade det forskelligste Eftermæle, og hans Uundværlighed fastsloges i den Grad, at det senere hen maatte blive paafaldende, i hvor ringe Grad han egentlig savnedes. Unge Nathan blev konstitueret som Direktør for senere at blive fast udnævnt, og Banken lededes i det samme fortræffelige Spor, hvori den tidligere havde været ledet af gamle Nathan. En af de Kolleger, der tydeligst og mest iøjnefaldende lagde sin Sorg for Dagen, var Etatsraad Warming, om hvem alle vidste, at Himlen ikke let kunde have vist ham større Velgerning end den, der ved Nathans Død var bleven ham beskaaren. Han satte sig i Spidsen for en stor Indsamling til et kostbart Monument for Nathan; han stiftede et Legat til Anvendelse i Kredse, hvor Bankdirektører kun sjæl-

dent færdes, kort sagt: han gjorde, hvad han kunde for at henlede Mistanken for Mordet paa sig, men da man nu en Gang ikke arresterer saa store Skatteydere paa Mistanke, slap han med en Række hæslige Skumlerier i Børskroge.

Politiet arbejdede hidsigt og energisk, særlig i den besiddelsesløse Del af Hovedstadens Befolkning. Det foretog det Antal Arrestationer, som Publikum nu engang forlanger, og Politiet blev haanet efter Noder, fordi de arresterede ikke var skyldige og de skyldige ikke arresterede. Alt, hvad der duede i Landet, deltog i Begravelsen, og Fru Emilie Rask begyndte saa smaat at spekulere paa, om hun ikke skulde benytte den almindelige Deltagelse i Nathans Skæbne til at prøve paa at liste de ulykkelige 600,000 Kr. ud af Millionboet. Hun søgte Petersen, og han henviste hende til Niels Brask.

Men Niels Brask raadede hende alvorligt fra det. For det første var det ikke nobelt at angribe den døde, og for det andet var det lige saa unyttigt at angribe den levende, og for det tredje kunde hun jo betragte Nathans sørgelige Død som en Art retfærdig Straf for hans Handlinger. Det valgte den fromme, gamle Dame at gøre, og det trøstede hende i Grunden ikke saa lidt.

Det store Bankmøde blev afholdt Dagen efter Nathans Begravelse og optoges væsentlig af Etatsraad Warmings Ligtale over den afdøde, der godt kunde have konkurreret med den gejstliges, der holdtes ved Graven. Man enedes om, at man handlede fuldkomment i den afdødes Aand ved at slutte

sig til den af Skillingsbanken givne Garanti for de halvanden Million i „Det gyldne Horn“, og man vedtog at rejse en Statue af den afdøde foran Etablissementet, da „Det gyldne Horn“ jo dog i aller egentligste Forstand kunde siges at have været hans store Tanke.

Ogsaa dette besørgede Warming, der overhovedet til Ærgrelse for unge Nathan paa alle Punkter tog Têten og indrettede sig fedt og godt paa gamle Nathans Efterladenskaber. Japanerbankens Aktier steg $1\frac{3}{4}$ $\%$, og medens man ødslede med Lovord paa den døde Nathan, nærmede man sig med søde Smigrerier til den levende Warming. En levende Middelmaadighed er dog i alle Retninger mere værd end en afdød Betydelighed.

Fjorten Dage efter Nathans Begravelse blev det første Spadestik gravet i Skoven paa „Det gyldne Horn“s Terræn. Ministeren var blandt de indbudte, og netop samme Dag behagede det den, hvem saadant undertiden, og det temmelig ofte, endda behager, at udnævne Grosserer Ferdinand Emil Petersen til Ridder af Dannebroke. —

Niels Brask grundede. Han var ret sikker paa, at Petersen ikke nærede nogen udpræget Mistanke til ham, og at baade Petersen og Christobal foreløbig vilde lade ham i Fred. Men paa den anden Side syntes han ikke godt, han kunde lade være med at foretage sig et eller andet. Kun var han ikke rigtig sikker paa, hvad det skulde være.

At Christobal havde skudt Nathan, og at Petersen var Anstifteren, derom tvivlede Brask ikke, men

paa den anden Side havde han jo egentlig ingen Beviser. Da Ordningen af Affæren med Skillingsbanken gik saa let, var der jo sikkert intet i Nathans Dispositioner, der kunde tyde paa, at Bankdirektøren virkelig — hvad Brask var overtydet om — vilde have lagt Strikken om Petersens Hals. Tværtimod, ikke en Røst fra Kineserbanken havde rejst sig mod „Det gyldne Horn“. Og naar man ikke kunde bevise Nathans onde Hensigter i denne Retning, blev der jo intet Grundlag for Mistanken mod Petersen og Christobal. Brask havde set Christobal gaa til og komme fra Huset før og efter Mordet; han havde konstateret, at der forelaa aftalt Spil mellem Petersen og Christobal, der aabenbart var den første, der havde meddelt Petersen Nathans Død. Men dette kunde ikke bevises.

Og var der saa overhovedet Grund til at rode sig ind i denne Affære? Brask stod endnu som Sagfører for „Det gyldne Horn“, der var mange Penge at tjene, og nu, da Warmings Supremati i Bankverdenen var slaaet fast, var der meget at gøre for Brask. Han besluttede sig derfor til foreløbig at indtage en afventende Holdning og kun indvi sin trofaste Ven, Digteren Hareskov, i Historien.

Han skrev derfor til Skjalden, der laa i Rungsted og digtede, og uden at forberede ham paa Hensigten med Besøget tog han derud en Fredag Eftermiddag.

Brask gav en udmærket Middag paa Badehotellet; derefter slentrede de to Venner op i Folehave Skov, og Hareskov fik det af Historien, som Brask

kendte. Digteren tog det med stor Sindsro. Han erklærede straks, at det som Detektivhistorie var et skidt Emne, fordi ikke en Gang Conan Doyle kunde tilvejebringe en Forbindelse mellem Brøden og Eftersøgningen.

„Ser du, Brask“, sagde han. „Lad os nu gaa ud fra, at du har Ret i, at gamle Nathan vilde krydse Petersens Planer. Du ved jo ikke andet derom, end at Petersen har sagt dig, at han vilde benytte Historien med den skaanske Fabrik til at gøre Nathan mør med. Deraf kan du slutte, at Nathan har trængt til at blive mør, men det er han maaske ogsaa bleven. Petersen har da i hvert Fald ikke fortalt dig, at Nathan vilde sætte sig mod den Ordning, Petersen ønskede. Dernæst har du set Christobal foran Huset, og alt det andet. Det kan være meget godt altsammen. Men det, der interesserer Læseren, — jeg ser nu Geschichten som en Detektivroman — er Geværet, Theologens Gevær, der er havnet paa 5. Sal i Vimmelskiftet. Har du noget som helst Holdepunkt der?“

„Intet“, sagde Brask — for han havde intet.

„Ser du, saa er det hele skidt“, sagde Hareskov afgjort. „Det er Conan DoYLES store Fortjeneste, at han altid leger saa fint med smaa Rekvisiter. Jeg giver ikke en Døjt for de psykologiske Forbryderromaner; maa jeg bede om Rekvisiter. Kan du bevise mig, at Christobal har transporteret Geværet fra Stjernestok til Vimmelskiftet, skal jeg tage min Hat af for dig“.

Niels Brask havde anbragt sig langs Jorden un-

der en høj Bøgestamme og stirrede op imod Kronerne med et vist filosofisk Fjernblik, der skyldtes Naturens Paavirkning.

„Hareskov“, sagde han, „du har før skrevet en enkelt god Roman; hvis jeg nu gav dig Stof til en rigtig Detektivroman, du kan jo for Eksempel kalde den Million-Hansen, vilde du da skrive den og udgive den for egen Regning?

„Det er jo det, jeg lever af“, var alt, hvad Hareskov svarede.

„Godt“, sagde Brask, „vil du saa hjælpe mig med at regne ud, hvorledes Christobal har faaet den Kanon slæbt fra Stjernestok, saa skal jeg fortælle dig, hvad jeg ved om Million-Petersen og Christobal, og hvorledes jeg en Gang for, lad mig se, 10 Aar siden har været med til at gøre Indbrud hos den samme Juveler, der nu har leveret Petersen Ridderkors, i Selskab med netop de to Herrer“.

Hareskov afbrød.

„Ønsker du, at jeg skal kompromittere dig med den Roman? For hvis det er dit udtrykkelige Ønske, saa skal der fra min Side ikke være noget i Vejen“.

Niels Brask kluklo paa sin gamle Maade.

„Ser du, Hareskov, jeg har besluttet at gøre en Ende paa Petersen af Grunde, som du endnu ikke faar at vide, og jeg tror virkelig her at have fundet en Maade, paa hvilken jeg kan tage Kunsten i det praktiske Livs Tjeneste. —

Nu skal du først og fremmest have Historien om Indbruddet hos Sølvtoft“.

Og denne Historie fik Hareskov, der henfaldt i dyb, spekulativ Tavshed.

Saa sagde han:

„Og uagtet du hele Tiden har vidst, at denne Petersen og hans Inspektør var to almindelige Indbrudstyve, har du i over et Aar været deres juridiske Konsulent, arbejdet sammen med dem og i Fællesskab med Etatsraad Warming, vor Bankverdens Pryd, og Ministeren, vort Statshus' Zirat, været med om et Millionforetagende, der nu for ganske nylig er ført ud i den første Realitet“.

Niels Brask laa og nikkede fredeligt.

„Du er en Forbryder, Niels Brask“, sagde Hareskov dybtonigt, „og du fortjener at afsløres“.

Niels Brask sprang op.

„Kæreste Digter, det er jo lige netop det, jeg beder dig om at gøre. Jeg udleverer jo mig selv til din fantasifulde Pen“.

„Af Samvittighedsnag?“ spurgte Hareskov dystert.

Niels Brask rystede paa Hovedet.

„Nej, kære Ven, men jeg ønsker ikke en Gang ved behagelig Lejlighed at faa akkurat saadan et lille Hul i Hovedet, som salig Nathan fik“.

Hareskov rynkede Brynene.

„Nathan fik sin fortjente Lod. Jeg har altid hadet denne lille, onde Mand, og du selv . . .“

„Meget rigtigt“, afbrød Brask. „Men den Art Væsner som Nathan straffer man her i Landet med at udnævne dem til Gehejmeraader, og det er uciviliseret paa anden Vis at behandle dem efter Fortjeneste. Hvis du med din Pen kan gøre det klart

for alle, hvor stor en Synder jeg er, saa vil det medføre, at ogsaa jeg ophøjes til noget mærkbart, f. Eks. Etats- eller anden Slags Raad, og jeg ønsker ikke noget Hul i Hovedet formedelst Don Christobal eller andre oversøiske Røvere.

„Det er altsaa personlig Fejghed“, skumlede Hareskov.

„Du kan kalde det, hvad du vil“, sagde Brask og rystede Skovbund af sig. „Nu har jeg i Sinde at gardere mig selv, og Selvopholdelsesdriften har alle Dage været en meget vigtig, menneskelig Drivkraft, om ikke den eneste“ —

De fulgtes ad ned mod Strandvejen, Hareskov var bleven tørstig. Han brummede ikke saa lidt.

„Hvordan Fanden bærer man sig ad med at stjæle et Gevær i Stjernestok og slæbe det op paa et Kvistkammer i Vimmelskaftet?“

Niels Brask lo.

„Ja, lille Hareskov, det er jo netop det, du skal lære mig. Det er derfor, I Digtere faar Statsunderstøttelse, naar I er heldige. — Sæt dig nu her og regn ud, hvorledes du vilde lade en af dine Skurke gribe den Sag an“.

Digteren kløede sig i Hovedet.

„Ja, det kan gøres paa mange Maader“, sagde han. — „Men det Satans ved det er, at denne Christobal kun har gjort det paa én. Der er ikke andet for, end at han maa fortælle os det. Jeg har en knagende god Idé — du, Brask, en knagende god Idé“.

Digteren dansede hen ad Vejen. —

Og Brask forstod, at Aanden var kommen over ham. Men da han ønskede, at Idéen skulde uddybes og tage Vækst i Bredden, lod han Digteren i Fred og gav ham en halv Flaske Champagne at lække sig ved.

— — — — —

Imidlertid enedes Petersen og Christobal om, at de havde taget fejl med Hensyn til Niels Brask, men det paalagdes Christobal at se at faa ud af Brask, om han havde nogen som helst Mistanke om, at Direktøren for Aktieselskabet „Det gyldne Horn“ havde forsøgt sin Lykke hos Guldsmed Sølvtoft en mørk Vintermorgen. Og under alt dette indregistreredes Mordet paa Nathan under Kategorien uopdagede Mord, idet der indhentedes Krigsministeriets Tilladelse til, at Gevær af Model 1891 Nr. 671 ved 1. Regiments 15. Bataillon udgik af Krigsmateriellet og opbevaredes i Politiets Museum, hvor det kom til at føre en meget fredelig og uomtumlet Tilværelse, medens den Guds Mand, Theologen, fik et nyt Mordvaaben udleveret.

Bankdirektør Moritz Nathan var overgaaet til Historien og forelaa nu kun som et ualmindelig fedt Bo.

Det vilde have ærgret ham umaadeligt at se Etatsraad Warming brede sig, men Tilværelsen er i denne Henseende barmhjertig. Det gode, han havde gjort, blev glemt, og hans onde Gerninger levede efter ham.

Det sagde i det mindste Enkefru Rask.

8. KAPITEL.

(Hvori Niels Brask erfarer, at Hamlets berømte Replik: Svaghed, dit Navn er Kvinde! ikke altid rummer Sandheden, hvis ikke netop Kvindens Styrke undertiden er en anden Form for hendes Svaghed).

Niels Brask aflagde uanmeldt Visit paa Villa „Dannevang“ og traf Frk. Elinor i Havestuen. Hun var alene hjemme. Det var Synd at sige, at hun blev glad ved Besøget. Efter den Aften i Skodsborg havde Elinor med Villie og Fasthed i samme fjernet Niels Brasks Billede af sine Tanker. Hun havde givet den anden Haab, hun følte sig draget af det hos ham, hun ikke forstod, hun vilde være ærlig imod ham, og hun vidste godt, at Brask var hans Fjende. Hun forstod derfor ogsaa straks, at Brask kom for at tale til hende om ham.

Det gjorde Niels Brask. Han var vel forberedt, og derfor faldt hans Ord lindt og velvilligt, som de plejede at falde.

„Jeg har selvfølgelig ikke Krav paa Deres Fortrolighed, Frk. Warming“, sagde Brask, da de var

komne lidt ind i Samtalen, „men vi har kendt hinanden i mange Aar, og De ser, jeg er en trofast Ven. Man siger, at De interesserer Dem for denne Petersen, er det sandt?“

„Hvis De med denne Petersen sigter til Faders Ven, Direktør Emil Petersen, saa er det sandt“, sagde Elinor lidt spidst, „men for Resten tror jeg ikke, vi to skal tale sammen om ham“.

„Naa, det er altsaa kommet saa vidt“, sagde Brask lidt stødt.

„Slet ikke saa vidt“, afbrød hun rask — „overhovedet er det slet ikke kommet, men jeg véd, at De ikke er hans Ven, og jeg ønsker ikke at høre ondt om ham. Det vilde min Fader ikke heller taale i sit Hus“.

„Vi to kender vist hinanden godt nok til at holde Deres Fader udenfor vor Samtale“, sagde Brask alvorligt, „og vi er gamle nok begge to til at svare for os selv. Jeg vil tale til Dem om Petersen. De staar i Begreb med at gøre noget forfærdelig galt, Frk. Elinor. Og det har jeg vel i det mindste Ret til som en gammel Ven af Dem at sige Dem, hvad jeg mener om denne Mand. Er Deres Interesse ikke stærkere, end at De ikke ønsker at vide Besked, saa er den ikke meget dyb, eller De er ikke længere Dem selv“.

Elinor foldede Hænderne over Knæet og så lidt drillende paa Brask.

„De er jaloux, Brask, det nytter ikke noget. Med Dem gifter jeg mig aldrig, og selv om De er min

Ven, maa De ikke trække for store Veksler paa mit Venskab og min Taalmodighed“.

„Det vil jeg heller ikke“, sagde Brask stilfærdigt. „Jeg vil blot aabne Deres Øjne. Den Mand, De interesserer Dem for, er en slet og ret strugglende Plebejer, et Underklasseindivid, der af Tilfældigheder er baaret op i Egne, hvor han slet ikke hører hjemme, og som i sig selv intet er værd“.

Elinor lo drillende.

„Og jeg, som troede, De var en uhyre frisindet og radikal Mand, Brask. En ren Socialist og Rege-
ringsmodstander af uanfægtet Oprigtighed“.

„Det véd De godt, jeg ikke er“, sagde Brask alvorligt. „Jeg er radikal, det vil sige, jeg kræver politisk Ligeret og Indflydelse for alle; jeg vil ikke, at de faa under nogen Form skal herske over de mange, jeg vil, at alle Chancer skal være aabne for alle. Og jeg er frisindet, det vil sige, jeg anerkender selv alles Ligeret med mig, forsaavidt det angaar, som Samfundet holder i sin Haand og kan give. Men lige saa sikkert hævder jeg min Ret til at vælge de Mennesker, jeg vil slutte mig til, min Ret til at dyrke det, jeg anser for værd at dyrke, handle, som jeg anser det for værdigt at handle. Og jeg værner det, der er mig værdifuldt, mod alle. For mig har den særlige Kultur, som er Deres og min, sit eget uangribelige Værd. De er for mig mere værd end Deres Kammerjomfru, og jeg er for mig selv mere værd end Folkerepræsentanten for Snoldelevkredsen. Jeg forlanger ikke, at Deres Kammerpige eller Folketingsmanden skal erkende det, begge maa

inderlig gerne anse sig for uendelig meget mere værd end jeg, men jeg vil ikke tvinges i min egen Dom“.

„Det vil sige, at De er akkurat det modsatte af, hvad De gaar og gælder for, Brask. De er en forbenet Storborger ligesom Fader og de andre“, sagde Elinor glad over, at Samtalen tog en almindelig Vending.

„Nej“, sagde Brask, „der tager De fejl. En pukkelrygget er pukkelrygget og en enbenet er enbenet, den politiske Lighed kan ikke skaffe den første af med Pukkelen eller skaffe den anden det Ben, han mangler. Den kan ligesaa lidt gøre en Mand som Petersen til en Gentleman, om De saa hænger ham ligesaa tæt til med Storkors, som Bæstet er bleven overhængt med Ridderkors. Og mit Frisind er af politisk Art, mærk Dem det vel. For mig er det at være Overklassemand en faktisk Tilstand, der kun har Værdi for mig som saadan, ikke berettiger mig til at herske over andre eller se andre over Hovedet; men et Gode for mig er det, og jeg kræver det hos de Mennesker, jeg skal stille individuelt lige med mig. Det gør vi alle, De ogsaa, naar De tænker Dem om. Træsko, Degneslips og højre Haand som Lommetørklæde diskvalificerer ikke sin Mand til Konseilspræsident, naar Manden ellers er dygtig, men De vil vel ikke forlange, at jeg skal lægge mig efter særlig det sidste Tag. Derimod vil den, der har de anførte Ejendommeligheder, uvægerlig stræbe efter det, der kendetegner mig som Over-

klassemand — og som naturligvis er andet og mere end Laksko og Lommetørklæde.

Hvad det er, det ved vi allesammen, de andre ogsaa. Det er slet ikke nødvendigt for dem, men det trækker os ned at slaa af paa det. Og jeg er imod alt det forlorne Frisind, der prøver paa at bilde Folket ind, at de store kulturelle Goder, fordi de efter Samfundets uheldige Natur ikke kan være alles, er Onder hos de faa, der nyder dem.

Det er en daarlig Lighed, der skabes ved at fjerne det værdifulde, og vi, der har Værdier, skal dele dem med de andre, naar vi kan, men ikke slaa en Tomme af Kravene.

Det gør De, hvis De deklasserer Dem ved at gaa hen og forelske Dem i en Mand som Petersen“.

Elinor sad med Haanden under Kind og lyttede til Brasks Veltalenhed.

„De burde hedde v. Brask“, sagde hun smilende, „og være Kammerjunker“.

Niels Brask saá op.

„Og ved De saa, at Deres Petersen er en ganske almindelig Eventyrer. Jeg nærer ingen særdeles Respekt for Ejendomsretten, der er ved at komme i alvorlig Miskredit. At Petersen paa et givet Tidspunkt har ernæret sig som Indbrudstyv, anfører jeg ikke for at forklejne ham. Der findes mange brave Indbrudstyre her i Verden. At han for nylig har ladet Deres Faders Ven, Nathan, arkebusere af sin trofaste Christobal, er en Hemmelighed, som De foreløbig erfarer først af mig, men som jeg forresten agter at delagtiggøre Offentligheden i, fordi jeg har

i Sinde at slaa denne Karl ned, mere end fordi jeg egentlig finder det, han har gjort, særlig kompromitterende. Jeg respekterer til en vis Grad Verdens Dom af praktiske Hensyn, og De skal ikke knyttes til en Indbrudstyv og Snigmorder“.

Elinors Hænder løstes af deres Greb, og hun betragtede Brask med aaben Mund og store, runde Øjne.

„Er De bleven sindssyg, Brask?“ sagde hun.

„Nej“, sagde Brask. „Jeg fortæller Dem blot dette her, fordi det nu en Gang er Skik i Danmark at udtale sig ret uforbeholdent om sine Medmennesker, naar man sidder inde med Viden om dem. Jeg ved dette her og synes, jeg bør fortælle Dem det, inden jeg fortæller andre det. Jeg kan ikke bevise det — endnu, saa De kan skaffe mig alvorlige Vanskeligheder ved at lade det gaa videre. Sandt er det imidlertid, derfor fortæller jeg Dem det. Jeg regner ikke paa, at De skal bryde Dem om denne Bagvaskelse, som De maaske vil kalde den, men jeg trængte til at sige Dem det“,

„Hør nu, Brask“, sagde Elinor. „De kender mig og ved, hvordan jeg er. Jeg ved, at De ikke er nogen Slyngel, men det, De her gør, er ikke fair. De beskylder en Mand, med hvem De staar i Forbindelse, for Handlinger, der vilde bringe ham i Tugthuset, og samtidig siger De ganske roligt, at De ikke kan bevise det. Hvad skal jeg tro om saadan Færd?“

Niels Brask rystede paa Hovedet.

„Frk. Elinor, véd De da ikke, at Beviset er en

juridisk Opfindelse, der er nødvendig for at skabe en vis Sikkerhed i Samfundet, Mand og Mand imellem er ikke en Pibe Tobak værd. Naar jeg siger Dem det, jeg har sagt om Petersen, saa er det, fordi jeg véd det. Jeg siger jo ikke, jeg tror det. Jeg siger, jeg véd det. Forlanger De Bevis, saa maa jeg svare, at det kan De kun faa ved at tro, som jeg tror. Og vil De ikke det, maa jeg renoncere paa Deres Tillid“.

„Véd Far det?“ spurgte Elinor.

Niels Brask smilede:

„Deres Far vil gerne tro paa Petersen, og derfor vil der kræves et stærkere Bevis, end jeg kan levere i Øjeblikket. Jeg vil slet ikke tale til ham om det. Jeg vil advare Dem mod den Mand, De er ved at kaste Dem bort til. Jeg vil saa Tvivlens Sædekorn i Deres Sjæl — og saa vil jeg gaa“.

„Vil De fortælle mig, hvad De véd“, sagde Elinor fredeligt.

Og saa fortalte Niels Brask, hvad han vidste.

Elinor lyttede meget opmærksomt, saa sagde hun alvorligt:

„De forstaar jo selv, Brask, at det kan De ikke fælde nogen Mand paa —“.

Brask nikkede.

„Jeg tror det ikke“, sagde Elinor bestemt. „Det lyder som en daarlig Roman“.

„Tænk over det“, sagde Brask. — „Jeg har sagt, hvad jeg vilde sige“.

Han rejste sig for at gaa.

Elinor standsede ham.

„Brask“, sagde hun, „maa jeg spørge Direktør Petersen, om det, De siger, er sandt?“

„Nødig“, sagde Brask.

„Giver De mig Lov til det, eller forbyder De mig det?“ sagde hun og saá fast paa ham.

Brask fik en pludselig Idé.

„Frk. Elinor“, sagde han, — „hvis De elskede en Mand, vilde det saa betyde noget, at han var, som jeg har skildret denne Mand“.

„Jeg udtaler mig aldrig om Almindeligheder“, sagde Elinor stolt.

„Saa vil jeg berolige Dem med, at det, jeg her har siddet og fortalt Dem, er Indholdet af en Bog, som min begavede Ven, Digteren Hareskov, har skrevet, og hvori han tager Petersen til Model“.

„Det er altsaa ikke Sandhed“, sagde Elinor og saá vist paa ham.

„Nej“, sagde Brask.

„Overretssagfører Brask“, sagde hun alvorligt. — „I Dag har De ikke været heldig. Min Forlovelse med Petersen er et Tidsspørgsmaal —“.

Saa vendte hun ham Ryggen.

— — — — —
Brask havde ogsaa en Fornemmelse af, at han ikke havde været heldig. Men han kunde jo dog ikke lægge Kortene paa Bordet uden Bevis. Og han forlangte jo ogsaa Bevis.

Der var intet.

Brask tog til Byen, og paa Kongens Nytorv løb han lige i Armene paa Digteren Hareskov.

Digteren Hareskov straaledede over hele Ansigtet som en nyslaaet Firskilling.

„Brask“, sagde han, „jeg har det, — jeg har det“.

„Hvad har du?“ spurgte Brask, han forstod ikke, hvad Skjalden mente.

„Geværet. — Nu véd jeg det hele. Ser du, jeg kommer ned ad Købmagergade i Gaar Aftes ved Femtiden, og der møder jeg saa den lille, rare Kritikusk fra „Intelligensbladet“, Rosenstilk, du véd ham med de franske Digtere, i den dejligste Slaveuniform, jeg nogensinde har set: Sortegrøn Borgervæbningsjakke med blaa Bukser og Knæer i dem. Han saá yndig ud, og ved du saa, hvad han slæbte paa: en Muskedonner af Model 1891. — Der har vi det hele. Christobal har hugget en Borgervæbningsuniform og sneget sig ud i Kastellet; dér har han neglet Kanonen og saa fremdeles —“.

„Du er en stor Digter, Hareskov“, sagde Brask med et beundrende Udtryk i hele Hovedet.

Og derpaa inviterede han Digteren i Tivoli, hvor de tilbragte en behagelig Aften og nød megen og god Mad.

De sad saa og talte om Bogen, og hvordan den skulde være, medens de tog deres Whisky udenfor Nimb.

„Tror du ikke, Skjald, at det er det fornuftigste, at du udgiver den Bog anonymt?“ sagde Brask og lagde Hovedet paa skraa.

„Nej“, sagde Hareskov. „Anonyme Bøger skal være bedre skrevne, end jeg kan skrive, for at

virke. Jeg har et lille Navn med Rette eller Urette, og den Kredit, det har skaffet mig, øger Bogens Virkning. Det er Firmamærke, du“.

„Jamen, blot det ikke skader Firmaet“, sagde Brask. „Du bliver Uvenner med de Mennesker, der føler sig ramte eller blot tror, du sigter paa dem. Jeg vil slet ikke tale om Finansloven, alle Digteres Haab, den kommer du aldrig paa, og en stor Del af Publikum bliver gal i Hovedet paa dig, for ikke at tale om Pressen, der vil kalde det en Finansoperation og derfor sjofel“.

Digteren saá stort paa Niels Brask.

„Du véd, at Drachmann tjente 22,000 Kr. paa sin eneste virkelige Træffer; det skal være Rekorden i dansk Literatur økonomisk set, og det vil du, Storborger, vel ikke kalde en Finansoperation. Nej, danske Digtere kan ikke tjene Penge paa en Bog. Hvad Finansloven angaar, kommer jeg aldrig paa den; jeg er ikke rettroende og har ikke saa meget Talent, at det ikke kan forsvares at undlade at tage Hensyn til mig, og hvad Publikum angaar, saa er det sandt nok, at de Digtere staar sig bedre, der fortæller de mange og mægtige, at de er fortræffelige, og det skulde jeg ogsaa gerne gøre, hvis der var noget virkeligt at opnaa ved at forbedre sig. Men det er vi jo enige om, der ikke er. Altsaa gaar jeg den lige Vej, der tiltaler mig. Jeg forfølger det Maal, vi har sat os: fortæller de to Svindlers og Morderes Historie og benytter Lejligheden til ganske usminket at sige det, som du og jeg og vores nu en Gang siger om Folk og Fæ, uden

smaaligt Hensyn til, om det behager Folk eller fornærmer Fæ. Det er alligevel ganske rart at have det samlet paa et Sted, og skal vi middelmaadige Digtere gøre os noget Haab om at forsvare vor Berettigelse for Eftertiden, saa er det ved at tegne op det, vi ser, og det, vi kan gengive. Vi gaar dog ikke og tager Folks Penge for slet ikke at gøre fjerneste Gavn; det lader vi de statsunderstøttede om. — Punktum“.

Brask trak paa Skuldrene.

„Som du vil, Digter. Nu har du altsaa Planen til Million-Hansen; den skal indeholde en Beskrivelse af Indbrudstyveriet hos Sølvtoft, som du kan kalde Guldborg, en Skildring af Petersens Deltagelse i Banklivet og af „Det gyldne Horn“ m. m. Blot maa du love mig denne Gang at skaane Warming og forpligte dig paa Æresord til ikke saa meget som at hentyde til Elinor Warming“.

„Det bedste kan man aldrig faa med“, sagde Skjalden med et Suk. „Undertiden er jeg lige ved at skrive Sophus Bauditzsk, fordi jeg føler, at man alligevel aldrig kan sige hele Sandheden. Dog, ser du, det virkelig kriminelle er jo ikke det, jeg skriver, men det Læserne, lægger ind i det. Er der ingen Sandhed i det, saa kan det jo ingen skade. Vel?“

„Nej, Folk hjælper sig med lige saa mange Dele Løgn“, sagde Brask og lo. „Det er dog det, Folk helst tror. Og saa til Værket, Skjald. Udødeligheden naar du ikke, men kunde du gøre dig fortjent til

at blive saltet ned af den Sørensen, det er Mode at krybe for, saa har du ikke levet forgæves". —

Med disse Ord indviede Niels Brask Million-Hansen, der bestemtes til Udgivelse paa et ungt, fremadstræbende Forlag.

9. KAPITEL.

(Det er meget kort og handler om det Uheld, der tilstødte Don Christobal de Vega).

Det gjaldt nu for Niels Brask og Anton Hareskov at gøre den ene af deres Modstandere uskadelig.

Planen var i og for sig skummel, men den var lagt med ikke ringe Snedighed og skyldtes Niels Brask. Christobal havde den Fejl, at han, naar han blev fuld, blev raa og krigerisk. Han følte en stærk Lyst til at genere sine Medmennesker, løbe dem paa Ærmet og ganske særlig forulempe Søfolk med Damer. Denne elskværdige Uvane kendte Brask; han vidste ogsaa, at Christobal led af et indgroet Had til Politibetjente, der, naar han var fuld, kunde stige til et sandt Raseri og ofte havde bragt ham meget nær til en alvorlig Konflikt med Loven.

Disse Svagheder vilde de sammensvorne benytte sig af. De vilde tage Christobal med ud i Skoven, give ham en dundrende Middag paa Bellevue og saa faa ham op paa Bakken, hvor han ganske sikkert vilde komme i Klammeri med nogle Bakkegæster.

Saa vilde Nordre Birks aarvaagne Politi blande sig i Klammeriet, og hvis Don Christobal var fuld nok, hvad Brask og Hareskov maatte sørge for, at han var, vilde det gaa saa stærkt ud over Betjentene, at Christobal maatte blive arresteret og saaledes være afskaaret fra alt Samkvem med sin Herre og Mester, naar Bogen kom ud og Røret blev vakt. Det var en ualmindelig skummel og hæslig Plan, men den tjente et godt Formaal. Det gjaldt blot for Niels Brask og Hareskov at salvere sig i Tide og ikke blive dragne ind i de egentlige Optøjer. Overfor Birkedommeren i Nordre Birk, som var Brask's gode Ven, kunde han altid forklare det hele og udnytte Situationen i sit Formaals Tjeneste.

Nu var man naaet saa vidt, at man stod ved Kirsten Pils Kilde, og Christobal var mægtig drukken.

Han talte højt og gestikulerede, vilde absolut have sine to Følgesvende op til Bakkens Hvile, hvor han kendte en Satans dejlig Sangerinde, der hed Hulda og elskede ham. Det var begyndt at blive mørkt, og de to sammensvorne var ikke helt hyggelige ved Følgeskabet, men paa den anden Side, Planen maatte føres igennem.

Christobal gik foran og sang af fuld Hals. De to andre holdt sig et lille Stykke bag ham. Pludselig dukker der op foran dem en høj Mand, klædt i blaat Jakkesæt, ledsaget af en temmelig utvivlsom, altfor gullokket Dame.

„Hvad, gaar Du med min Kæreste paa Bakken?“ sagde Christobal og dinglede lige ind imod den høje.

Det var en Svensker, og han langede Christobal en vældig Lussing ud. Portugiseren tumlede et Par Skridt tilbage, saa samlede han sig som en Los i Spring og satte lige ind paa Svenskeren, idet han anbragte sit Hoved i hans Mellemgulv. Den lange vaklede og styrtede bag over, mens Damen udstødte et skarpt Hvin.

Der kom et Par Herrer til, og Don Christobal fik et kraftigt Anfald af Bersærkergang. Det var som sagt hans elskværdige Svaghed, og de to skumle Følgesvende lod ham rase ud; jo mere Fortræd han gjorde, jo fastere kom han til at sidde.

Saa skingrede en Fløjte oppe ved Politivagten, og trip trap lød de tunge Fodslag af Ordenshaandhæverne, der kom til.

Christobal kæmpede som en rasende, og tre Mænd laa allerede sprællende paa Jorden, medens den kæmpende Portugiser ude af sig selv slog og fægtede om sig med sine lange Arme.

Politibetjentene var to smaa, men faste Karle af den nordsjællandske Type. De gik lige løs paa Bersærken, og da Christobal i Halvmørket saá de to Guldkasketter blinke, blev han yderligere vild og udstødte de forfærdeligste Trusler:

„Kom her hen, I to Panserdyr, carambo — carrajo — jeg skal flække Jeres Pandeskaller, I for-dømte Djævla“, og saa bandede han paa de fleste søfarende Nationers Sprog, som han havde for Skik.

Sine to Følgesvende havde han helt glemt.

Den ene af Betjentene gik det temmelig ilde. Christobal langede ud efter ham og slog ham saa-

ledes i og over det venstre Øje, at den stærke Betjent drattede om som en Vante. Saa maatte Klingen frem af Hirschfængerens, og det endte, som det skulde. Don Christobal laa rasende og fraadende paa Jorden, sølet i Blod og Snavs, bunden paa Hænder og Fødder midt i et vældigt hujende og raabende Opløb.

Niels Brask og Anton Hareskov listede af.

„Véd du hvad, Digter“, sagde Brask. „Dette her er lige ved at være det sjofleste, vi endnu har gjort“.

„Ja“, sagde Digteren, „hvad skal man sige, den straffende Retfærdighed er nu en Gang en bandsat smudsig Affære. Jeg plejer ogsaa altid at holde med Forbryderne, men denne Gang er du og jeg jo enige om at gøre en Undtagelse“.

„Tja“, sagde Brask, „det værste staar endda tilbage; men lad os nu se at komme hjem. Jeg skylder Warming at forberede ham, og i Morgen fyrer vi jo Million-Hansen af“.

„Vi gør saa“, sagde Digteren.

10. KAPITEL.

(Hvori Niels Brask gør Etatsraaden sin Opvarthning og fremstiller sin Plan for ham, uden at den egentlig kan siges at gøre rigtig Lykke i Bankkredse — og lidt om Petersen, meget lidt).

Etatsraad Warming havde travlt; det havde han i Grunden altid, men det lykkedes dog Brask at opnaa den ønskede Audiens i Japanerbankens rummelige Direktørværelse.

Forholdet mellem Etatsraaden og Brask var blevet køligere, fordi Overretssagføreren efter Samtalen med Elinor demonstrativt havde frasagt sig alt Samarbejde med „Det gyldne Horn“; og det, der i Grunden havde gjort Etatsraaden mest for-
tørnet paa Brask, var den Omstændighed, at den unge Sagfører, da han sendte Afregningen til Petersen, ikke havde beregnet sig en Øre i Salær for det betydelige Arbejde, han havde haft med Aktieselskabet.

Dette opfattede Etatsraaden som en grov Fornærmelse. Elinor havde ikke talt til sin Fader om sit sidste Møde med Brask, men Etatsraaden forstod,

at der var hændet noget meget alvorligt, og selv om han maatte erkende, at den unge Mand maaske kunde have nogen Ret til at blive fortørnet paa Elinor, eller rettere til at føle sig tilsidesat, syntes han dog, at det var for dumt at blande disse private Sager ind i det store Forretningsforhold, som de slet ikke vedkom.

Han modtog alligevel Brask velvilligt; det var jo muligt, at den unge Mand var gaaet i sig selv og kom for at gøre en Art Undskyldning for sin uforstaaelige Optræden.

Brask var høflig, men mod Sædvane meget tilknapet og formel.

Etatsraaden lod ham tage Ordet, og Brask gik lige løs paa Sagen.

„Jeg skylder Dem en Art Forklaring“, sagde han, „ikke saa meget for det, der er sket, som for det, der vil ske“.

Det forstod Etatsraaden ikke.

„Jeg antager, at De har i Sinde paa sædvanlig Vis at kundgøre Deres Datters Forlovelse med Direktør Petersen. Godt. Jeg kan ikke hindre Deres Forehavende, men jeg kan sige Dem, hvad jeg agter at foretage mig. De maa ikke misforstaa mig; dette her er ikke Trusler. Jeg truer aldrig, det er baade sjofelt og dumt. Men jeg siger Dem, at i Morgen vil denne Mand være den mest kompromitterede Mand i Landet og om faa Dage maaske endog arresteret og sigtet for en meget alvorlig Forbrydelse“.

Det gav et Sæt i Etatsraaden, men han betvang

sig og tav. Han anede slet ikke, hvorom det drejede sig, og det var ham umuligt at finde noget som helst Grundlag for Trusler i det, der var ham bekendt.

Brask fortsatte:

„Jeg mener at kunne bevise, at Direktør Petersen for det første har gjort sig skyldig i et her i Byen for en Aarrække siden meget omtalt Indbrudstyveri, der vel er glemt nu, men vil blive behørig opfrisket. Etatsraaden husker det sikkert; det var Indbruddet hos Guldsmid Sølvtoft for 10 Aar siden“.

Etatsraaden smilede; den gode Brask maatte virkelig være gaaet fra Forstanden, og det forklarede hans besynderlige Optræden ogsaa i Forretnings-sager.

„Dernæst“, sagde Brask, „mener jeg at kunne bevise, at det er Petersen og hans medskyldige i det fornævnte Indbrud, den saakaldte Christobal de Vega, der har myrdet Bankdirektør Nathan —“

Etatsraaden greb om Stollænet og så sig lidt forskrækket om; det var virkelig uhyggeligt at være ene med denne gale Mand. Og Etatsraaden var stærkt betænkt paa at tilkalde et af Bankbudene. Men saa besluttede han sig til at tale den stakkels, unge Mand efter Munden.

„Det, De der siger, er højst mærkværdigt“, sagde han forekommende, „og jeg er Dem meget taknemmelig, fordi De gjorde mig opmærksom derpaa. Men disse Meddelelser burde De vel egentlig ikke give mig, men derimod Politidirektøren, under hvem sligt jo sorterer“.

Brask nikkede.

„Det vilde jeg ogsaa under almindelige Omstændigheder gøre, men i dette specielle Tilfælde har jeg valgt en anden Vej. Petersen har uomtvistelig reddet Deres Datters Liv; hun har fattet en, lad mig sige det, uforstaaelig Tilbøjelighed for denne Mand, og hun har tvunget igennem, at De ikke stiller Dem mod hendes Ønsker. Der er Grunde til at skaane ham, eller rettere den ene Grund, at han har frelst hendes Liv. Jeg har sagt hende, hvad jeg véd om Manden, og hun tror mig ikke. Jeg giver ham altsaa denne ene Chance endnu, og da jeg ikke ønsker at forhandle med ham, beder jeg Dem overtage dette Hverv. De er nærmest til det“.

Etatsraaden vrikkede paa Stolen. Hvis Brask var gal, kunde det jo ikke hjælpe at sige ham imod. Altsaa Etatsraaden maatte fire af. Han saa smilende paa Sagføreren og sagde saa meget venligt:

„Forlanger De, kære Brask, at jeg skal gaa hen til Direktør Petersen, en Forretningsforbindelse, en anset Mand, Ridder af Dannebrog, Direktør for et stort Aktieselskab, til hvilket jeg er nøje knyttet, en Mand, der nylig har anholdt om min Datters Haand, og sige: — Min Herre, De er en Indbrudstyv og en Morder — Forsvind! Det vilde unægtelig være højst dramatisk og originalt, men i de Kredse, hvori jeg er vant til at færdes, bærer man sig nu en Gang ikke saadan ad, og hvis De vil være ærlig, kære Brask, heller ikke i Sagførerkredse er det godt Latin“.

Niels Brask fulgte sin Natur, — han smilede. Det trøstede Etatsraaden lidt, men helt rolig var han ikke.

„Jeg kan godt forstaa, De bliver forbavset“, sagde Brask, „og De kan være overbevist om, at hvis jeg ikke var sikker i min Sag, kom jeg ikke til Dem. Men jeg er sikker i min Sag. Omstændighederne har ført med sig, at De og jeg ikke staar overfor hinanden, som vi har staaet før. Men De kan tro mig, om De vil, jeg nærer Agtelse for Dem, og jeg nærer Venskab for Dem. Jeg vil ikke, at De og Deres Datter, som jeg trods alt sætter saa højt som nogensinde, skal drages ind i en hæslig og gemen Affære, som jeg ikke kan standse, om jeg end nok saa gerne vilde, fordi Hemmeligheden ikke er min“.

Det lød meget fornuftigt, syntes Etatsraaden, men gale Folk kan jo undertiden gebærde sig meget fornuftigt, altsaa det gjaldt om at være paa Post.

„Kære Brask“, sagde han. „Jeg kan ikke se andet, end at De, hvis De virkelig nærer den Mistanke til Direktør Petersen, som De antydede for mig, og som — De maa undskylde mig — forekommer mig aldeles absurd, maa henvende Dem til Politidirektøren og foranledige en Undersøgelse, der meget hurtig vil vise, om De har Ret eller ej. Jeg skal saa, med Tak til Dem for Deres Hensynsfuldhed mod mig og min Datter, udsætte, hm — kortsagt, jeg skal afvente Politidirektørens Afgørelse. Andet kan jeg da virkelig ikke heller gøre“.

„De glemmer, at saa er Petersen færdig“, sagde Brask kort.

„Ja, hvis den Mand har myrdet min fortræffelige Kollega Nathan, saa fortjener han virkelig at være det, De kalder færdig, og saa kunde det aldrig falde mig ind at røre en Finger for ham“.

„Det siger De“, faldt Brask ind — „men Deres Datter. Jeg har sagt hende alt, og hun tror mig ikke“.

„Det kan De da virkelig heller ikke forlange“, sagde Etatsraaden lidt ærgerlig. „Jeg kan jo heller ikke tro Dem, før jeg ser Deres Beviser“.

„Lad os være ærlige mod hinanden, Etatsraad“, sagde Brask og bøjede sig frem imod Warming. „De tror, jeg er gal, eller hvad De nu tror. Jeg er ikke gal. Jeg har personlig Vished for begge mine Sigtelser, men som Jurist vil De vide, at Beviset i den Art Sager er ganske overordentlig svært. Indbruddet har jeg set med mine egne Øjne. Ja, De studser, men jeg har været til Stede tilfældigt og set de to Mænd forøve dette Indbrud. Jeg har vidst det i de 10 Aar, der er forløbne. Jeg har ikke talt om det. Petersen kunde være mig lige god, fordi han i sin Ungdom har forgrebet sig paa Næstens Gods. Jeg kender Kæltringer, der er værre end det og dog baade dekorerede og betitlede. Her ser De et Slags Bevis“. — Og Brask fremlagde Petersens Brev, som man maaske husker fra første Kapitel. — „Saa meget skal De i hvert Fald vide“.

Etatsraaden flyttede sig lidt i Sædet. Hvad var

dog dette her? Han stirrede paa Brevet, og Brask blev ved:

„Hvad Mordet angaar, saa er der Momenter, der for mig til Evidens bekræfter min Mistanke; for Christobals Vedkommende skulde man vel nok kunne faa selv vor forsigtige Politidirektør til at sætte sig i Bevægelse, da jeg dog nyder en vis Grad af Agtelse i juridiske Kredse. Derimod er jeg ikke sikker paa, at man tør angribe den egentlige Hovedmand. Og jeg har lært Petersen at kende som en farlig Modstander, der ikke viger tilbage for noget Skridt. Tilstaa gør han aldrig. Derfor har jeg valgt en Fremgangsmaade, som De maaske vil kalde original, men som ikke desto mindre, tror jeg, fører mig lettere til Maalet“.

Etatsraaden spidsede nu Øren. Han reves uvilkaarlig med af denne klare, rolige Maade, paa hvilken Brask talte; nu vilde han høre det hele.

„I Morgen udkommer der en Bog af min Ven Hareskov, der skildrer de Begivenheder, hvorm jeg har talt, Ord til andet med ganske let gennemskuelige Navne“.

Der gik et Ryk gennem Etatsraaden, og han fortrak Ansigtet til en bitter Grimace.

Niels Brask smilede.

„De kan være rolig. Jeg har forlangt, at De og Deres skal lades i Fred, men Petersen, Christobal og Nathan er saaledes betegnede, at ikke et Menneske kan tage fejl. Der er sørget for en vældig Reklame, og Bogen vil gøre kolossal Opsigt. Jeg vil blive krævet til Ansvar for den, fordi mit Navn

nævnes i Fortalen, og jeg vil staa ved den. Den offentlige Mening vil ved dette usædvanlige Skridt blive sat i en saa vældig Bevægelse, at Autoriteterne bliver nødt til at skride ind, eller Petersen bliver nødt til at drage mig til Ansvar. Det tør han maaske nok, men han er ikke alene, og hans medskyldige er allerede paa et sikkert Sted, takket være min Forsigtighed og min gode Plan. De to Mænd kan altsaa ikke samarbejde. Petersen kan forlade Landet, — lad ham det. De skylder ham meget, jeg skylder ham — lad mig sige det samme. Og det vilde være mig ubehageligt at se denne Mand slæbt for Retten her i Byen. Jeg er ikke bange for ham; lad ham slippe bort, om han vil. Ser De, Hr. Etatsraad, det er Historien“.

Etatsraaden var meget bleg, og Sveden sprang frem paa hans Pande. Dette her var forfærdeligt.

Niels Brask trak paa Skuldrene; han havde ondt af Warming; men der var jo ikke noget at gøre ved det.

„Kan alt dette ikke forhindres“, sagde Etatsraaden. „Kan man ikke nøjes med at gaa til Politiet? Man maa jo dog være sikker i sin Sag, før man skandaliserer en Mand saa forfærdeligt. Sæt, han nu er uskyldig“.

„Han er ikke uskyldig“, sagde Brask. „Jeg har haft god Tid til at lægge mine Planer, og dette er Maaden“.

„Man kunde jo give ham et Vink“, sagde Etatsraaden.

„Det nytter ikke; han nægter alt. Politiet og

Kriminalretten faar intet ud af ham. Jeg nærer ikke Skygge af Tvivl om, at han vil blive frikendt i alle Instanser; der er kun det ene Vaaben, den offentlige Henrettelse, og den maa anvendes. Manden er skyldig, og derfor falder han. Er han uskyldig, falder jeg. Det er jeg ikke bange for at vove“.

„Men De maa da være forfærdelig sikker i Deres Sag“, sagde Etatsraaden; han var nu helt stille og nedstemt.

„Det er jeg“, sagde Brask og fortalte saa alt det, der var hændet den Dag, Mordet paa Nathan fandt Sted.

Etatsraaden rystede paa Hovedet.

„Hvorfor kom De ikke straks til mig, Brask? Hvorfor satte De ikke mig ind i den Historie fra første Færd? De maa da kunne forstaa, at efter alt det, der er hændet siden, er jeg uhjælpelig compromitteret, hvis De nu offentliggør den Bog. Jeg køber hele Oplaget — jeg byder ikke Dem Penge, heller ikke Hareskov, men det gælder for mig at værne mig selv og min Datter. — Den Bog maa standses. Vi maa finde andre Udveje. Det er jo dog en ganske taabelig Vej. Om De vil, kan vi følges ad til Politidirektøren med det samme. Jeg kan ikke tro andet, end at Øvrigheden maa skride ind paa det, De der siger“.

Niels Brask rystede paa Hovedet.

„De overvurderer mit Materiale, Hr. Etatsraad. Det er ingen Ting. Det kunde synes, som om den Omstændighed, at denne Sag blev knyttet til en snavs Bog og en Bladpolemik, intet betyder. Men

det betyder alt. Hareskov har et Navn, en Bog som denne er en vældig Begivenhed i de Kredse, hvor den Art Ting tæller. De faar ikke Politidirektøren til at arrestere Petersen paa det, jeg kan lægge frem for ham; men De faar den offentlige Mening til at tage Parti mod ham, saa snart Bogen er ude. Resten besørger Tilfældighederne. Jeg har overvejet denne Plan, og jeg fraviger den ikke. Desuden Bogen er ude, den kan ikke standses mere. I Aften er den læst paa alle københavnske Redaktioner, og i Morgen ligger den i alle Boghandlervinduer“.

„Saa har De altsaa alligevel overrumplet mig“, sagde Etatsraaden kort og rejste sig fra Stolen.

„Klokken er 3¹/₂“, sagde Brask og saá paa sit Ur. „De har altsaa et Forspring, der maa være tilstrækkeligt til at ordne Deres Forhold til den Mand. Søg ham og fortæl ham, hvad jeg har sagt Dem; det vil være den bedste Maade, hvis De endnu tvivler om, hvad jeg bærer i mit Skjold“.

„Ved min Datter dette“, spurgte Etatsraaden hastigt.

„Det meste“, sagde Brask. „Hun lod ikke til at tillægge mine Ord Vægt; det ligger i, at hun mistyder mine Motiver. Deres Datter ser noget anderledes paa den sociale Moral end De. Det ved De. Jeg ønsker at sige Dem, at jeg i Grunden deler hendes Syn; for mig kunde Petersen have myrdet fem Bankdirektører. Jeg behøver vel ikke at fortælle Dem, hvorfor jeg slaar ham ned“.

Det snurrede rundt i Hovedet paa Etatsraaden;

han vidste ikke, hvad han skulde gøre. Saa fik han en Idé.

„De sagde, De ikke var bange, Brask. Vil De være til Stede, naar jeg nu taler med ham om det?“

Brask smilede.

„Tja, det vilde jeg gerne — men vilde det ikke se ud, som om Etatsraaden paa Forhaand havde skænket mig Tillid. Jeg har gjort min Pligt mod Dem. Er det ikke bedst, vi er Uvenner saa længe, indtil De ser, til hvilken Side Vægtskaalen synker. Det kunde jo tænkes, at det var mig, der kom til at trække det korteste Straa, og i saa Fald vilde det være mig pinligt, om jeg skulde have været Skyld i, at Etatsraaden kompromitterede Dem“.

„Gal er han ikke“, tænkte Etatsraaden.

Saa skiltes de.

Etatsraaden kørte lige ud i Stockholmsgade og og traf Petersen paa Kontoret. Etatsraaden gik lige løs paa Sagen, og Petersen hørte roligt til.

Da Etatsraaden var færdig, sagde Petersen paa sin sædvanlige stille Maade:

„Jeg kan jo ikke forhindre Hr. Brask i at fremsætte sine Beskyldninger imod mig, og jeg er ikke retskyndig; men jeg skulde tro, han maatte bevise dem. Ikke sandt?“

„Jo — o“, sagde Etatsraaden, det havde han ikke ventet.

Petersen fortsatte i samme Tone:

„Det er altsaa bedst, jeg taler med Kammeradvokaten om, hvad jeg skal gøre i denne Sag; jeg

takker Etatsraaden for den Tillid, De har vist mig“.

Etatsraaden blev meget uhyggelig til Mode, han kunde ikke komme den Mand et Skridt nærmere. Og tale om Realiteterne — aldrig i Verden. —

Derfor forlod han Petersen lige saa klog, som han var kommen, og ganske forfærdelig ilde til Mode. Han kørte straks op til Landstidendes Kontor, hvor han havde sine Forbindelser, for at se, om der var noget at gøre ved Bladene.

Redaktøren kendte allerede Bogen, som var tilsendt til Anmeldelse om Eftermiddagen. Man var parat til at falde over Hareskov med hele Skytset, men det turde Etatsraaden ikke.

Og det blev selvfølgelig et Moment, der gjorde Redaktionen over al Maade betænkelig.

Det var en ganske forskrækkelig Eftermiddag for Etatsraad Warming. Den frygtelige Bog fik han med hjem i Lommen, men Bogstaverne dansede for hans Øjne.

Elinor var ikke hjemme, og til sin Kone turde han ikke sige noget, før han havde talt med Elinor. —

— — — — —

Da Etatsraaden forlod Petersens Kontor, gik denne straks til Telefonen og forlangte Christobals Privatnummer. Der blev ikke svaret. Saa steg han til Automobils og kørte hen til Huset ved Dosseringen. Madam Smith kunde kun melde, at Inspektøren ikke havde været hjemme siden den foregaa-

ende Middag. Hun fik Ordre til ufortøvet at sende ham ud til Stockholmsgade, naar han kom.

Men Christobal var lovlig undskyldt, og derfor udeblev han.

Petersen tog dette som alt med en knusende Ro. Hidtil var det maaske gaaet altfor glat for ham. Paa Christobal stolede han fuldt og fast. Endnu havde Portugiseren ikke faaet sine Penge.

11. KAPITEL.

(Der til en Afveksling handler om Million-Hansen).

„**M**illion-Hansen“ vakte betydelig Opsigt. Den anmeldtes straks i store og smaa Blade og kommenteredes yderst forskelligt. Men Petersens Navn blev ikke nævnt. Et enkelt Blad rettede et skarpt Angreb paa Forfatteren Hareskov og stempede hans sidste Produkt som et sjofelt Forsøg paa at slaa Mønt af en sørgelig Begivenhed, et Udslag af mere end almindelig Amerikanisme hos den „smarte“ Forfatter, hvis hele Produktion var en Kæde af Forsøg paa at vække uhumsk Sensation.

Hareskov tav, men Brask svarede paa hans Vegne i „Intelligensbladet“. Hans Erklæring var kort og lød saaledes:

Naar Læserne af „Million-Hansen“ i Stedet for Navnet Hansen sætter Navnet Petersen, i Stedet for Navnet Antonio sætter Christobal og i Stedet for Navnet Berg sætter mit Navn, vil de læse en Beretning om Mordet paa Bank-

direktør Nathan, for hvis Rigtighed jeg indestaar. Jeg sigter til Direktør Ferdinand Emil Petersen, R. af Dbg., Direktør for Aktieselskabet „Det gyldne Horn“, og til hans Inspektør, Christobal de Vega, der for Tiden sidder arresteret ved Nordre Birk for Overfald paa sagesløs Mand.

Niels Brask,
Overretssagfører.

Opstandelsen blev gevaldig. Nu maatte Million-Petersen svare. Brask havde regnet rigtig. Den Omstændighed, at hele Sagen var knyttet til en Nøgleroman, udgivet af en kendt Forfatter, i Forbindelse med Brask's korte Denunciation skabte et Røre om Sagen, som en Anmeldelse til Politiet aldrig kunde have skabt.

Petersen erfarede først nu, at Christobal var arresteret, og det lammede ham et Øjeblik. Han henvendte sig imidlertid øjeblikkelig til Justitsministeren og bad om, at man vilde give hans Inspektør fri mod en Kaution, som han tilbød at stille.

Ministeren, der var en klog og forsigtig Mand, erklærede, at han ikke kunde træffe nogen Afgørelse, før Sagen var ham forelagt fra Underøvrigheden, hvad han imidlertid straks skulde foranledige. Derpaa begav han sig straks til sin Kollega, Etatsraadens Ekscellence, og spurgte, hvad man skulde gøre i denne Sag.

Der blev saa sendt Bud til Etatsraaden.

Justitsministeren erklærede sig beredt til at lade Brask arrestere straks. Det kunde man gøre, da

Overretssagføreren jo selv havde erklæret sig skyldig i et Indbrudstyveri, der ganske vist laa ti Aar tilbage i Tiden, men Ministeren var parat til at begære Sagen forfulgt, hvortil han efter Straffeloven var berettiget.

Christobal kunde man saa løslade og overlade til Petersen, om han ønskede videre foretaget.

Etatsraad Warming forstod nu bedre, hvorfor Brask havde valgt den lidt usædvanlige Vej; men det stødte hans Retfærdighedsfølelse at angribe Brask fra et Baghold. Og desuden troede han selv personlig paa Brask. Det var imidlertid et meget fristende Tilbud, og det var at forudse, at man fra hele Oppositionspressen vilde falde stærkt over Regeringen, saa det var egentlig ret opofrende af Justitsministeren. Men Etatsraaden vidste bedst selv, hvad Regeringen skyldte ham.

Derfor blev han ikke rørt.

Ministeren foreslog, at Petersen ufortøvet anlagde Injuriesag mod Brask og Hareskov i Forening; under denne kunde saa Domstolene prøve Sagen. Brask havde fortjent en alvorlig Revselse, fordi han havde fulgt andre Veje end de af Lovgivningen en Gang Borgerne anviste.

Etatsraaden gav efter; men han følte sig forfærdelig ilde til Mode derved; dog han undskyldte sig overfor sig selv med, at han stod i Taknemmelighedsgæld til Petersen, der havde reddet Elinors Liv.

Elinor var som lamslaaet, men al hendes Bitterhed var vendt mod Brask, og hun havde forlangt, at Faderen skulde deklarerere Forlovelsen.

Dertil havde Etatsraaden imidlertid straks sagt Nej. Nu modtog han, skønt modstræbende, Ministerens Tilbud; men han besluttede sig dog til ikke uløseligt at binde Petersens Sag til sin.

Der gik saa Ordre til Birkedommeren i Nordre Birk om at løslade Christobal; men her stødte Justitsministeren paa en uventet Hindring. Birkedommeren, en meget konservativ og repræsentativ gammel Retsbetjent, nægtede ganske roligt at efterkomme Ordren. Han havde som Dommer fældet et Arrestdekret over Christobal, og det hævede han ikke, før Sagen var oplyst.

Det irriterede Justitsministeren; men da Busk — det hed Birkedommeren — ikke tænkte paa at avancere yderligere og baade var Ridder og Dannebrogsmænd, havde Ministeren ingen Klemme paa ham og maatte finde sig i hans Opsætsighed. Niels Brask skulde arresteres i København; dér var Gerningsstedet, og Politidirektøren var nødt til at lystre Ministeren, hvis Ordre og Anordninger snurrikt nok i det ganske Land altid blev anset for ulovlige og forsmædelige, men dog maatte lystres, indtil den rigtige Retfærdighed, som for den almindelige Mening repræsenteredes af Domstolene, fik underkendt Ministerens skadelige Foranstaltninger.

Det var en underlig Opfattelse af den højeste juridiske Autoritets hele Stilling, men man tør nok sige, at den — takket være Udviklingen — var almindelig raadende og meget ugenert fremsattes baade i Tale og Skrift.

Underligt nok generede den heller ikke Ministeren,

der dukkede sig, hver Gang Domstolene gik ham imod, og hoverede, naar de en sjælden Gang gik ham med.

Og Folk vænnede sig til at betragte denne Tilstand som den rette*).

Politidirektøren overanstrengte sig ikke med Arrestationen af Niels Brask, men da Brask selv fik Nys om Sagen, indfandt han sig paa Politikontoret og blev saa anholdt.

Efter Grundloven blev han fremstillet for en ung Kriminalretsassessor, der hed Sommer og var en personlig bekendt af ham. Brask fremstillede Sagen for Assessoren, og uagtet den unge Dommer var ret sikker paa, at han let kunde komme til at vente en Række Aar paa Forfremmelse, undlod han dog at afsige Arrestdekret over Brask med den Motivering, at dette efter hele Sagens Tilstand befandtes unødigt.

Justitsministeren blev arrig over den dobbelte Modgang og lod gaa Bud til Rettens Justitiarius, en veltjent gammel Herre, hvem det morede at drille Ekscellencen, der havde berøvet ham et Par smaa Ben til Fordel for sine egne, private Venner; og uagtet Ekscellencen beflittede sig paa at faa Sagen henvist til en af de yngre Assessorer, som han selv havde udnævnt og holdt gaaende til Tjeneste i Retten, naar det behøvedes, opnaaede han ikke at faa Justitiarius til at vige.

*) Forf. Anm.

Forfatteren beder Læserne undskylde, at han som de fleste danske paa det Tidspunkt, da denne Bog blev udarbejdet, ikke havde tilegnet sig det udtømte Syn paa Justitsministeren, der er blevet Nationens Fælleseje.

Den gamle Herre var uafsættelig, kunde ikke vente Forfremmelse og brød sig ikke om Dekorationer.

Niels Brask forblev altsaa paa fri Fod, men Justitsministeren besluttede at ramme ham paa anden Vis og navnlig da at yde Petersen al den Støtte, der kunde ydes.

Guldsmed Sølvtoft skrev til Ministeriet, at han slet ikke ønskede Sagen mod Brask forfulgt, — Brask havde været undskyldt, og da Overretssagføreren havde tilsendt ham Brystnaalen med Smaragden, kort før Bogen kom ud, havde Sølvtoft sendt den tilbage med den Bemærkning, at det vilde være ham en Ære, at Brask beholdt den. Han for sin Part vilde have fat i Petersen.

Folkestemningen var for Brask mod Petersen. Aviserne, med Undtagelse af den meget udbredte Regeringspresse paa Landet og et Par ubetydelige Hovedstadsaviser, holdt ogsaa med Brask. Børsen, der gerne vilde genere Warming, fordi han nu var omtrent ene Hane i Kurven, holdt med Brask, og Forfatterklubben gav en Middag til Ære for Hareskov, der straks efter, at Bogen var kommet ud, var bleven strøgen paa Listen over Statsunderstøttelse, hvor Ministeriet havde lovet ham 200 Kr., uden Ret for ham til nogensinde at forlange Gen- tagelse.

Hareskovs Forlag, der financieredes af Warming, fik en Anmodning om for Fremtiden at undlade at forlægge Hareskovs Bøger, men den økonomiske Direktør svarede omgaaende tilbage, at dels skyldte

Hareskov Forlaget 12,000 Kr., som han ikke kunde betale paa anden Maade end ved at „skrive“ dem af, dels betalte hans Bøger sig i en Tid, da der almindeligvis sattes til paa Udgivelser. Forlaget indskrænkede sig til at love at nægte Synderen Forskud, hvad der var praktisk i den pengeknappe Tid.

Saaledes illustrerede denne Begivenhed paa det skønneste den fortræffelig praktiske Tone, der karakteriserede det lille, frugtbare Danmark, hvor alt det fra Fædrene nedarvede hang og dinglede i Trætoppe i skøre Bændler.

Folk gik rundt i Gaderne og paa Kafeer og fortalte, hvorledes de bestemt vidste, at Petersen havde bestukket Justitsministeren, at han var høj Frimurer og derfor skulde hjælpes, at det var Warming, der havde lejet ham til at lade Nathan myrde, og at han havde faaet to Millioner af Japanerbanken for det. Kort sagt, alle offentlige Myndigheder og fremstaaende private blev paa den forargeligste og fredestigste Maade æreskændede paa to, tre og firemandshaand i forblommede Avisartikler, og samtidig hilste Æreskænderne og de æreskændede velvilligt paa hverandre og spiste sammen paa Klampenborg og Skodsborg ved offentlige og private Lejligheder.

Hareskov skrev en Editorial om Fænomenet i „Intelligensbladet“ og kaldte det „Kultur“. —

Niels Brask gik hen til Birkedommeren i Nordre Birk, som satte Pris paa ham fra gamle Dage. Birkedommeren modtog ham med et lunt Smil, og de talte lidt sammen om Justitsministeren i den ge-

mytlige Tone, hvori denne Embedsmand almindelig omtaltes.

„De bliver tiltalt, min gode Brask“, sagde Birkedommeren, „og De bliver dømt. Der er en Lovparagraf, som De kan hænges paa, og Ministeren helmer ikke, før De er hængt. Manden er efterhaanden i den Situation, at han maa slaa ned for at holde Flokken sammen. Belønninger for Vennerne og Forfølgelser til Fjenderne. Jeg saá her forleden det Tilfælde, at en Fyr, der havde skræppet lidt vel meget op mod Ministeren i en eller anden sjofel Avis, fik nægtet Bevilling til at blive skilt fra Konen. Tænk Dem, hvor udsøgt en Hævn! Ækel, væmmelig, gammel, arrig Kone — blive skilt — nej, kære, ikke Spor. — Der er System i det, min bedste, ha, ha, ha!“ og saa lo den gamle, brave Birkedommer, saa det ligefrem smittede Brask.

„Tja“, sagde han til Slut. „Det maa vel efterhaanden blive en Ære at blive straffet under det Regimente. Det er i Grunden en Skam, De holder Christobal siddende. Han kunde maaske bruges til at skyde Ekscellencen, ligesom han skød Nathan. Det er vist den eneste Kur, der hjælper“.

„Naa, naa, naa!“ sagde Birkedommeren og blev alvorlig. „Saadan noget maa De ikke sige. Her i Danmark skyder vi ikke paa Folk“.

„Nej, desværre“, sagde Brask — „meget for lidt. Na, Nathan skød de. Og Grunden, hvorfor jeg kommer, kære Hr. Birkedommer, er den, at jeg vilde bede Dem lade foretage en Husundersøgelse hos Christobal. Jeg har Grund til at tro, at der

vil findes noget, og Petersen har lusket omkring deroppe, men Politidirektøren, der ikke ynder Excellencen, har stillet Lejligheden under Opsigt, saa ingen kan komme ind“.

Birkedommeren grundede lidt paa det; saa endte det med, at han lod sin Fuldmægtig gaa op i Christobals Lejlighed sammen med en københavnsk Overbetjent, og der fandt de i en Garderobe en Væbningsfrakke og en do. Hue!

Politidirektøren gned sine Hænder, saa det raslede, da han fik Melding herom. Det var jo netop det, der stod at læse om i „Million-Hansen“, Væbningsfrakken og Huen!

Excellencen blev en Del mindre fornøjet og lod Birkedommeren paalægge at afslutte Dyrehavsbakkesagen snarest, for at Københavns Politi kunde tage Mordsagen op. Men samtidig havde Ekscellencen en Konference med Etatsraaden, der var lang og meget angribende for begge de to Herrer.

De enedes da om at ofre Don Christobal, hvis det var nødvendigt, men holde Haanden over Petersen, hvis det lod sig gøre. Presseangrebet, hele det offentlige Sus, der vilde komme, naar det blev bekendt, at Væbningsfrakken og Huen var fundet, brød ingen af de Herrer sig om. Dertil var de jo saa vante.

— — — — —

Ti Dage efter at „Million-Hansen“ havde set Dagens Lys, var Stillingen altsaa saaledes: Christobal arresteret og en Sag mod ham ogsaa for Mor-

det under Opsejling. Petersen angreben af den offentlige Mening, men hemmelig beskyttet af Ekscellencen og Etatsraaden, Brask tiljublet af Folket og den ondsindede Presse, angrebet af de hæderlige Blade, og Digteren Hareskov ret sikker paa en betydelig Indtægt af Bogens følgende Oplag, der tryktes Slag i Slag.

Og saa sjofelt var Bogen lavet, at ikke en af de mishandlede kunde anlægge Sag mod ham, men kun mod Niels Brask, der havde fremsat Fornærmelserne. Den evige Retfærdighed genoprettedes da derved, at Digterens Kreditorer øjeblikkelig overfaldt ham og kun levnede ham de 60 Kr., han efter Konkursloven havde Ret til at udtage.

Og Elinor, stakkels Elinor. Hun sad ude paa Villaen og kunde ikke vise sig for noget Menneske. Ganske vist figurerede hverken hun eller hendes Fader i den modbydelige Bog; men hun havde den Følelse, at alle maatte kunne se det paa hende, det, der var hændet mellem hende og Petersen. Og hvad bliver skjult for Herren eller Københavns Børs? Man vidste ogsaa ganske rigtig noget om det paa Børsen. Etatsraaden kom hjem efter Samtalen med Ministeren og betroede sin Datter meget alvorligt, at det maaske var muligt, at Petersen ikke stod til at redde.

Elinor hævede da stolt sit Hoved og saá paa Faderen med et lynende Blik:

„Jeg elsker den Mand“, sagde hun.

Og nu elskede hun virkelig ogsaa Petersen.

Etatsraaden rystede paa Hovedet og sagde ikke noget.

Men Elinor skrev til Petersen og satte ham Stævne paa Raadvad Hotel næste Aften Kl. 7.

Nu skulde det være.

12. KAPITEL.

(Million-Petersen viser sig som den vandrende Ridder, han egentlig altid har været, vandrende, fordi han er rejsefærdig, Ridder, fordi en Del Monarker og nogle Republiker har udnævnt ham dertil).

Et Stævnemøde er en liflig Ting; jo mere Omstændighederne taarner Vanskeligheder imod det, des sødere bliver det. Og naar det maa henlægges til Raadvad, er det simpelthen daarende romantisk. Men der kan være Omstændigheder, der kan betage selv det sødeste Stævnemøde dets Sødme, og Million-Petersen var ikke helt sikker paa Udfaldet, da han paa Slaget syv forlod sit Automobil ved Raadvaddam og gik op ad Trappen til Hotellet.

Der var ikke mange Gæster. Det var en Hverdag, og det havde regnet stærkt om Eftermiddagen. Petersen havde bestilt et Værelse og en Dinér, uagtet han vel vidste, at Frk. Warming næppe vilde spise.

Elinor kom lidt for sent, hun var kørt paa Cykle, men havde haft lidt Vanskeligheder ved at slippe

hjemmefra. Det var imidlertid gaaet. Hun saá bleg og træt ud; Petersen var forlegen.

De satte sig til Bords, da Petersen havde forklaret hende, at de maatte nyde noget for overhovedet at lægge Beslag paa Værelset. Hun spiste intet, men nippede til et Glas isafkølet Champagne. Petersen spiste lidt for Betjeningens Skyld. Sulten var han ikke.

Elinor talte.

„Jeg har bedt Dem komme“, sagde hun, „fordi jeg maatte tale med Dem. Jeg kender det onde Angreb, der er rettet paa Dem. Jeg finder baade Form og Indhold gement. Men da der er saa mange, der tror paa det, og jeg ikke vil spørge andre end Dem, saa spørger jeg Dem, om det er sandt“.

Petersen saá op med de faste, graa Øjne og sagde stilfærdigt:

„Anser De mig for at være i Stand til at begaa saadant?“

Elinor slog med Hovedet.

„Jeg kender Dem ikke. De har krydset min Vej, De har frelst mit Liv. Det tænker jeg mindre paa. Livet har ikke saa stor Værdi for mig. Jeg har kun sjældent talt med Dem, men en Gang — den Gang i Skodsborg — har jeg skænket Dem noget, og det betyder meget mere for mig end for Dem. Jeg tager ikke tilbage, hvad jeg har skænket. Men jeg vil have Deres ærlige Svar. —

Er det sandt?“

Elinor havde lagt sin Haand paa hans og bøjede

sig fremover med de store Øjne ligesom angstfuldt hæftede paa ham.

Petersen tav et Øjeblik — saa slog der pludselig en helt ny Tanke frem i ham, og han spurgte dæmpet og fast:

„Vilde det ændre Deres Følelser for mig?“

Elinor gøs, og der blev en lang Pause.

Saa sagde Petersen:

„Jeg vilde vide, om det kunde vende Deres Sind fra mig“, sagde han dæmpet med en Romanvending, der lykkeligt præsenterede sig for ham til øjeblikkeligt Brug.

Hun saá smilende paa ham og sagde stort og stolt:

„Ærlighed kan ikke skille mig fra en Mand“.

Hun syntes, ligesom Petersen var bleven helt betydelig. Saaledes var han altsaa, sand mod den, han elskede. Han rejste sig og skød Stolen tilbage. Hun rejste sig ogsaa, rent uvilkaarligt. Saa bøjede han Hovedet og sagde meget dæmpet:

„De tager fejl, og saa er altsaa denne dejlige Drøm forbi“.

Nu skete der noget mærkeligt med Elinor Warming. Alle de tilbagestemte, tæmmede Tanker og Drifter banede sig Vej, steg som en Fos i hende og brød alle Skranker. Hun glemte, hvem hun var, hvor hun var, glemte alt, og i et Udbrud af utæmmet Vildskab kastede hun sig om Halsen paa ham og bedækkede hans Ansigt med hede Kys.

Det gjorde hun.

Og han blev meget forbavset.

Hvor skulde ogsaa Petersen kunne forstaa, hvad der i dette Øjeblik foregik i Elinor Warmings lille, overkultiverede Hjerne. En vulkansk Eruption var det, der skyldtes Naturkræfter. Det var heldigt, de var naaede saa langt frem i Dinér'en, at de ikke blev forstyrrede.

Elinor Warming havde overgivet sig, overgivet sig helt til ham.

Og Petersen behandlede hende, som hans Uddannelse havde lært ham at behandle Damer, der overgav sig paa Naade og Unaade.

Elinor mærkede ikke en Gang, at hans Kærtegn var af en egen raa Art.

Hun hængte blot ved hans Hals, saá dybt i hans Øjne og hviskede Ord til ham, som hun før kun havde hvisket i Drømme. Paa alt det andet tænkte hun slet ikke. Hun var hos den Mand, hun elskede, hun levede for denne sin Kærlighed, og hun kunde dø for den, om det skulde være, blot ikke nu.

Petersen forstod, at han havde vundet en Sejr, men han forstod ikke, hvorledes han havde vundet den, og derfor ikke heller rigtig, hvorledes han skulde bevare den. Petersen var et Mandfolk midt i Trediverne, og han befandt sig i Øjeblikket i en misundelsesværdig Situation, hvis dybe Tillokkelse hans usammensatte Mandfolkeforstand særdeles vel kunde lodde. Men Petersen var ikke nogen Fantast; Petersen vidste godt, hvad Kvinderne var værd, hvad de kunde bruges til, og hvorledes de kunde beherskes. Men hun her var ikke nogen almindelig

Kvinde; hun var Etatsraad Warmings Datter, og hun var ganske skør af Kærlighed til ham — Petersen. Gjorde han nu klogest i at være rolig, eller skulde ogsaa han blive vild?

Det kunde være behageligt, men var det klogt? Risikerede han ikke, at hun kom til Besindelse, om ikke før, saa bagefter? Og var saa ikke hele Spillet tabt med det samme?

Under disse forstandige Refleksioner maatte Petersen udfolde en vis Varme for at holde sig paa Højde med Elinor, der gav sig helt hen i sin Elskovs første, flammende Udbrud.

Det kunde han for en Tid, men saa?

„Nej“, sagde Petersen til sig selv, „nu maa der ske noget helt nyt, — noget, der rigtig for Alvor slaar et Knudetov om os begge to“.

Og det skete i to Timer, tilbragte helt alene en Sommeraften paa et Sted, hvor sligt ofte hændte og ingen kymrede sig derom.

Da Elinor vendte hjem, var det blevet Regnvej, og Regnen piskede hende i Ansigtet, mens hun bøjet over Styret stampede Maskinen frem gennem det tunge Vejsand. Hun syntes, hun havde bragt sin første Kærlighed det store Offer, de talte om i Bøgerne. Men forresten stod alt kun ganske dunkelt for hende, hun var jo ligesom flygtet bort fra det til sidst.

Million-Petersen var lidt urolig, han var bange

for det, han kaldte Tømmermændene. Hvis nu det tossede Pigebarn fortrød det hele; hun havde jo været helt skør den Aften; saa var der ikke andet for ham at sige, end at han havde villet prøve, om hun elskede ham, selv om han havde begaaet en Forbrydelse. Det kunde klares. Men rejse maatte de. Hun maatte med, og det maatte ske snarest. — Udenom Etatsraaden, hvis han ikke vilde.

Alt i alt var Petersen ret tilfreds med Aftenens Hændelser. Nu kunde han vel nok betragte sig som forlovet med Frk. Warming.

Elinor var helt tavs, — hun talte ikke med nogen og faldt i dyb, drømmeløs Søvn, saasnart hun kom hjem.

Men fra den Dag mødtes hun daglig med ham, og de bestemte at rejse sammen ud i den vide Verden, langt, langt bort fra alle andre — alene to.

13. KAPITEL.

(Hvoraf det fremgaar, hvor let og behageligt egentlig den forretningsmæssige Façon kan være mellem Folk, der forstaar den).

Etatsraad Warming sad paa sit Kontor — som det hedder i Romansproget: et Bytte for de mest modstridende Følelser. Foran ham laa Udklip fra alle de Blade, der ser Lyset i det bladrige Danmark. Etatsraaden abonnerede i et Udklipningsbureau og gennemgik nøjagtigt alt, hvad der blev skrevet om ham. Det gjorde han for med Vægt at kunne paastaa, at han aldrig brød sig om, hvad de skrev om ham i Bladene.

Det, han læste, var forfærdeligt. Christobal arresteret og almindelig anset for skyldig i Mordet paa Nathan. Petersen udpeget som Etatsraadens Svigerson og sigtet for den samme Forbrydelse som Christobal, Brask angreben som Indbrudstyv og Etatsraadens Haandlanger ved det store Svindlerforetagende „Det gyldne Horn“, og saa uendeligt videre.

Selv de pæne Blade var nærgaaende, mere nærgaaende ved deres Tavshed om det, Folk egentlig vilde vide, end ved deres forbeholdne Udtalelse om det, der forelaa. Hvorhen Etatsraaden vendte sig, idel Sorg og Bekymring.

Han havde haft Besøg af Kammeradvokaten, der var ret bekymret. Han havde underkastet Petersen et længere Forhør og var naaet til det Resultat, at han kunde være skyldig. Men da han tillige maatte indrømme, at han kunde være uskyldig, var man lige nær. Petersen havde ogsaa overfor ham taget det Parti, at det var muligt, at Christobal havde forøvet Mordet, han vidste intet derom, troede det ikke. Brask's Beskyldninger mod ham og Christobal for Indbrudstyveriet var absolut falske. Brask maatte have været beruset, og paa hans Udsagn laa ingen Vægt. Brevet var ikke fra Petersen, og der var heller ikke absolut Lighed imellem Haandskriften i Brevet og Petersens Haandskrift. Da Ministeren stadig fastholdt sin velvillige Stilling mod Petersen, vilde han næppe blive arresteret paa det, der forelaa. Derimod var Ekscellencen fast bestemt paa at lade Brask anholde og tiltale, hvorved Brask's Vidnesbyrd i Indbrudstyverisagen vilde gaa tabt. Det lod til, at Autoriteterne vilde holde Christobal, men give Petersen en Chance til at retfærdiggøre sig eller forsvinde. Selv i meget velunderrettede Kredse talte man højt om et betydeligt Laan, Petersen i sin Tid skulde have ydet et Medlem af Regeringen, der i Forvejen var stærkt angreben af Offentligheden, og det formodedes, at det var i

Overensstemmelse med denne Kollega, at Justitsministeren holdt sin Haand over Petersen. Selv havde Kammeradvokaten ingen afgjort Mening om Petersens Skyld eller Ikke-Skyld, men det maatte erindres, at Christobal, der aabenbart var en meget uheldig Person, hvad Øjeblik det skulde være, kunde udlevere Petersen og kompromittere dem, der traadte i Breschen for ham.

Birkedommeren i Nordre Birk havde fortsat sine Undersøgelser om Christobal, og Kammeradvokaten vidste, at han var bleven identificeret som et i Politiets Protokol over mistænkelige Personer for mange Aar tilbage optaget Individ, der var danskfødt og forsørgelsesberettiget i København samt skyldig i Desertation fra Militæretaten.

Med andre Ord: Christobal var leveret. Derfor kunde Petersen godt være uskyldig, men den offentlige Mening vilde aldrig tage hans Parti.

Jo — Literaturen havde vist sig ypperlig i Strafferetshaandhævelsens Tjeneste, og det Asen, Hareskov, bredte sig i „Intelligensbladet“ i stærkt krydrede Artikler.

Bankbudet meldte Petersen, og Etatsraaden rejste sig nervøst.

Petersen var fuldkommen rolig, elegant klædt som sædvanlig og meget alvorlig. Det var Etatsraaden umuligt at være hjertelig imod ham, og han var ganske overordentlig forlegen. Han bad Petersen om at tage Plads og afventede, hvad han vilde sige.

„Jeg beklager“, sagde Petersen, „at min Hengivenhed for Deres Frk. Datter har bragt Dem i

en vanskelig Situation. Jeg er parat til at afslaa alle Angreb. Man har vist mig den Tillid at underrette mig om, at min Inspektør er en mislig Person. Jeg staar i dyb Taknemmelighedsgæld til denne Mand, der har reddet mit Liv i Argentina, — min Ven har han aldrig været. Jeg har haft Lejlighed til at forklare Hr. Etatsraaden dette før“.

Etatsraaden drejede nervøst sine Tømmelfingre.

„Jeg maa forlange ren Besked af Dem, Petersen — ren Besked. Jeg staar ikke i Politiets Tjeneste. De kan være ganske oprigtig mod mig. Jeg staar i dyb Gæld til Dem, det ved De. Godt, jeg kan betale den. De kan nævne mig en rimelig Sum, — De skal faa den, og jeg tør forsikre Dem om min fuldstændige Diskretion. Jeg har Grund til at tro, at man ikke vil lægge Dem Hindringer i Vejen, hvis De vil benytte Omstændighederne til at fjerne Dem. Retfærdigheden har den anden Mand at holde sig til. Er De uskyldig, vil Deres Sag ikke under disse Omstændigheder forværres ved Deres Bortrejse. Deres Stilling herhjemme er, som Sagerne staar, uholdbar. Det rent negative lader sig ikke bevise og — ja, jeg taler rent ud til Dem, Situationen er ikke til Omsvøb — Christobal kan, hvad Øjeblik han vil, denuncere Dem, selv om De er uskyldig“.

„Om De saa flaaede Christobal levende, han gør aldrig noget Skridt mod mig“. —

Etatsraaden saá hurtigt op.

„Det taler ikke for Dem, Petersen. Men saa i

Guds Navn, benyt Dem af den enestaaende Lejlighed, De har — rejs!“

Petersen saá fast paa Etatsraaden og sagde saa langsomt:

„Det har jeg tænkt paa, Etatsraad Warming, og jeg har bestemt det. Deres Datter følger mig“.

Etatsraaden sprang op.

„Aldrig — saa lader jeg Dem arrestere i dette Øjeblik. Saa megen Indflydelse har jeg endnu. Forstaar De! Mellem Dem og min Datter er alt forbi“. —

Petersen trak paa Skuldrene.

„Det er ikke værd, at vi to bliver Uvenner, Etatsraad Warming. Jeg er ude over den første Ungdom, og selv om jeg nærer stor Hengivenhed for Deres Datter, er jeg — af gammel Vane — mig selv nærmest. Men siden vi nu taler rent ud af Posen med hinanden, saa lad mig sige Dem det: Jeg er aldeles uskyldig i Mordet paa denne Direktør, og der er ikke den Domstol paa Jorden, der kan dømme mig. Lad saa Christobal have gjort, hvad man kan falde paa at beskyldte ham for. Der er altsaa ikke den fjerneste Grund for mig til at flygte, og naar jeg tænker paa at rejse, saa er det udelukkende af Hensyn til Dem, Hr. Etatsraad. Og ser De, det vil jeg have ordentlig betalt“.

Etatsraad Warming var saa klog en Mand, at han straks saá, at i disse faa Ord laa det altsammen. Han trak et Lettelsens Suk. Saa rakte han venlig Petersen sin Haand og sagde:

„Kære Petersen, det glæder mig, at De forstaar mig. Hvad forlanger De?“

„En Million“, sagde Petersen rolig og fast.

„Det overstiger mine Evner“, sagde Etatsraaden lige saa roligt. „Saa mange Penge kan jeg ikke give Dem“.

„Det passer ikke“, sagde Petersen skarpt.

„Jo, det passer“, sagde Etatsraaden venligt. „Jeg ejer ikke en Million i rede Penge, og selv om jeg kan skaffe betydelige Beløb til en god og sund Forretning, kan jeg ikke til dette Formaal disponere over et saadant Beløb. De kan faa to Hundrede Tusind. Det er egentlig mere, end jeg kan give, men jeg tror, jeg kan skaffe det“.

„Og mine Penge her i Landet, mit Indskud i „Det gyldne Horn“, mine betydelige Udlaan?“

„De kan befuldmægtige en Mand her i Landet; jeg indestaar Dem for, at De skal faa hver Øre, De har til Gode“.

„Bliver de to Hundrede Tusind betalt kontant?“ spurgte Petersen.

Etatsraaden nikkede.

„En Cheque eller hvordan De ønsker det“.

„Og der er ingen Rævestreger under det?“ spurgte Petersen hvast.

Det glædede Etatsraaden at se Manden, som han var. Han smilede venligt.

„Jeg tror aldrig, De har haft nogen Grund til at beklage Dem over mig. Det er altsaa en Aftale. Blot forlanger jeg én Ting — en Kvittering for en Ordens Skyld“.

Petersen forstod det ikke rigtigt, men Etatsraaden

gik hen til Skrivebordet og skrev paa et lille Stykke Papir med sin fine, sirlige Haand:

„Jeg undertegnede, Ferdinand Emil Petersen, erkender herved, at jeg for en Sum af to Hundrede Tusind Kroner, for hvilket Beløb Hr. Etatsraad Warming indestaar mig, afstaar fra ethvert Krav paa Elinor Warming og paa at se denne Dame mere, hvad jeg bemyndiger Etatsraad Warming, der personlig vil betale mig det ommeldte Beløb, til at meddele Frk. Elinor fra mig“.

Petersen saá paa Papiret og nikkede.

„Det er ikke mere end rimeligt; en Forretning er en Forretning“.

„Godt“, sagde Etatsraaden. „Saa tager De maaske af Sted endnu i Dag?“

Petersen havde rejst sig.

„Hvornaar kan jeg faa Pengene?“

„Min Privatsekretær vil ledsage Dem til London, og det fornødne vil dér kunne ordnes hos min Bankier i Lombardstreet“.

Petersen bukkede.

„I alle Spørgsmaal vedrørende de Foretagender her i Landet, hvortil Deres Navn er knyttet, vil De kunne korrespondere med Banken her, og vor juridiske Konsulent vil varetage Deres Interesser. De vil saa maaske underskrive dette lille Papir“.

Petersen skrev under.

Uden et Ord.

Saa skiltes de.

14. KAPITEL.

(Hvori Forfatteren, som det Sandhedsvidne han er, med blødende Hjerte stryger den sidste Rest af Idealitet og for stedse hjemfalder til alle gode Menneskers Foragt).

E tatsraad Warming var virkelig lettet. Han forlod Banken meget tidlig efter at have givet sin Privatsekretær Ordre til at stille sig fuldstændig til Direktør Petersens Disposition. Derfra kørte han op til sin Ven Ekscellencen og meddelte ham, at han havde faaet det Indtryk, at Direktør Petersen aldrig vilde kunne dømmes i „nogen mod ham, paa Grundlag af det fremførte, rejst Sag“, og at han havde købt sig ud af sin Taknemmelighedsgæld til Manden paa det Vilkaar, at han endnu i Aften for stedse forlod Landet. Han meddelte blot Ekscellencen dette for ikke at komme til at staa som en Mand, der hjalp Personer, Politiet maatte ønske at sikre sig, til at slippe ud af Riget. Pengene vilde først blive betalt Petersen i London.

Ekscellencen takkede og tog sig Sagen til Efterretning; han kunde ikke forpligte sin Kollega Justits-

ministeren, men han ansaa det for givet, at han ikke vilde forhindre Direktør Petersen i at forlade Landet, naar han ikke selv bar sig uforsigtigt ad. I denne Henseende vilde den forsigtige Ekscellence tilraade Automobil til Helsingør og Benyttelsen af Ruten Trelleborg-Sassnitz. For Journalister skulde man tage sig i Agt.

Etatsraaden fik det bestemte Indtryk, at den officielle danske Stat ikke ønskede at lægge Petersen Hindringer i Vejen paa hans Rejse til det fremmede. — Derpaa tog han hjem.

Han kaldte nu Elinor ned paa sit Værelse, Husets Allerhelligste, og satte sig saa i en Stol, der lignede et Tronsæde, for at optræde som den gode Familiefader. Etatsraad Warming var i sit Hjem en ejegod og venlig Mand. Han havde aldrig haft Tid til at beskæftige sig med sit Barn, og Elinor havde opdraget sig selv. Men i den sidste Tid havde hun som antydet haft adskillige Konferencer med Faderen om et Anliggende, der under normale Omstændigheder vilde have været hendes og hendes alene.

Etatsraaden var mild og fadervenlig.

„Kære Elinor“, sagde han. „Jeg vilde gerne skaane dit unge Sind, men Livet bringer os Fortrædeligheder, Modgang og Sorger. De kommer til os alle før eller senere. De kommer nu til dig“.

Elinor sad med bøjet Hoved og mindedes sin Konfirmation. Hun var forresten slet ikke ortodox. Hun vidste, dette vilde ende med Petersen. Pludselig løftede hun Hovedet.

„Er det noget om ham?“

„Ja“, sagde Etatsraaden og afbrød de almindelige Betragtninger.

„Er det ham, der har gjort det?“ spurgte hun aandeløs.

„Det ved jeg ikke“, sagde Etatsraaden „men det maa være dig og mig ligegyldigt. Den Mand er rejst, — han vender aldrig mere tilbage“.

Elinor sprang op.

„Rejst?“

Etatsraaden nikkede alvorsfuldt som en kinesisk Dukke.

Saa fór det gennem Elinors Hoved:

En Krigslist. — Petersen havde ladet, som om han rejste, for at vildlede hendes Fader og de andre. Nu fik hun Brev fra ham om at følge ham. Og Eventyret begyndte i den vide Verden.

Hun maatte altsaa forstille sig. Hun kunde ikke tale. Det skar hende i Hjertet, men hendes Lykke stod paa Spil. En Gang i Fremtiden kunde hun trøste sine Forældre, nu gjaldt det hende selv, — det vidunderlige.

Derfor tav hun.

Etatsraaden forstod ikke hendes Tavshed. Med Sorg havde han set hendes voksende Tilbøjelighed for denne ukendte Mand. Han begreb ikke, hvorfor hun intet sagde, — forstod ikke, at hun saa let opgav, hvad han havde troet, hun vilde værne saa tappert.

Men hun sagde ikke noget.

Etatsraaden overvejede et Øjeblik, om han skulde

vise hende det, han med sin juridiske Terminologi kaldte „Kærlighedsafkaldet“. Det vilde saare hende. Det var maaske bedst ikke at gøre det.

Og dog. Det vilde maaske gøre ondt i Øjeblikket, men Saaret vilde læges, og saa vilde den Mand være glemt. Etatsraaden var en Ven af operativ Behandling, det var jo Mode i Lægeverdenen, og i hans Verden ogsaa. Og Kniven var et godt Hjælpe-middel; det var en Kur, man kunde følge.

„Elinor“, sagde han derfor lidt usikkert. „Jeg vil, at du til Erindring om denne Episode, der maaske i Øjeblikket gør ondt, skal gemme dette lille Stykke Papir. Tag det og læs det“.

Elinor tog mekanisk Papiret og læste. Først forstod hun ikke et Ord, saa begyndte Bogstaverne at danse for hendes Øjne, og sluttelig læste hun sig til, hvad de betød:

Jeg undertegnede, Ferdinand Emil Petersen, erkender herved, at jeg for en Sum af to Hundrede Tusinde Kroner, for hvilket Beløb Hr. Etatsraad Warming indestaar mig, afstaar fra ethvert Krav paa Elinor Warming og paa at se denne Dame mere, hvad jeg bemyndiger Etatsraad Warming, der personlig vil betale mig det ommeldte Beløb, til at meddele Frk. Elinor fra mig.

Ferdinand Emil Petersen.

Elinor blev meget bleg.

„Har han faaet Pengene?“ spurgte hun lidt grødet i Stemme-faldet.

„Han faar dem først i London“, sagde Etatsraaden.

Elinor tav.

„Har du noget at sige?“ spurgte Etatsraaden dæmpet. Han var slet ikke vant til at tale med hende om den Art Ting og var helt usikker.

„Nej“, sagde Elinor.

Saa vendte hun sig for at gaa.

„Elinor“, sagde Etatsraaden med lidt rystende Stemme. „Har du slet ikke noget at sige?“

Elinor stod et Øjeblik lige saa usikker — saa sagde hun kun:

„Tak, Far. Det var godt, du sagde mig alt“. — Og forlod Stuen med et hurtigt Spring.

Etatsraaden stod og saá efter hende. Nu var det vist bedst, han gik ned og fortalte Mutter det hele.

— — — — —

Elinor kom ikke ned til Middagsbordet. Hun lod sige, at hun ikke var rask, og hendes Forældre lod hende have Ro. Elinor var vant til at være ene med sit; det havde Livet ført med sig. Faderen havde som sagt ikke Tid, og Moderen forstod sig ikke paa Mennesker.

Hun gik ikke til Sengs. Hun blev siddende paa Verandaen foran sit Værelse og stirrede ud over Sundet, der laa blankt og blaat, medens Solen sank.

Det var Elinor Warmings Vane, naar der mødte hende noget usædvanligt, at prøve paa at stille sig selv udenfor sig selv og se paa sig selv som en helt fremmed. Det var noget, hun mente, hun havde læst sig til, noget meget nyttigt og værdifuldt.

Og saa kunde hun stille det hele saa sammen-sat op, hun, der kunde give sig hen i Øjeblikket saadan aldeles uden at tænke og uden at ville tænke. Ja, hun havde endogsaa drevet det saa vidt, at hun kunde se paa sig selv fra alle de Sider, hvorfra hun kunde tænke sig, at andre Mennesker kunde se paa hende. Hun havde gammeldags Menneskers Dom, moderne Menneskers Dom, Forældres Dom og Moster Mines Dom, de enkelte Mandfolks Dom, der i det givne Øjeblik talte med. Hun kunde opløse det hele i en Række helt forskellige Domme, næsten som om hun kunde læse dem i en hel Del forskellige Aviser.

Hun hadede Offentligheden, og alligevel havde hun, lige fra hun kunde fatte og forstaa, været stillet overfor Offentligheden gennem sin Fader. Etatsraad Warmings smukke Datter, det var en staaende, offentlig Figur.

Etatsraad Warmings smukke Datter var bleven forført af Million-Petersen, der derefter havde solgt hende til hendes egen Fader for to Hundrede Tusind Kroner kontant. Etatsraad Warmings smukke Datter havde elsket Million-Petersen og lovet ham at følge ham til de fremmede Lande, men han havde svigtet hende, og nu sad hun Enke uden at have været gift.

Hun vendte og drejede Etatsraad Warmings smukke Datter i alle de Situationer, denne Dame kunde tænkes i i dette Øjeblik.

Og hun opdagede, at Mandfolket var ude af hendes Tanker. Det var forbi. Ham kunde hun se lille og langt borte i Færd med at forsvinde helt.

Og det skete i Grunden, uden at hun selv gjorde sig Følgerækken i sine Tanker klar.

Heraf sluttede hun, at Etatsraad Warmings smukke Datter vel nok var en sanselig Natur, men aldrig ret for Alvor havde elsket.

Det kaldte hendes Apostel Henrik Ibsen en Episode. — Navnet var godt. Det var en Episode, og han havde forraadt hende. Hun skammede sig ikke for sig selv, og da han var borte, var der ingen andre at skamme sig for.

Hun slog altsaa fast, at hun ikke skammede sig. Og at hun i Grunden heller ikke fortrød Episoden. Den var altsaa blot forbi.

Men hvad nu?

Saa tænkte hun paa Hertha Juncker i Sven Langes dejlige Bog „Hjertets Gerninger“. Hertha Juncker døde af det. Gud véd, hvorfra Sven Lange kendte de Kvinder, der døde af det, paa den Maade. Det maatte være dejligt at være saa ren, saa skær, saa fin, at man kunde dø af det paa den Maade.

Hun havde ikke noget imod at dø, det havde hun aldrig haft, fordi Livet aldrig rigtig havde haft Værdi for hende. Men det her kunde hun ikke dø af. Det var jo blot de andre, der ikke var noget værd. De andre var ikke noget værd, det fortalte jo alle, og det kunde hun selv se. Og hun vidste ogsaa, at hun selv var noget værd.

Dø af det vilde hun ikke.

Og saa kom det af sig selv, mens hun knyttede Hænderne, Billedet af alt, hvad der vilde blive sagt og skrevet, hvis hun døde af det. Og hun begyndte

næsten at tvivle paa, om hun alligevel var noget værd.

Hun gennemgik nøgternt — for nu var hun nøgtern — sit Forhold til denne Mand, og ved Hjælp af det, hun havde læst sig til, opdagede hun, at det var et rent legemligt Forhold, der saa naturligt forklarede det, der var sket i Raadvad.

Og som egentlig var forbi med det, nu da det ikke kunde gentage sig.

Men hvis nu —?

Og for første Gang begyndte hun at tænke over, at det jo dog var muligt, at det ikke var forbi med det. Hun rystede let ved disse Tanker. Hun blev helt kold og rejste sig. —

Og saa slog det hende, at dette her var en Realitet.

Hun brød sig ikke om Børn; hun kunde egentlig slet ikke lide Børn.

Og hvis nu — —

Saa blev det mere end en Episode, saa blev det noget, hun aldrig slap bort fra. Og maaske alligevel hun burde gøre som Hertha Juncker, selv om det aldrig kunde blive saa fint. For det vilde ikke være Mod, men bare Fejghed — eller Ulyst til at tage det, der kom paa.

Saa saá hun tydeligt udefra Etatsraad Warmings smukke Datter i en Situation, der vilde vække Spot, Spot, der skulde skjules. Latter i Krogene.

Million-Petersens Efterladenskaber!

Hun kunde høre Niels Brask kluklé, for Niels Brask vilde kluklé. Niels Brask, der havde voldt

det altsammen, fordi han vilde eje hende og ikke kunde tage hende. Og saa dæmrede der for Elinor Warming en Plan, som hun nærmede sig til ganske forsigtigt, ligesom listede hun sig fra sig selv lige midt ind i Centrum af sig selv

Det var ikke Niels Brask, der skulde kluklé — nej, det var hende. Hun skulde kluklé ad Niels Brask. —

Etatsraad Warming sad i sit Studereværelse og grundede over alt det, der var sket. Han tænkte paa Elinor, paa Kniven, han havde brugt, paa hendes Bleghed og kolde Ro. Du skal se, det forta'r sig, havde Mutter sagt. Mutter mente, at alt fortog sig, ligesom Hævelse forta'r sig.

Det var jo ogsaa muligt.

Elinor bankede paa Døren og traadte ind til sin Fader.

„Far“, sagde hun, „der er noget, jeg vil sige dig. Jeg har været hans Elskerinde. Det har han vel ikke sagt dig“.

Etatsraaden blev ganske stiv af Bevægelse.

Elinor så ganske fast og rolig paa ham; saa sagde hun:

„Det kan ikke nytte, du siger noget, Far, for sket er sket. Har du noget imod, at jeg gifter mig med Niels Brask?“

Et nyt Slag.

Etatsraad Warming var saa helt afvænt med at arbejde med den Art Fænomener, at han følte sig helt ude af Stand til overhovedet at sige noget.

„Har du noget imod, at jeg straks gifter mig med Niels Brask?“

„Vil du fortælle ham alt?“ sagde Etatsraaden ligesom lidt famlende. Det var, hvad han i Øjeblikket kunde finde paa at sige.

„Nej“, sagde Elinor.

„Er du sikker paa, at det er rigtigt?“ spurgte Etatsraaden prøvende.

„Jeg er ganske sikker paa, at det ikke er rigtigt. Og dog vil jeg gøre det, hvis du vil være med“.

„Være med?“ spurgte Etatsraaden.

„Ja, hvis du vil dele Ansvarret med mig og være min Medvider“.

„Og hvis jeg nu ikke vil det, Elinor?“

„Ja, Far, saa maa du tage Ansvarret for det, der følger paa“.

Det var længe siden, Etatsraad Warming havde tilbragt saa lang Tid i saa dyb Samtale med sin Datter. Men de talte kun om dette ene, og ingen af dem sagde i Grunden noget nyt.

Elinor havde jo selv lagt sin Plan, og hun var ikke ærlig mod sin Fader. Etatsraaden kom ikke til Bunds i den Sag, — og han maatte tilstaa for sig selv, at han heller ikke stræbte efter at komme til Bunds i den.

Og Niels Brask. — Allerede næste Dag lod Elinor ham kalde, forelagde ham det skæbnesvangre „Kærlighedsafkald“ og bød ham sin Haand, idet hun beholdt sig sit Hjerte til bedre Lejlighed.

„Affæren Million-Petersen maa slutte paa denne Maade“, sagde hun kort.

Faa Dage efter holdt de Stuebryllup og rejste Syd paa i al Stilhed og Fredelighed, mens alle Mennesker talte derom og Etatsraaden paa Børsen modtog Gratulation paa de unges Vegne. Nu forstod alle jo saa godt, hvorfor Niels Brask havde tændt Minen under Eventyreren Petersen.

SLUTNING.

Don Christobal de Vega, der viste sig at hedde Christoffer Mikkelsen, blev dømt til Døden for Mordet paa Bankdirektør Nathan. Han kunde ikke taale den lange Varetægtsarrest, og efter nogle Konfrontationer med Marskandiserne fra Vognmagergade forsludrede han sig under en Reaktion af Alkoholisme og tilstod. Petersen røbede han ikke, og der blev kun anvendt ringe Kraft paa at udrede hans Motiver; han var jo ogsaa afhængig af „Det gyldne Horn“s Skæbne og kunde godt have handlet paa egen Haand. Indbrudstyveriet nægtede han haardnakket og svor paa, at Brask løj. Han blev benaadet med livsvarigt Tugthus.

Justitsministeren havde meddelt Samtykke til, at der rettedes Aktion mod Brask for det gamle Indbrudstyveri, og underligt nok: den Sag vilde han ikke standse. Han trængte til, at Folk fik at se, at han var strengt retfærdig, selv mod Etatsraad Warmings Svigersøn. Guldsmeden frafaldt al Forfølgning, og der blev anvendt alle Forsøg paa at tale

Ekscellencen til Fornuft. Han veg ikke og blev selvfølgelig angrebet voldsomt for dette baade offentlig og privat.

Men Overretssagfører Brask blev dømt til 2 × 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Meddelagtighed i groft Tyveri, og Dommen blev stadfæstet ved Højesteret i Maj, ca. $\frac{3}{4}$ Aar efter hans Bryllup.

Samme Dag, Højesteretsdommen faldt, havde Niels Brask den Glæde, at hans Hustru fødte ham en Søn. Benaadning var der ikke Tale om, og medens Niels Brask sad mut i sit Fængsel og almindelig beklagedes af alle, sad Elinor med Drengen paa sit Skød og kluklo.

Senere blev hun forresten flink mod Manden, og efterhaanden som Tiden gaar, bliver de to mere og mere uinteressante. Om Million-Petersen er aldrig siden hørt noget. Hareskov bliver ved med at skrive sensationelle og daarlige Bøger, og Etatsraad Warming er bleven Gehejme —.

Og Ekscellencerne! — Tja, deres Historie burde vel skrives for sig — — —

